Ročník 1995

SBÍRKA ZÁKONŮ
ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 14 **Rozeslána dne 28. dubna 1995** **Cena Kč 29,–**

O B S A H:

66. Zákon o správě daní a poplatků (úplné znění, jak vyplývá z pozdějších změn a doplnění)

67. Vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu, kterou se mění a doplňuje vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky č. 53/1993 Sb., kterou se stanoví výše puncovních poplatků a způsob jejich placení

68. Opatření České národní banky, kterým se mění opatření České národní banky č. 184/1993 Sb., jímž se stanoví podmínky pro obchod s devizovými prostředky prováděný devizovými bankami na vnitřním devizovém trhu

69. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Dohody mezi vládou České republiky a vládou Kanady o spolupráci při mírovém využívání jaderné energie

70. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o přechodu práv a povinností vyplývajících z výkonu základní (náhradní) služby vojáků ve vojskách Ministerstva vnitra a ve Federálním policejním sboru a vojáků v základní (náhradní) službě povolaných k plnění úkolů ve Federálním policejním sboru a Sboru hradní policie

71. Sdělení Ministerstva zahraničních věcí o sjednání Protokolu 1978 k Mezinárodní úmluvě o zabránění znečišťování z lodí (MARPOL), 1973

Opatření ústředních orgánů

Opatření Ministerstva práce a sociálních věcí o úpravě výše stravného při pracovních cestách

Oznámení Ministerstva práce a sociálních věcí o uložení dodatku ke kolektivní smlouvě vyššího stupně

66

PŘEDSEDA POSLANECKÉ SNĚMOVNY

vyhlašuje

úplné znění zákona České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jak vyplývá ze změn a doplnění provedených zákonem České národní rady č. 35/1993 Sb., zákonem č. 157/1993 Sb., zákonem č. 302/1993 Sb., zákonem č. 315/1993 Sb., zákonem č. 323/1993 Sb., zákonem č. 85/1994 Sb., zákonem č. 255/1994 Sb. a zákonem č. 59/1995 Sb.

ZÁKON

o správě daní a poplatků

Česká národní rada se usnesla na tomto zákoně:

ČÁST PRVNÍ
OBECNÁ USTANOVENÍ

§ 1
Rozsah působnosti

(1) Tento zákon upravuje správu daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a částek neoprávněně použitých nebo zadržených rozpočtových prostředků[1]) (dále jen „daně"), které jsou příjmem státního rozpočtu České republiky (dále jen „rozpočet republiky"), rozpočtů obcí, rozpočtů okresních úřadů (dále jen „územní rozpočty") a státních fondů České republiky (dále jen „fondy").

(2) Správou daně se rozumí právo činit opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, zejména právo vyhledávat daňové subjekty, daně vyměřit, vybrat, vyúčtovat, vymáhat nebo kontrolovat podle tohoto zákona jejich splnění ve stanovené výši a době. Správce daně má způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech správy daní a v tomto rozsahu má i procesní způsobilost.[2])

(3) Podle tohoto zákona postupují územní finanční orgány[3]) a další správní i jiné státní orgány České republiky, jakož i orgány obcí v České republice věcně příslušné podle zvláštních zákonů ke správě daní (dále jen „správce daně"), daňové subjekty, jakož i třetí osoby stanovené v tomto zákoně.

(4) Je-li zvláštním zákonem orgánu uvedenému v odstavci 3 svěřeno vybírání odvodů a poplatků sankční povahy, pokut a penále neuvedených v odstavci 1 a jsou-li tyto příjmy odváděny do rozpočtu republiky, do územních rozpočtů a fondů, postupuje se při jejich placení i vymáhání podle části šesté tohoto zákona, s výjimkou ustanovení § 63 odst. 2 až 6, § 67 až 69, § 71 a 72. Při postupu podle části šesté se použijí i ustanovení ostatních částí zákona, pokud jsou k uplatnění části šesté nezbytná.

§ 2
Základní zásady daňového řízení

(1) Při správě daně jednají správci daně v řízení o daních (dále jen „daňové řízení") v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, chrání zájmy státu a dbají přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a ostatních osob zúčastněných na daňovém řízení.

(2) Správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy.

(3) Při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo.

(4) Daňové řízení je vždy neveřejné.

(5) Jakékoliv osoby, s výjimkou daňových subjektů v daňovém řízení o jejich daňové povinnosti, které byly jakkoliv zúčastněny na daňovém řízení,

---

[1]) § 30 zákona ČNR č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice (rozpočtová pravidla republiky), ve znění pozdějších předpisů.

[2]) § 19 a 20 občanského soudního řádu.

[3]) Zákon č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech.

jsou povinny zachovávat mlčenlivost o všem, co se v řízení nebo v souvislosti s ním dozvěděly. Této povinnosti mohou být zproštěny jen za podmínek stanovených tímto zákonem.

(6) Daňové řízení je povinen správce daně i z vlastního podnětu zahájit vždy, jakmile jsou splněny zákonné podmínky pro vznik či existenci daňové pohledávky, a to i v případech, kdy daňový subjekt nesplnil v tom směru buď vůbec, nebo řádně své povinnosti.

(7) Při uplatňování daňových zákonů v daňovém řízení se bere v úvahu vždy skutečný obsah právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro stanovení či vybrání daně, pokud je zastřený stavem formálně právním a liší se od něho.

(8) Všechny daňové subjekty mají v daňovém řízení před správcem daně stejná procesní práva a povinnosti.

(9) Právem i povinností všech daňových subjektů je úzce spolupracovat se správcem daně při správném stanovení a vybrání daně. Přitom jsou povinny dodržovat zákony i ostatní obecně závazné právní předpisy.

§ 3

Úřední jazyk

(1) Před správcem daně se jedná v jazyce českém nebo slovenském. Veškerá písemná podání se předkládají v češtině nebo slovenštině a listinné důkazy musí být opatřeny úředním překladem do jednoho z těchto jazyků. Správce daně může v odůvodněných případech upustit od toho, aby listinné důkazy byly opatřeny úředními překlady. Správce daně může při ústním jednání připustit tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočníků, pokud si jej na své náklady obstará daňový subjekt.

(2) Občané České republiky příslušející k národnostním a etnickým menšinám mohou jednat před správcem daně ve svém jazyce, musí si však obstarat tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočníků. Náklady na tohoto tlumočníka nese správce daně.

§ 4

Místní příslušnost

(1) Místní příslušnost správce daně, není-li stanoveno jinak v tomto nebo ve zvláštním zákoně, se řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice a u fyzické osoby bydlištěm v České republice, jinak místem, kde se převážně zdržuje, tj. v němž pobývá nejvíce dnů v roce. Pro účely tohoto zákona se rozumí bydlištěm fyzické osoby místo trvalého pobytu.

(2) Místně příslušným správcem daně částek za porušení rozpočtové kázně je finanční úřad podle odstavce 1. U odvodů příspěvkových organizací postupuje pouze takto určený správce daně, a to jen v případech ukládání odvodů za porušení rozpočtové kázně.

(3) Nelze-li určit místní příslušnost podle odstavce 1, řídí se místem, kde má stálou provozovnu,[4]) nebo místem, v němž daňový subjekt vykonává na území České republiky hlavní část své činnosti, jejíž výsledky jsou předmětem zdanění, popřípadě místem, v němž se nachází na území České republiky převážná část jeho nemovitého majetku.

(4) Nelze-li určit místní příslušnost podle odstavců 1 až 3, je příslušným správcem daně Finanční úřad pro Prahu 1, jde-li o obor daní, k jejichž správě jsou příslušné územní finanční orgány.

(5) Vzniká-li podle daňových předpisů daňová povinnost okamžikem přechodu státní hranice, řídí se místní příslušnost místem přechodu státní hranice.

(6) U poplatků je místně příslušný ten správce daně, který je oprávněn podle zvláštních předpisů k provedení poplatného úkonu.

(7) U daní, kde předmětem zdanění je nemovitost, je místně příslušným správcem daně finanční úřad, v obvodu jehož územní působnosti se nemovitost nachází. Tento správce daně je pak povinen sdělit výsledky vyměření a případně další potřebné údaje tomu správci daně, u kterého je dána místní příslušnost podle předchozích ustanovení.

(8) Je-li předmětem zdanění převod, přechod či nabytí majetku, je místně příslušným správcem daně finanční úřad, v obvodu jehož územní působnosti

a) měl zůstavitel bydliště nebo se převážnou dobu zdržoval,
b) se nachází nemovitost, a to i v případě, nabývá-li se současně též movitý majetek nebo jiný majetkový prospěch,
c) má bydliště nebo sídlo nabyvatel movitého majetku nebo jiného majetkového prospěchu,
d) má bydliště nebo sídlo dárce movitého majetku nebo jiného majetkového prospěchu, jde-li o dar do ciziny.

(9) Má-li plátce daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků organizační jednotku, kde dochází k vybírání nebo srážení daně nebo záloh na ni a kde jsou k tomu uloženy potřebné doklady, je tato organizační jednotka plátcovou poklad-

[4]) § 22 odst. 2 zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.

nou. Místně příslušným správcem daně plátcovy pokladny je finanční úřad v místě plátcovy pokladny. Plátcova pokladna má stejná oprávnění a povinnosti jako plátce daně. Majetková odpovědnost plátce za jeho pokladny tím zůstává nedotčena.

(10) U srážkové daně vybírané zvláštní sazbou daně[5]) bankami a pojišťovnami je místně příslušným správcem daně finanční úřad v sídle banky, pojišťovny nebo jejich pobočky či organizační jednotky, kde dochází k vybírání nebo srážení zvláštní sazbou daně, pokud jsou zde k dispozici veškeré doklady nutné pro provedení řádné srážky a její kontroly. Tyto pobočky či organizační jednotky jsou plátcovou pokladnou podle odstavce 9.

(11) Je-li místně příslušných několik správců daně, řízení provede ten z nich, který je zahájil jako první, pokud se příslušní správci nedohodnou jinak. Spory o místní příslušnost mezi správci daně rozhoduje orgán jim nejblíže nadřízený a v nejvyšším stupni pak Ministerstvo financí České republiky (dále jen „ministerstvo“).

(12) Dojde-li u daňového subjektu ke změně místní příslušnosti, dosud příslušný správce daně vykoná jen neodkladné úkony a postoupí spisový materiál daňového subjektu za dobu, za kterou dosud nezaniklo právo daň vyměřit nebo dodatečně stanovit, tomu správci daně, na kterého přešla nově místní příslušnost. Za stejné období připojí ke spisovému materiálu i výpis z osobního účtu daňového subjektu. K tomuto výpisu doklady nepřipojuje. Je-li vedena proti daňovému subjektu daňová exekuce, sdělí dosavadní správce daně osobám, u nichž je vedena (poddlužník, plátce apod.), změnu místní příslušnosti a oznámí jim současně nové číslo účtu u banky, kam budou zabavené prostředky nadále poukazovány.

(13) Každý správce daně je v obvodu své územní působnosti příslušný k provedení místního šetření podle § 15, a to i bez delegace.

(14) Nelze-li místně příslušného správce daně určit podle tohoto nebo zvláštního zákona, stanoví jej ministerstvo. Ministerstvo může rovněž z důležitých důvodů, zejména z důvodu hospodárnosti nebo rychlosti řízení stanovit místní příslušnost jinak.

(15) Pokud ukládá platební povinnost podle § 1 odst. 4 orgán nepověřený současně jejím vybráním, je k vybrání místně příslušným orgánem finanční úřad v sídle orgánu, který platební povinnost uložil.

§ 5
Dožádání a delegace

(1) Místně příslušný správce daně může požádat o provedení jednotlivých úkonů v daňovém řízení kteréhokoliv jiného věcně příslušného správce daně, téhož nebo nižšího stupně, může-li tento správce daně požadovaný úkon provést snáze, hospodárněji nebo rychleji. Dožádaný správce daně je povinen žádosti vyhovět nebo sdělit důvody, pro které dožádání vyhovět nemůže.

(2) Spory o opodstatněnost dožádání rozhoduje orgán nadřízený orgánu dožádanému a v nejvyšším stupni ministerstvo.

(3) Na návrh daňového subjektu nebo z podnětu správce daně, může správce daně vyššího stupně nadřízený oběma správcům daně delegovat místní příslušnost ke správě daně na jiného, pokud shledá důvody takového návrhu opodstatněnými. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

§ 6
Daňové subjekty

(1) Daňovým subjektem se rozumí poplatník, plátce daně a právní nástupce fyzické či právnické osoby, která je jako daňový subjekt vymezena zákonem.

(2) Poplatníkem se rozumí osoba, jejíž příjmy, majetek nebo úkony jsou přímo podrobeny dani.

(3) Plátcem daně se rozumí osoba, která pod vlastní majetkovou odpovědností odvádí správci daně daň vybranou od poplatníků nebo sraženou poplatníkům.

§ 7
Osoby zúčastněné na řízení

(1) Daňového řízení vedeného správcem daně se zúčastňují, kromě pověřených pracovníků správce daně, daňové subjekty a třetí osoby. Všechny osoby zúčastněné na řízení jsou povinny na požádání prokázat svoji totožnost.

(2) Třetími osobami se rozumějí

a) svědci a osoby přezvědné,
b) osoby, které mají listiny a jiné věci potřebné v daňovém řízení,
c) znalci, auditoři a tlumočníci,
d) ručitelé, poddlužníci a plátci působící v rámci zajišťovacího a vymáhacího řízení,
e) správci konkurzní podstaty, zvláštní správci, zástupci správce nebo vyrovnací správci,
f) státní orgány a orgány obcí,
g) případně další osoby, které mají povinnost součin-

[5]) § 36 odst. 1 a 2 zákona ČNR č. 586/1992 Sb.

nosti v daňovém řízení v rozsahu a způsobem stanoveným tímto zákonem.

§ 8

Svědci a osoby přezvědné

(1) Každý je povinen vypovídat jako svědek nebo osoba přezvědná o důležitých okolnostech v daňovém řízení týkajících se jiných osob, pokud jsou mu známy; musí vypovídat pravdivě a nic nesmí zamlčet. Správce daně může svědkovi nebo osobě přezvědné uložit, aby se dostavil osobně k podání výpovědi.

(2) Výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým. Osobou blízkou se rozumí pro účely tohoto zákona manžel, druh, příbuzný v řadě přímé a jeho manžel, sourozenec a jeho manžel, osvojitel a jeho manžel, osvojenec a jeho potomci, manžel osvojence a manželé jeho potomků.

(3) Jako svědek nebo osoba přezvědná nesmí být vyslechnut ten, kdo by porušil státní tajemství,[6]) nebo zákonem uloženou nebo zákonem uznanou povinnost mlčenlivosti, ledaže by byl této povinnosti zproštěn příslušným orgánem nebo tím, v jehož zájmu tuto povinnost má.

(4) Správce daně je povinen před výslechem poučit svědka nebo osobu přezvědnou o možnosti odepřít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

(5) Jako osoba přezvědná může být k výpovědi vyzván každý, kdo má znalosti o povšechných poměrech určitého daňového subjektu nebo celé skupiny daňových subjektů nebo oboru činnosti či majetkového vlastnictví, které jsou předmětem zdanění.

§ 9

Způsobilost k jednání

(1) Každý může před správcem daně samostatně jednat v tom rozsahu, v jakém má způsobilost vlastními úkony nabývat práva a brát na sebe povinnosti.

(2) Za právnickou osobu jedná statutární orgán nebo ten, kdo prokáže, že je oprávněn za ni jednat.

§ 10

Zastupování

(1) Za fyzické osoby, které nemohou před správcem daně jednat samostatně pro nezpůsobilost nebo omezenou způsobilost k právním úkonům, jednají jejich zákonní zástupci.[7]) Pokud nebyl opatrovník soudem ustanoven, stanoví zástupce pro daňové řízení správce daně.

(2) Správce daně může ustanovit zástupce také tomu, jehož pobyt není znám nebo jemuž se nepodařilo doručit písemnost na známou adresu a který nezmocnil žádného zástupce, jakož i tomu, kdo byl stižen duševní nebo jinou poruchou, pro kterou nemůže v řízení jednat, nebo kdo není schopen srozumitelně se vyjadřovat. Správce daně ustanoví zástupce také právnické osobě, pokud vzniknou pochybnosti o tom, kdo je oprávněn jednat jejím jménem. Proti rozhodnutí o ustanovení zástupce se lze odvolat.

(3) Daňový subjekt, jeho zákonný zástupce nebo ustanovený zástupce se může dát zastupovat zástupcem, jehož si zvolí. V téže věci může mít současně jen jednoho zástupce. Zástupce jedná v rozsahu plné moci udělené písemně nebo ústně do protokolu. Není-li rozsah zmocnění vymezen nebo není-li vymezen přesně, je tato plná moc pro daňové řízení neomezená.

(4) Zastupování daňového subjektu zástupcem nevylučuje, aby správce daně jednal v nutných případech s daňovým subjektem přímo nebo aby ho vyzval k vykonání některých úkonů. Daňový subjekt je povinen výzvě správce daně vyhovět. Správce daně musí o tomto jednání zástupce daňového subjektu současně vyrozumět.

(5) Pokud v téže věci jedná daňový subjekt i zástupce jím zmocněný a jejich jednání si odporuje, respektuje správce daně jednání daňového subjektu. Správce daně musí o tomto jednání zástupce daňového subjektu současně vyrozumět.

(6) Učinilo-li několik daňových subjektů společné podání nebo vystupují-li společně ve stejné věci, případně jsou spoluvlastníky věci, která je předmětem zdanění, jsou povinni si zvolit společného zástupce pro účely daňového řízení. Pokud tak neučiní ani na výzvu, určí společného zástupce správce daně sám a vyrozumí o tom všechny příslušné daňové subjekty.

§ 11

Vyloučení ze zastupování

(1) Správce daně je oprávněn k daňovému řízení nepřipustit nebo z daňového řízení vyloučit též zástupce, pokud by došlo ke střetu se zájmy zastupovaného nebo ke střetu zájmů daňových subjektů v daňových věcech zastupovaných týmž zástupcem.

(2) Je-li zástupcem daňový poradce, advokát nebo komerční právník, nemůže ho správce daně vyloučit z podání daňového přiznání nebo hlášení a podání řádných a mimořádných opravných prostředků proti

---

[6]) Zákon č. 102/1971 Sb., o ochraně státního tajemství, ve znění pozdějších předpisů.

[7]) § 26 a 27 občanského zákoníku.

rozhodnutí správce daně, i když by jinak byly splněny podmínky pro vyloučení podle odstavce 1.

(3) Není-li zástupcem daňový poradce, advokát nebo komerční právník a nejde-li o společného zástupce, může zástupce zastupovat současně u jednoho správce daně pouze jeden daňový subjekt, nejde-li o osoby blízké.

§ 12

Protokol o ústním jednání

(1) O ústním jednání v daňovém řízení sepíše správce daně protokol, který je veřejnou listinou.[8])

(2) Z protokolu musí být zejména patrno, kdo, kde a kdy daňové řízení prováděl, které osoby se zúčastnily, označení hlavního předmětu jednání, souvislé vylíčení jeho průběhu, označení dokladů a jiných listin odevzdaných při jednání nebo podstatný obsah listin předložených k nahlédnutí, udělená poučení, vyjádření poučených osob, jejich návrhy nebo námitky směřující proti obsahu protokolu, rozhodnutí o těchto návrzích nebo námitkách apod. Nahrazuje-li protokol podání, musí mít též jeho náležitosti.

(3) Součástí protokolu jsou i ujednání přijatá při ústním projednávání věci a rozhodnutí vyhlášená při jednání.

(4) Protokol podepisují po seznámení se s ním všechny osoby, které se jednání nebo provedení úkonu zúčastnily, včetně pracovníků správce daně. Není-li protokol hlasitě diktován, je nutno jej před podepsáním hlasitě přečíst a zapsat v něm, že se tak stalo a dále uvést, co bylo před podpisem protokolu opraveno nebo jinak změněno. Přeškrtnutá místa musí zůstat čitelná. Po vyznačení všech návrhů, námitek, oprav či změn musí být protokol schválen a jednání skončeno. Odepření podpisu, důvody tohoto odepření a námitky proti obsahu protokolu se v něm zaznamenají. Bezdůvodné odepření podpisu nemá vliv na důkazní moc protokolu. Na to je třeba osobu odepírající podpis upozornit. Vzdálila-li se osoba na jednání zúčastněná před podpisem protokolu, nutno tuto okolnost v protokolu zaznamenat s uvedením důvodu.

(5) Opis protokolu vydá správce daně daňovému subjektu, s nímž bylo ústně jednáno.

(6) Správce daně opraví v protokolu chyby v psaní a jiné zřejmé nesprávnosti. Rozhoduje též o návrzích na doplnění protokolu a o námitkách proti jeho znění. Proti tomuto rozhodnutí se nelze samostatně odvolat.

§ 13

Úřední záznam

Úřední záznam zachycuje skutečnosti mající vztah k daňovým spisům jinde neuvedené, např. různá ústní sdělení, oznámení, poznámky, obsah telefonických hovorů, odkazy na jiné spisové materiály, výpisy ze záznamů ať již vlastních nebo cizích a další skutečnosti k věci se vztahující a zjištěné správcem daně. Úřední záznam podepíše pracovník správce daně, který ho vyhotovil, s uvedením data. V úředním záznamu odkáže též na zdroj informace v záznamu uvedené. Pro další náležitosti úředního záznamu platí přiměřeně ustanovení týkající se protokolu.

§ 14

Lhůty

(1) Není-li lhůta pro některý úkon v daňovém řízení stanovena obecně závazným právním předpisem, určí přiměřenou lhůtu rozhodnutím správce daně. Zároveň upozorní na právní důsledky nedodržení této lhůty. Lhůtu kratší osmi dnů lze stanovit jen zcela výjimečně pro úkony jednoduché a zvlášť naléhavé.

(2) Z důležitých důvodů mohou osoby zúčastněné na řízení před uplynutím stanovené lhůty požádat správce daně o její prodloužení k úkonům, jichž se lhůta týká.

(3) Na první žádost o prodloužení lhůty, pokud se nejedná o zákonnou lhůtu, povolí správce daně vždy prodloužení lhůty alespoň o dobu, která v den podání žádosti ještě zbývala ze lhůty, o jejíž prodloužení je žádáno. Správce daně však nemůže povolit delší prodloužení lhůty, než o jaké je žádáno.

(4) Nerozhodne-li správce daně o žádosti o prodloužení lhůty před uplynutím žádané lhůty, považuje se žádané prodloužení lhůty za povolené.

(5) Prošla-li původní lhůta již před podáním žádosti a nešlo-li o lhůtu již prodlouženou podle předchozích ustanovení, může správce daně ze zvlášť závažných důvodů povolit navrácení v předešlý stav, to je obnovit běh lhůty a stanovit lhůtu novou. Žádost o navrácení v předešlý stav může být podána nejdéle do třiceti dnů ode dne, kdy u žadatele pominuly důvody zmeškání původní lhůty. Tuto novou lhůtu nelze ani prodloužit ani navrátit v předešlý stav.

(6) Do běhu lhůty se nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty.

(7) Lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let končí uplynutím toho dne, který se svým jménem nebo číselným označením shoduje se dnem, kdy došlo

[8]) § 134 občanského soudního řádu.

ke skutečnosti určující počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta posledním dnem měsíce.

(8) Připadne-li poslední den lhůty pro uplatnění právních úkonů vůči správci daně na sobotu, neděli nebo státem uznaný svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

(9) Lhůta je zachována, je-li posledního dne lhůty učiněn úkon u správce daně nebo podání odevzdáno k poštovní přepravě.

(10) Kromě případu uvedeného v odstavci 5 nelze prodloužit lhůtu nebo povolit navrácení v předešlý stav také u řádných a mimořádných opravných prostředků a u lhůt, se kterými je spojen zánik práva podle tohoto zákona nebo zvláštních předpisů.

(11) Lhůtu nelze prodloužit ani nelze povolit navrácení v předešlý stav, uplynul-li ode dne skončení původní lhůty jeden rok.

(12) V pochybnostech se považuje lhůta za zachovanou, pokud se neprokáže opak.

(13) Proti rozhodnutí o žádosti za prodloužení lhůty nebo za navrácení v předešlý stav není přípustný opravný prostředek. Podaná žádost nemá odkladný účinek.

(14) O povolování lhůt k zaplacení daně platí zvláštní úprava obsažená v § 60.

§ 15

Místní šetření

(1) Správce daně je oprávněn v souvislosti s daňovým řízením provádět místní šetření jak u subjektu daně, tak i u jiných osob. K provedení místního šetření je pracovník správce daně povinen se prokázat služebním průkazem pracovníka správce daně.

(2) Pracovník správce daně má v době přiměřené předmětu šetření, zejména v době provozu, právo na přístup do každé provozní budovy, místnosti a místa, včetně dopravních prostředků a přepravních obalů, k účetním písemnostem, záznamům a informacím na technických nosičích dat v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení účelu podle tohoto zákona. Toto právo má též, jde-li o obydlí, které daňový subjekt užívá rovněž pro podnikání.

(3) Pracovník správce daně má právo provést nebo si vyžádat výpis nebo kopii z účetních písemností, záznamů nebo informací na technických nosičích dat bez náhrady nákladů na tato vyhotovení.

(4) Jestliže daňový subjekt vykonává dani podrobenou činnost mimo své obvyklé pracoviště, na veřejném prostranství nebo místo výkonu této činnosti střídá, je povinen na výzvu pracovníka správce daně prokázat se občanským průkazem, případně jiným osobním dokladem, jímž může prokázat svou totožnost. Cizí státní příslušník se prokazuje povolením k trvalému pobytu nebo cestovním pasem.

(5) Daňový subjekt a třetí osoby jsou povinny poskytnout pracovníku správce daně všechny přiměřené prostředky a pomoc potřebnou k účinnému provedení místního šetření, zejména mu podat potřebná vysvětlení.

(6) Subjekt, u něhož je místní šetření prováděno, je povinen zapůjčit správci daně jím vyžádané doklady a jiné věci mimo svůj prostor. Při tomto postupu platí přiměřeně ustanovení § 16 odst. 7.

(7) Pracovník správce daně může zajistit též věci, u nichž jejich nezajištění by mohlo mít za následek nemožnost dodatečného průkazu skutečností potřebných v daňovém řízení. K tomuto opatření přistoupí zejména, chybí-li řádný průkaz o původu obchodního zboží nebo věcí, o jeho či jejich množství, ceně, kvalitě nebo o řádném vypořádání finančních povinností v souvislosti s jeho či jejich dovozem nebo nákupem. V rozhodnutí, které je součástí protokolu, současně pracovník správce daně stanoví lhůtu pro odstranění pochyb ohledně zajištěných věcí. Věci, které nelze na místě spolehlivě zajistit, může na náklady jejich majitele nebo držitele nechat převést na místo, kde je to možné. Je-li to pro dokazování nezbytné nebo vhodné, může pracovník správce daně odebrat bezúplatně pro účely bližšího ohledání nebo expertizy vzorky zajišťovaných věcí. Takto odebrané vzorky budou po expertize či ohledání vráceny, připouští-li to jejich povaha. Při zajištění věcí se postupuje v ostatním přiměřeně podle § 38. Pokud věci zajištěné podle tohoto ustanovení nelze vrátit jejich vlastníkovi nebo oprávněnému držiteli proto, že není znám nebo si věci nevyzvedl, a to ani na výzvu správce daně, nebo pokud jde o věci volně neobchodovatelné, může správce daně rozhodnout o jejich propadnutí státu. Není-li správci daně vlastník nebo oprávněný držitel zajištěných věcí znám, rozhodnutí o propadnutí věci musí být zveřejněno na úřední desce správce daně po dobu šedesáti dnů.

(8) O místním šetření sepíše pracovník správce daně podle povahy šetření protokol nebo úřední záznam. Došlo-li při místním šetření k zajištění věcí, předá pracovník správce daně opis protokolu osobě, u níž k zajištění došlo, i bez její žádosti.

§ 16

Daňová kontrola

(1) Daňovou kontrolou pracovník správce daně zjišťuje nebo prověřuje daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně u daňového subjektu nebo na místě, kde je to vzhledem k účelu kontroly nejvhodnější. Daňová kontrola se provádí v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení účelu podle tohoto zákona.

(2) Daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má ve vztahu k pracovníku správce daně povinnost

a) sám nebo jím určeným pracovníkem poskytovat informace o vlastní organizační struktuře, o pracovní náplni jednotlivých útvarů, o oběhu a uložení účetních a jiných dokladů,

b) zajistit vhodné místo a podmínky k provádění daňové kontroly,

c) předložit na požádání záznamy, jejichž vedení bylo správcem daně uloženo, účetní a jiné doklady a účetní písemnosti, které prokazují hospodářské a účetní operace, jež jsou pro správné stanovení daňové povinnosti rozhodné anebo o které pracovník správce daně požádá, a podat k nim ústně nebo písemně požadovaná vysvětlení, má-li pracovník správce daně pochybnost o jejich úplnosti, správnosti nebo pravdivosti,

d) nezatajovat doklady, které má daňový subjekt k dispozici nebo o nichž je mu známo, kde se nacházejí,

e) předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení v průběhu kontroly,

f) umožnit vstup do každé provozní budovy, místnosti, místa i obydlí a dopravních prostředků, které daňový subjekt užívá buď též k podnikání, nebo souvisí s předmětem daně, dále do přepravních obalů a umožnit jednání s jakýmkoliv svým pracovníkem,

g) zapůjčit potřebné doklady a jiné věci mimo prostor kontrolovaného subjektu.

(3) U fyzických osob, které neprovozují podnikatelskou činnost, se ustanovení odstavce 2 použije přiměřeně.

(4) Daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má ve vztahu k pracovníku správce daně právo

a) na předložení služebního průkazu pracovníkem správce daně,

b) být přítomen jednání s jeho pracovníky,

c) předkládat v průběhu daňové kontroly důkazní prostředky, případně navrhovat předložení důkazních prostředků, které on sám nemá k dispozici,

d) podávat námitky proti postupu pracovníka správce daně,

e) klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním šetření,

f) vyjádřit se před ukončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě, ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění,

g) nahlížet u správce daně kdykoliv v jeho obvyklou úřední dobu do převzatých dokladů.

(5) Právo uvedené v odstavci 4 písm. b) si daňový subjekt nemůže vyhradit, je-li při daňové kontrole přítomen statutární orgán nebo zástupce daňového subjektu.

(6) Námitky podle odstavce 4 písm. d) vyřizuje pracovník správce daně nejblíže nadřízený tomu, vůči němuž směřují. Tento nadřízený pracovník námitce vyhoví a zajistí nápravu nebo daňovému subjektu sdělí písemně důvody, pro které nelze námitce vyhovět. Proti tomuto rozhodnutí se nelze samostatně odvolat.

(7) Převzetí dokladů a jiných věcí podle odstavce 2 písm. g) potvrdí pracovník správce daně ve zprávě o kontrole nebo samostatně při převzetí. Tento postup se použije vždy, hrozí-li nebezpečí, že takto označené důkazní prostředky budou zničeny, pozměněny, zavlečeny nebo učiněny jinak nepotřebnými. Převzaté doklady a jiné věci vrátí správce daně kontrolovanému subjektu nejdéle do třiceti dnů. Ve zvlášť složitých případech, zejména je-li nutno zapůjčené doklady a jiné věci podrobit vnější expertize, může tuto lhůtu prodloužit orgán přímo nadřízený správci daně. Proti těmto rozhodnutím není přípustné samostatné odvolání.

(8) O výsledku zjištění sepíše pracovník správce daně zprávu o daňové kontrole. Po projednání této zprávy ji spolupodepisuje kontrolovaný daňový subjekt a pracovník správce daně. Bezdůvodné odepření podpisu kontrolovaným daňovým subjektem je pro platnost ve zprávě uvedených zjištění bezvýznamné a o tomto musí být ve zprávě kontrolovaný daňový subjekt výslovně poučen. Jedno vyhotovení kontrolní zprávy obdrží kontrolovaný daňový subjekt. Den podpisu zprávy je též dnem jejího doručení. Je-li výsledkem kontrolního zjištění skutečnost, odůvodňující dodatečné stanovení daně, může být součástí zprávy o daňové kontrole i dodatečný platební výměr. Odmítne-li daňový subjekt zprávu převzít, doručí se mu poštou na doručenku.

§ 17

Doručování

(1) Správce daně doručuje úřední písemnosti zpravidla poštou. Tyto písemnosti může však doručit i svými pracovníky.

(2) Doručuje se v bytě, provozovně, obchodní místnosti, kanceláři a nebo pracovním místě, kde se osoba, jíž má být doručeno (dále jen „příjemce“), zdržuje. Písemnosti určené daňovému poradci se doručují v jeho kanceláři. Doručení mimo tyto místnosti je platné, nebylo-li přijetí odepřeno.

(3) Není-li místností uvedených v odstavci 2, může se doručit všude, kde doručovatel příjemce zastihne.

(4) Do vlastních rukou se příjemci doručují písemnosti,

a) u nichž tak stanoví výslovně zákon,

b) je-li den doručení rozhodný pro počátek běhu lhůty, jejíž nesplnění by pro příjemce mohlo být spojeno s právní újmou,

c) stanoví-li tak správce daně.

(5) Nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, uvědomí jej doručovatel vhodným způsobem, že písemnost přijde doručit znovu v den a hodinu uvedenou na oznámení. Zůstane-li nový pokus o doručení bezvýsledný, uloží doručovatel písemnost na poště nebo u orgánu obce a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do patnácti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl.

(6) Odepře-li příjemce bezdůvodně písemnost přijmout, je doručena dnem, kdy bylo její přijetí odepřeno; na to musí doručovatel příjemce upozornit.

(7) Má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Pokud má zástupce příjemce plnou moc omezenou na určité úkony, doručuje se písemnost vztahující se k takovým úkonům příjemci i jeho zástupci. Má-li příjemce osobně v daňovém řízení něco vykonat, doručuje se písemnost jemu i jeho zástupci.

(8) Má-li příjemce, který se zdržuje v cizině, opatrovníka nebo zástupce v tuzemsku, doručí se písemnost tomuto opatrovníku nebo zástupci.

(9) Písemnosti určené právnickým osobám se doručují pracovníkům oprávněným za tyto příjemce přijímat písemnosti. Není-li jich, doručuje se písemnost, která je určena do vlastních rukou, tomu, kdo je oprávněn za příjemce jednat, ostatní písemnosti kterémukoliv jejich pracovníku, který písemnost přijme. Stejně se postupuje, ustanovil-li si příjemce u pošty osobu k přijímání docházejících zásilek.

(10) Písemnosti určené daňovému poradci mohou být doručovány také jeho pracovníkům, kteří jím byli pověřeni přijímáním písemností.

(11) Doručení osobám uvedeným v odstavcích 7 až 10 platí jako doručení příjemci.

(12) Dokladem o doručení písemnosti příjemci je řádně vyplněná doručenka. Jsou-li o doručení pochybnosti a nebo není-li doručenka, lze doručení prokázat jiným vhodným způsobem.

(13) Nemůže-li příjemce potvrdit příjem pro tělesnou indispozici, ať již přechodného nebo trvalého rázu, podepíše se jiná dospělá osoba jako svědek a připíše důvod.

§ 18

Doručování do ciziny

Příjemcům zdržujícím se v cizině, jejichž pobyt je znám, a kteří nemusí mít zmocněnce pro doručování, doručují se úřední písemnosti přímo. Je-li třeba doručit úřední písemnost do vlastních rukou příjemce, zašle se písemnost na mezinárodní doručenku, dovoluje-li to země určení. V ostatních případech bude doručováno do vlastních rukou příjemce prostřednictvím příslušného orgánu státní správy, pověřeného k doručování úředních písemností do ciziny.

§ 19

Doručení veřejnou vyhláškou

(1) Není-li správci daně znám pobyt nebo sídlo příjemce, doručí písemnost veřejnou vyhláškou, pokud není ustanoven zástupce podle § 10 odst. 2. Stejně se postupuje i v případě, že se adresát písemnosti na místě svého pobytu, sídla nebo adrese pro doručování, které ohlásil správci daně, nezdržuje.

(2) Doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se vyvěsí po dobu patnácti dnů způsobem v místě obvyklým oznámení o místě uložení písemnosti s jejím přesným označením. Oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí jednak v sídle správce daně, jehož písemnost má být příjemci doručena, a jednak v místě příjemcova posledního pobytu nebo sídla. Vyvěšení veřejné vyhlášky zajišťují na dožádání příslušného správce daně orgány obce, které také potvrdí dobu vyvěšení. Poslední den této lhůty se považuje za den doručení.

§ 20

Doručení hromadným předpisným seznamem

(1) Pokud správce daně stanoví daň hromadným předpisným seznamem, vyloží předpisný seznam k veřejnému nahlédnutí po dobu třiceti dnů; počátek i dobu vyložení veřejně vyhlásí. Poslední den této lhůty je dnem doručení.

(2) Doručení hromadným předpisným seznamem se provede tak, že se jeho vyložení oznámí vyhláškou na úřední desce obce s označením druhu daně takto stanovené, doby, od kdy je vyložen, a označením místa, kde do něj lze nahlédnout. Při veřejném nahlédnutí je daňovému subjektu sdělena jeho daňová povinnost. Vyložení hromadného předpisného seznamu zajišťují na dožádání příslušného správce daně orgány obce, které také potvrdí dobu vyložení.

§ 21

Zahájení řízení

(1) Řízení je zahájeno dnem, kdy podání daňového subjektu nebo jiné osoby zúčastněné na řízení došlo příslušnému správci daně nebo dnem, kdy byl daňový subjekt nebo jiná osoba zúčastněná na řízení

vyrozuměn o prvním úkonu, který vůči němu v daňovém řízení správce daně nebo jiné osoby, o nichž to zákon stanoví, učinili.

(2) Stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon, podávají daňové subjekty o své daňové povinnosti příslušnému správci daně přiznání, hlášení a vyúčtování na předepsaných tiskopisech.

(3) Jiná podání v daňových věcech, jako jsou oznámení, žádosti, návrhy, námitky, odvolání apod., lze učinit buď písemně, nebo ústně do protokolu, či za použití přenosových technik (dálnopis, telefax apod.), pokud daňové předpisy nestanoví výslovně, že mají být učiněna písemně.

(4) Podání učiněné telegraficky či za použití jiných přenosových technik musí být do tří dnů po odeslání opakováno písemně nebo ústně do protokolu. Má-li takové podání všechny ostatní předepsané náležitosti, může být nedostatek vlastnoručního podpisu odstraněn v téže lhůtě projevem souhlasu písemně nebo ústně do protokolu. Tuto lhůtu nelze prodloužit ani navrátit v předešlý stav.

(5) Pro řízení je rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno. Z podání musí být patrno, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje.

(6) Podání se činí u místně příslušného správce daně a na požádání musí být přijetí podání potvrzeno.

(7) Má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, vyzve správce daně daňový subjekt nebo jinou osobu zúčastněnou na řízení, aby je podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou správce daně stanoví, odstranil. Současně ho poučí o následcích spojených s jejich neodstraněním. Pokud je den zahájení řízení dnem počátku běhu lhůty pro rozhodnutí správce daně nebo pokud je počátek běhu lhůty od tohoto dne odvozován, běh lhůty se vydáním výzvy podle tohoto odstavce přerušuje a nová lhůta počne běžet až ode dne, kdy dojde k odstranění vad.

(8) Bude-li podání opraveno ve stanovené lhůtě, hledí se na ně tak, jako by bylo předloženo bez vady v den původního podání. Bude-li opravené podání předloženo až po uplynutí lhůty, považuje se za podané dnem, kdy bylo podáno po opravě. Nebude-li vyhověno výzvě správce daně, hledí se na toto podání, jako by vůbec nebylo podáno.

§ 22

Postoupení

(1) Není-li správce daně, jemuž bylo podání v daňové věci doručeno nebo platba připsána, příslušný k projednání věci a k rozhodnutí, je povinen podání neprodleně postoupit příslušnému správci daně a uvědomit o tom odesilatele.

(2) Byla-li podáním lhůta dodržena, považuje se za zachovanou i u správce daně, kterému věc byla postoupena.

(3) Dojde-li správci daně podání, jehož vyřízení nespadá do jeho působnosti, ani do působnosti jiného správce daně, vrátí jej bez dalšího odesilateli.

§ 23

Nahlížení do spisů

(1) Daňový subjekt je oprávněn nahlédnout do spisů týkajících se jeho daňových povinností, s výjimkou částí spisu uvedených v odstavci 2. Správce daně je povinen o každém nahlížení do spisu pořídit úřední záznam.

(2) Daňový subjekt není oprávněn nahlížet do úřední korespondence s jinými státními orgány, do rejstříku, pomůcek, zápisů a rozhodnutí sloužících výlučně pro potřeby správce daně a dalších podkladů, do nichž nelze umožnit nahlédnutí s ohledem na povinnost zachovat v tajnosti poměry jiných daňových subjektů. Není-li ohrožen zájem jiného daňového subjektu nebo jiných osob zúčastněných na daňovém řízení, může správce daně v odůvodněných případech nutných pro další průběh daňového řízení povolit nahlédnutí i do těchto písemností. Důvody tohoto nahlédnutí uvede vždy výslovně v úředním záznamu. Toto omezení při nahlížení do spisů platí přiměřeně i při zapůjčení spisů pro řízení před jinými orgány než orgány správce daně všech stupňů.

(3) Na žádost daňového subjektu pořídí správce daně ze spisového materiálu, do něhož lze nahlížet nebo kde to bylo povoleno, doslovné opisy nebo stejnopisy či výpisy nebo potvrzení o skutečnostech tam obsažených, ověří jejich shodu s originálem, vyznačí na nich účel jejich užití a vydá daňovému subjektu.

(4) Nesouhlasí-li daňový subjekt s rozsahem, v jakém mu bylo do spisu umožněno nahlédnout, může se odvolat do patnácti dnů ode dne, kdy do spisu nahlížel.

(5) Úkony podle odstavce 3 jsou osvobozeny od správních poplatků, nejde-li o listiny, které daňový subjekt od správce daně obdržel dříve.

§ 24

Povinnost zachovávat mlčenlivost

(1) Pracovníci správce daně, jakož i třetí osoby, které byly jakkoliv zúčastněny na daňovém řízení, jsou povinni zachovávat mlčenlivost o tom, co se při daňovém řízení nebo v souvislosti s ním dozvěděli, zejména o poměrech daňových subjektů jak osobních, tak i souvisejících s podnikáním.

(2) Osoby zúčastněné na daňovém řízení musí být poučeny o své povinnosti zachovávat mlčenlivost a o právních důsledcích porušení této povinnosti.

(3) Pracovníci správce daně mohou

a) informace získané v daňovém řízení poskytnout jinému pracovníku téhož nebo jiného správce daně, dále pak odvolacímu orgánu nebo soudu, projednávají-li tyto orgány opravný prostředek v daňové věci, projednávají-li dědictví po daňovém dlužníkovi, vedou-li řízení o konkurzu a vyrovnání u daňového dlužníka, projednávají-li návrh správce daně, jímž se domáhá určení neúčinnosti právních úkonů daňového dlužníka nebo výkon exekuce ohledně daňové pohledávky,

b) poskytovat informace nadřízeným orgánům v případech vyřizování stížností daňových subjektů, při odborném posuzování jednotlivých případů a při jejich dohlídkové činnosti vykonávané u správce daně, jakož i dalším orgánům oprávněným ze zvláštního zákona ke kontrolní či dohlídkové činnosti u správce daně při výkonu správy daní v rozsahu jejich zákonného oprávnění; pracovníci těchto orgánů jsou přitom vázáni pod sankcí podle § 25 tohoto zákona. Tyto orgány rovněž postupují podle odstavce 11,

c) zobecněné informace získané při výkonu správy daní poskytnout ministerstvu, aniž by byly uváděny konkrétní daňové subjekty, jichž se informace týkají. Tyto zobecněné informace může ministerstvo poskytovat jinému orgánu, pokud tak stanoví zvláštní zákon,

d) poskytovat souhrnné údaje o výši daňové povinnosti, stavu nedoplatků, povolených posečkáních, splátkách a prominutích, výši a včasnosti převedených částek apod. u jednotlivých daní jejich příjemcům, jimž výnos těchto daní náleží podle zákonného rozpočtového určení.

(4) Povinnosti zachovávat mlčenlivost mohou být třetí osoby zúčastněné na daňovém řízení a pracovníci daňového orgánu daňovým subjektem zproštěni pouze písemně, s uvedením rozsahu a účelu.

(5) Povinnosti zachovávat mlčenlivost se nelze dovolávat vůči Nejvyššímu kontrolnímu úřadu, pokud provádí kontrolu podle schváleného plánu kontrolní činnosti,[9]) ani vůči orgánům činným v trestním řízení ohledně trestného činu zkrácení daně,

a) pokud se plní oznamovací povinnost podle zvláštního předpisu,[10])

b) požádá-li o údaje získané v daňovém řízení státní zástupce se souhlasem soudce v přípravném řízení o tomto trestném činu.

(6) Pracovníci správce daně jsou povinni na dožádání poskytovat z informací získaných v daňovém řízení

a) orgánům sociálního zabezpečení[11]) seznam daňových subjektů v oboru daní z příjmů a údaje o výši příjmů a výdajů jednotlivých osob, majících příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti,

b) zrušeno

c) soudům údaje o základu daně z příjmů, z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti, z kapitálového majetku, z pronájmu a ostatních příjmů fyzické osoby pro účely rozhodnutí o výživném na nezaopatřené dítě,

d) úřadům práce údaje o výši příjmů a výdajů jednotlivých daňových subjektů,

e) statistickým orgánům údaje pro vedení statistických registrů a zobecněné informace stanovené zvláštním zákonem,

f) katastrálním úřadům identifikační údaje vlastníků a jiných osob oprávněných z právních vztahů k nemovitostem pro účely správy katastru nemovitostí České republiky.

Pracovníci těchto orgánů jsou přitom vázáni ohledně údajů poskytnutých jim z informací získaných v daňovém řízení mlčenlivostí podle tohoto zákona, pod sankcí podle § 25 tohoto zákona. Tyto orgány rovněž postupují podle odstavce 11.

Změny, k nimž došlo v údajích již poskytnutých, sdělují pracovníci správce daně oprávněným příjemcům těchto údajů vždy již bez jejich výslovného dožádání.

(7) Pracovníci správce daně jsou oprávněni uveřejnit seznam plátců daně z přidané hodnoty a spotřebních daní.

(8) Pracovníci správce daně jsou po skončení výkonu této funkce zavázáni povinností zachovávat mlčenlivost ve stejném rozsahu jako třetí osoby zúčastněné na daňovém řízení.

(9) Za porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost se považuje i využití vědomostí získaných v daňovém řízení nebo v souvislosti s ním pro jednání přinášející prospěch osobě zavázané touto povinností nebo osobám jiným a nebo jednání, která by způsobila někomu újmu.

(10) Bez uvádění konkrétních údajů, zejména jmenných, může pracovník správce daně využívat zobecněné informace při vědecké, publikační a pedagogické činnosti.

---

[9]) Zákon č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, ve znění pozdějších předpisů.

[10]) § 8 odst. 1 věta druhá trestního řádu.

[11]) § 3 odst. 3 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění zákona č. 307/1993 Sb.

(11) Správce daně odpovídá za vytvoření podmínek pro zachovávání mlčenlivosti podle odstavce 1. To platí i při využívání a umožnění přístupu do údajů evidovaných pomocí výpočetní techniky.

§ 25

Sankce za porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost

(1) Za porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost (§ 24), pokud nejde o čin přísněji trestný, lze pracovníkovi správce daně, popřípadě třetí osobě, která byla jakkoliv účastna na daňovém řízení, uložit pokutu až do výše 500 000 Kč.

(2) Pokutu ukládá ve všech případech porušení mlčenlivosti podle § 24 příslušné finanční ředitelství; porušil-li však povinnost mlčenlivosti pracovník finančního ředitelství nebo ústředního orgánu státní správy, ukládá pokutu ministerstvo.

(3) Uložením pokuty nejsou dotčena ustanovení zvláštních předpisů o náhradě škody.

§ 26

Vyloučení pracovníků správce daně

(1) Pracovník správce daně je z daňového řízení vyloučen vždy, jestliže by rozhodoval o daňových záležitostech vlastních nebo daňových záležitostech osob blízkých.

(2) Pracovník správce daně je z daňového řízení vyloučen též v případě, že se v téže věci zúčastnil daňového řízení jako pracovník správce daně jiného stupně.

(3) Daňový subjekt, další osoby zúčastněné na řízení i pracovník správce daně jsou povinni neprodleně oznámit vedoucímu pracovníkovi správce daně skutečnosti uvedené v odstavcích 1 a 2 a další skutečnosti nasvědčující podjatosti pracovníka správce daně.

(4) Splnění podmínek pro podjatost pracovníka je nutno vedle případů uvedených v odstavcích 1 a 2 vyvozovat z jeho poměru k předmětu řízení anebo k osobám na řízení zúčastněným.

(5) Pracovník, o jehož nepodjatosti jsou pochybnosti, smí do doby, než bude rozhodnuto o jeho podjatosti, provést ve věci jen nezbytné úkony.

(6) O vyloučení pracovníka z daňového řízení v předmětné věci rozhodne vedoucí pracovník správce daně. Rozhodnout o vyloučení může i z vlastního podnětu. Při námitce podjatosti vedoucího pracovníka správce daně rozhodne o vyloučení vedoucí pracovník nadřízeného správce daně.

(7) Proti rozhodnutí o vyloučení pracovníka podle odstavce 6 není přípustné odvolání.

§ 27

Zastavení řízení

(1) Není-li v tomto nebo zvláštním zákoně stanoveno jinak, daňové řízení se zastaví, jestliže

a) vzal navrhovatel zpět svůj návrh dříve, než o něm bylo rozhodnuto, pokud to zákon připouští,
b) je právním nástupcem stát,
c) se zjistí během řízení, že navrhovatel není podle zvláštních předpisů daňovým subjektem,
d) byla zmeškána zákonná lhůta, kterou nelze dále prodloužit nebo navrátit v předešlý stav a nebo žádosti o to byly zamítnuty,
e) bylo ve věci návrhu již pravomocně rozhodnuto, nejde-li o rozhodnutí prozatímní povahy (procesní),
f) nebyla s návrhem vyrovnána poplatková povinnost stanovená zvláštním zákonem ani dodatečně na výzvu,
g) odpadl důvod řízení,
h) jde o nepřípustné podání.

(2) Rozhodnutí o zastavení řízení podle odstavce 1 písm. b) se nedoručuje, ale pouze zakládá ve spisovém materiálu správce daně. Všechna rozhodnutí o zastavení řízení musí být odůvodněna. Proti rozhodnutím, která se doručují, se lze odvolat.

§ 28

Předběžná otázka

(1) Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Jinak si může správce daně o takové otázce učinit úsudek nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení.

(2) Správce daně si nemůže jako o předběžné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin nebo přestupek, nebo o osobním stavu občana.

§ 29

Předvolání a předvedení

(1) Správce daně předvolá osobu, jejíž osobní účast v daňovém řízení je nutná, a v předvolání současně upozorní na právní důsledky nedostavení se, včetně možnosti jejího předvedení. Předvolání se doručuje do vlastních rukou.

(2) V případě, že se předvolaný bez omluvy nedostaví ani po opakovaném předvolání, může správce daně požádat o jeho předvedení příslušné orgány Policie, obecní policie. Jde-li o vojáka v činné službě nebo o příslušníka ozbrojeného sboru, může požádat o jeho předvedení útvar, v němž je předvolaný služebně zařazen.

§ 30

Náklady řízení

(1) Nestanoví-li zákon jinak, náklady daňového řízení nese příslušný správce daně, s výjimkou nákladů exekučních a nákladů, které vznikly daňovému subjektu.

(2) Pokud se na výzvu správce daně zúčastní daňového řízení

a) svědci a osoby přezvědné, náleží jim náhrada hotových výdajů a ušlého výdělku. Nárok je nutno uplatnit u správce daně, na jehož výzvu se řízení zúčastnili, a současně předložit doklady prokazující uplatňované nároky, do pěti pracovních dnů, jinak tento nárok zaniká,

b) znalci, auditoři a tlumočníci, náleží jim náhrada hotových výdajů a odměn podle zvláštních předpisů,

c) osoby, odlišné od daňových subjektů, které mají v držení listiny a jiné věci potřebné v daňovém řízení, náleží jim náhrada spojená s jejich předložením nebo ohledáním. Nárok je nutno uplatnit u správce daně, na jehož výzvu se řízení zúčastnily, a současně předložit doklady o výši uplatňovaných nároků, do pěti pracovních dnů, jinak tento nárok zaniká.

(3) Zúčastní-li se podle odstavce 2 písm. a) a b) na výzvu správce daně daňového řízení právnická osoba, náleží jí odměna podle zvláštního předpisu. Není-li výše odměny právním předpisem stanovena, náleží jí náhrada účelně vynaložených nákladů, zejména hotových výdajů a mzdových prostředků.

(4) Je-li správcem daně ustanoven daňovému subjektu zástupce podle § 10 odst. 1 a 2, náleží mu náhrada hotových výdajů a ušlého výdělku nebo odměny podle zvláštních předpisů za úkony, které jako zástupce ve věci účelně vykonal. Nárok se uplatní u správce daně, který tohoto zástupce ustanovil, a současně se předloží doklady o výši uplatňovaných nároků. Nárok se uplatňuje průběžně, nejpozději však do dvaceti pracovních dnů poté, kdy byl učiněn ve věci poslední úkon zástupcem, jinak tento nárok zaniká. Na předpokládané oprávněné nároky může správce daně na žádost zástupce poskytnout přiměřenou zálohu; proti rozhodnutí o poskytnutí zálohy se nelze odvolat.

(5) O uplatňovaných nárocích rozhodne příslušný správce daně do patnácti dnů ode dne jejich uplatnění a ve stejné lhůtě poukáže ve prospěch oprávněných úhradu přiznaného nároku. Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat do patnácti dnů ode dne jeho doručení.

(6) Výši nároků náhrady ušlého výdělku a postup při jeho stanovení a úhradě, včetně vymezení součinnosti plátců příjmu ze závislé činnosti a funkčních požitků, stanoví ministerstvo právním předpisem.

(7) Uhradil-li správce daně náklady řízení podle odstavců 2 až 4 vzniklé v důsledku nečinnosti nebo nesplnění právní povinnosti daňového subjektu, může tyto náklady přenést na daňový subjekt a uspokojit si je přímo z osobního účtu daňového subjektu. Předepsaná náhrada nákladů řízení je splatná do patnácti dnů ode dne doručení rozhodnutí.

§ 31

Dokazování

(1) Dokazování provádí správce daně, který vede daňové řízení, nebo z jeho pověření správce daně dožádaný.

(2) Správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.

(3) Není třeba prokazovat skutečnosti obecně známé nebo známé správci daně z jeho činnosti, jakož i právní předpisy uveřejněné nebo oznámené ve Sbírce zákonů České a Slovenské Federativní Republiky a ve Sbírce zákonů České republiky.

(4) Jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (přiznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Pokud ohledání nebylo možno provést v rámci místního šetření nebo daňové kontroly, provede se u správce daně. Je-li předmětem dokazování daň zaplacená v zahraničí, prokazuje se úředně ověřeným platebním výměrem; tento důkazní prostředek lze vyžadovat nejdříve po třiceti dnech ode dne doručení platebního výměru daňovému subjektu a od tohoto dne počíná běžet prekluzivní lhůta podle § 47. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Provedené důkazní řízení pak osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem.

(5) Nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním podle odstavců 1 až 4, je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem.

(6) Pomůckami podle odstavce 5 mohou být zejména listinné doklady, výpisy z veřejných záznamů, daňové spisy jiných daňových subjektů, znalecké posudky a výpovědi svědků v jiných daňových věcech

a osob přezvědných, zprávy a vyjádření jiných správců daně, státních orgánů a orgánů obcí, zájmových sdružení a vlastní poznatky správce daně, a to jak z průběhu zdaňování u dotčeného daňového subjektu, tak i u daňových subjektů obdobných.

(7) Dojde-li za daňového řízení k situaci, že daňový subjekt neprokázal své údaje ohledně daňového základu a výše daně podle odstavců 1 až 4 a daňový základ a výši daně nelze dostatečně spolehlivě stanovit ani podle pomůcek, které má k dispozici správce daně, může správce daně v dohodě s daňovým subjektem základ daně a daň sjednat. Tato dohoda o sjednané dani musí být zachycena vždy protokolárně.

(8) Správce daně prokazuje

a) doručení vlastních písemností daňovému subjektu,

b) existenci skutečností rozhodných pro užití právní domněnky a nebo právní fikce,

c) existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem,

d) existenci skutečností rozhodných pro uplatnění zákonných sankcí.

(9) Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

§ 32

Rozhodnutí

(1) V daňovém řízení lze ukládat povinnosti nebo přiznávat práva jen rozhodnutím. Tato rozhodnutí jsou pro příjemce právně účinná jen, jsou-li jim řádným způsobem doručena nebo sdělena, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak.

(2) Základní náležitosti rozhodnutí jsou

a) označení oprávněného správce daně, který rozhodnutí vydal,

b) číslo jednací, případně i číslo platebního výměru, datum podpisu rozhodnutí, které je dnem vydání rozhodnutí,

c) přesné označení příjemce rozhodnutí,

d) výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částku a číslo účtu příslušné banky, na nějž má být částka zaplacena,

e) lhůta plnění,

f) poučení o místu, době a formě podání opravného prostředku s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku,

g) vlastnoruční podpis pověřeného pracovníka správce daně s uvedením jména, příjmení a funkce a otisk úředního razítka se státním znakem.

(3) Rozhodnutí obsahuje odůvodnění, jen stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

(4) Chybí-li v rozhodnutí poučení o opravných prostředcích nebo došlo k jejich záměně nebo byla-li v poučení odňata možnost opravného prostředku, popřípadě zkrácena lhůta k podání opravného prostředku nebo není-li v poučení stanovena lhůta vůbec a připouští-li zákon ohledně předmětného rozhodnutí opravný prostředek, uzná správce daně opravný prostředek podaný do šesti měsíců po doručení rozhodnutí za včas podaný. Stejné důsledky má i chybějící nebo vadné poučení o formě podání opravného prostředku nebo o jeho odkladném účinku.

(5) Je-li v rozhodnutí stanovena pro podání opravného prostředku lhůta delší než zákonná, platí lhůta uvedená v rozhodnutí.

(6) Je-li v poučení připuštěn opravný prostředek i tehdy, kdy jej zákon nepřipouští, projedná se tento opravný prostředek podaný ve shodě s poučením, jako by jej zákon připouštěl.

(7) Chybí-li v rozhodnutí některá z ostatních základních náležitostí, která dle povahy rozhodnutí musí být jejím obsahem, nebo odůvodnění v případech, kdy je zákon předepisuje, a nejde-li jen o zřejmou chybu v psaní či počítání, má to za následek neplatnost rozhodnutí. Splnění podmínek neplatnosti ověří správce daně, který rozhodnutí vydal.

(8) Rozhodnutí, jimiž stanoví správce daně základ daně a daň, sděluje správce daně daňovému subjektu formou platebního nebo dodatečného platebního výměru nebo hromadným předpisným seznamem.

(9) Odchyluje-li se vyměřená daň od přiznání, hlášení nebo jiného oznámení, lze žádat v odvolací lhůtě o sdělení důvodu rozdílu mezi stanoveným daňovým základem a daní, jež byla přiznána nebo za řízení uznána.

(10) Doba počínající dnem, který následuje po dni podání žádosti podle odstavce 9, a končící dnem, kdy byl daňový subjekt vyrozuměn o důvodech stanovení daňového základu a daně, se nepočítá do odvolací lhůty.

(11) V rozhodnutích o řádných i mimořádných opravných prostředcích musí být výrok vždy odůvodněn. Odůvodnění není potřeba, bylo-li v rozhodnutí plně vyhověno navrhovateli, pokud tento nebo zvláštní daňový zákon nestanoví jinak.

(12) Rozhodnutí, proti kterému nelze uplatnit řádný opravný prostředek, je v právní moci.

(13) Rozhodnutí je vykonatelné, jestliže proti němu nelze podat řádný opravný prostředek a nebo jestliže jeho podání nemá odkladný účinek a uplynula-li zároveň lhůta plnění.

ČÁST DRUHÁ
ŘÍZENÍ PŘÍPRAVNÉ

§ 33
Registrační povinnost daňových subjektů

(1) Poplatník, který obdrží povolení nebo získá oprávnění k podnikatelské činnosti nebo začne provozovat jinou samostatnou výdělečnou činnost,[13]) je povinen do třiceti dnů podat přihlášku k registraci u místně příslušného správce daně. Tato lhůta začne běžet následující den po dni právní účinnosti povolení nebo oprávnění nebo po dni, kdy začne provozovat jinou samostatnou výdělečnou činnost. Pro účely tohoto zákona se rozumí dnem právní účinnosti den, kdy je poplatník podle příslušných předpisů oprávněn začít vykonávat podnikatelskou činnost.

(2) Začne-li poplatník vykonávat činnost nebo pobírat příjmy podrobené dani, je povinen oznámit tuto skutečnost správci daně do třiceti dnů.

(3) Poplatník je povinen oznámit správci daně do třiceti dnů zřízení stálé provozovny a její umístění na území České republiky. Zpravidla třicet dnů před zrušením této stálé provozovny oznámí tuto skutečnost správci daně.

(4) Plátce daně je povinen podat přihlášku k registraci u správce daně nejpozději do patnácti dnů od vzniku povinnosti srážet daň nebo zálohy na ni nebo daň vybírat, pokud zvláštní předpis nestanoví jinak.

(5) Registrační povinnost nemá daňový subjekt, u kterého vznikla jen nahodilá nebo jednorázová daňová povinnost, nebo u něhož je předmětem zdanění jen nemovitost, nemá-li registrační povinnost kvůli jiné dani. Registrační povinnost se dále nevztahuje na poplatníky, kteří mají výhradně příjmy ze závislé činnosti a příjmy, ze kterých je daň vybírána zvláštní sazbou.

(6) Při plnění své registrační nebo oznamovací povinnosti je daňový subjekt povinen sdělit své plné jméno nebo název, bydliště, místo podnikání nebo sídlo, rodné číslo, identifikační číslo organizace, jakož i údaje osvědčující povolení nebo oprávnění podle odstavce 1. Jde-li o právnickou osobu nebo fyzickou osobu, která je podnikatelským subjektem, též čísla účtů u bank, na nichž jsou soustředěny peněžní prostředky z její podnikatelské činnosti. Dále uvede údaje potřebné k určení místní příslušnosti správce daně, druhu daňových povinností, které u ní přicházejí v úvahu, a své organizační jednotky. Právnická osoba uvede též svůj statutární orgán a případně osoby, které jsou kromě tohoto orgánu za ni v daňových věcech oprávněny jednat. Jde-li o daňový subjekt se sídlem nebo bydlištěm v cizině, uvede vždy svého zmocněnce v tuzemsku pro doručování. Je-li se zahájením činnosti spojena i povinnost platit zálohu na daň, uvede údaje potřebné pro stanovení této zálohy. Právnická osoba se sídlem v cizině, která nemá přiděleno identifikační číslo, je povinna si vyžádat toto číslo u příslušného orgánu.

(7) Dojde-li ke změnám skutečností uvedených v odstavcích 1 a 6, zejména zanikne-li jeho daňová povinnost u některé z daní, je povinen tyto změny oznámit správci daně do patnácti dnů ode dne, kdy nastaly.

(8) Je-li daňovým subjektem osoba se sídlem nebo bydlištěm v cizině, která nemá na území České republiky stálou provozovnu ani nemovitý majetek, je povinna podat přihlášku k registraci nejpozději do pěti dnů ode dne zahájení dani podrobené činnosti nebo činnosti směřující k získání dani podrobených příjmů.

(9) Registrace nebo oznámení podle tohoto zákona se správci daně předkládá na tiskopise vydaném ministerstvem. Na registračním tiskopisu musí daňový subjekt též výslovně prohlásit, že jde o jeho první daňovou registraci, nebo uvést, zda byl již někdy daňově registrován, a pokud ano, kdy, u jakého správce daně, jaké bylo přidělené daňové identifikační číslo, jméno nebo název, pod jakým byl registrován, a byla-li registrace odňata nebo zrušena, důvody, z nichž se tak stalo. Ministerstvo může rozšířit údaje požadované při registraci na registračním tiskopisu, půjde-li o údaje nezbytné pro řádnou správu jednotlivých daní.

(10) Správce daně prověří údaje sdělené daňovým subjektem při registraci a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzve daňový subjekt, aby údaje blíže vysvětlil, změnil, doplnil a doložil a zároveň určí lhůtu, v níž je daňový subjekt povinen na výzvu odpovědět. Dodrží-li daňový subjekt tuto lhůtu, považuje se za dodrženou i lhůta uvedená v odstavci 1, jestliže jinak k porušení lhůty uvedené v odstavci 1 nedošlo.

(11) Správce daně přidělí zaregistrovanému daňovému subjektu daňové identifikační číslo a o provedené registraci mu vydá osvědčení. Toto číslo je daňový subjekt povinen uvádět ve všech případech při styku se správcem daně a dále, pokud tak stanoví zvláštní zákon. Při změnách skutečností uvedených v osvědčení je daňový subjekt současně s oznámením těchto změn podle odstavce 7 povinen předložit osvědčení

[13]) § 3 odst. 1 písm. b) zákona ČNR č. 586/1992 Sb.

o registraci, na kterém správce daně změny nebo jeho zánik vyznačí.

(12) Nesplní-li daňový subjekt svoji registrační nebo ohlašovací povinnost, zaregistruje jej správce daně z úřední povinnosti neprodleně, jakmile zjistí skutečnosti zakládající tuto povinnost.

(13) Nesplní-li daňový subjekt svoji povinnost podle odstavce 7, provede správce daně příslušné změny v registraci nebo registraci zruší, jakmile zjistí rozhodné skutečnosti.

(14) Jestliže daňový subjekt změní sídlo nebo bydliště, popřípadě u něho dojde ke změně místní příslušnosti z jiného důvodu, oznámí tuto změnu svému dosavadnímu místně příslušnému správci daně, který vyznačí na osvědčení omezení doby jeho platnosti. Před skončením této doby je daňový subjekt povinen předložit toto osvědčení správci daně v místě svého nového sídla nebo bydliště, který mu vydá nové osvědčení o registraci s vyznačením dne platnosti přeregistrace. Tímto dnem přechází místní příslušnost na správce daně v místě nového sídla nebo bydliště daňového subjektu. Touto přeregistrací zůstává původní den účinnosti registrace k jednotlivým daním zachován.

(15) Je-li správcem daně orgán obce, může podle místních podmínek zde stanovenou registrační povinnost daňových subjektů vhodně omezit jak co do okruhu daňových subjektů, tak co do okruhu jimi uváděných skutečností.

(16) Ustanovení předchozích odstavců se použijí, pokud tento zákon nebo zvláštní předpis nestanoví jinak.

§ 34

Součinnost třetích osob

(1) Soudy, jiné státní orgány a notáři v případech, kdy předmět řízení před nimi je podle zvláštních předpisů zdaňován, jsou povinni poskytnout správci daně údaje potřebné pro vyměření a vymáhání daně.

(2) Státní kontrolní orgány[14]) mají povinnost sdělovat správcům daně výsledky kontrol, pokud mají vztah k daňovým povinnostem.

(3) Státní a jiné orgány a právnické osoby, které z úřední povinnosti anebo vzhledem k předmětu své činnosti vedou evidenci osob a jejich majetku, jsou povinny na výzvu správce daně sdělit údaje potřebné k vyměření a vymáhání daní, pokud zvláštní zákony nestanoví jinak.

(4) Osoby, které mají listiny a jiné věci, jež mohou být důkazním prostředkem při správě daní, jsou povinny na výzvu správce daně listiny a jiné věci vydat nebo zapůjčit k ohledání, pokud zvláštní zákony nestanoví jinak.

(5) Právnické osoby a fyzické osoby mající příjmy z podnikatelské a jiné samostatné výdělečné činnosti[15]) nebo z pronájmu,[16]) které provádějí úhrady fyzickým osobám za jejich jinou samostatně výdělečnou činnost[17]) nebo za pronájem[18]) a z těchto úhrad nesrážejí daň, jsou povinny uskutečněné úhrady oznamovat svému místně příslušnému správci daně, pokud u jednotlivé fyzické osoby přesáhne úhrada částku 40 000 Kč za kalendářní rok. V oznámení se uvede jméno, bydliště, případně místo podnikání fyzické osoby, vyplacená částka, den a důvod úhrady. Oznámení se zašle nejpozději do 15. února po skončení kalendářního roku, v němž byla úhrada provedena.

(6) Orgány sociálního zabezpečení[11]) jsou povinny poskytnout správcům daně na jejich vyžádání seznam plátců pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a údaje o výši příjmů a výdajů jednotlivých osob, které tyto osoby uvedly v přehledu podle zvláštního zákona.[19])

(7) Zdravotní pojišťovny[12]) jsou povinny poskytnout správcům daně na jejich vyžádání seznam plátců pojistného na všeobecné zdravotní pojištění a údaje o výši příjmů a výdajů jednotlivých osob, které tyto osoby uvedly v přehledu podle zvláštního zákona.[20])

(8) Orgány sociálního zabezpečení a zdravotní pojišťovny oznamují správcům daně na jejich vyžádání též i výši zaplaceného pojistného a vracení pojistného včetně data, kdy k těmto úhradám došlo.

(9) Úřady práce jsou povinny sdělovat správcům daně na jejich vyžádání částku hmotného zabezpečení vyplácenou jednotlivým uchazečům o zaměstnání včetně data, kdy byla vyplacena.

---

[14]) § 2 zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění zákona č. 166/1993 Sb.

[15]) § 7 zákona ČNR č. 586/1992 Sb.

[16]) § 9 zákona ČNR č. 586/1992 Sb.

[17]) § 7 odst. 2 zákona ČNR č. 586/1992 Sb.

[18]) § 9 a 10 zákona ČNR č. 586/1992 Sb.

[19]) § 15 zákona ČNR č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění zákona č. 160/1993 Sb. a zákona č. 307/1993 Sb.

[12]) § 12 zákona ČNR č. 550/1991 Sb., o všeobecném zdravotním pojištění.

[20]) § 24 zákona ČNR č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění zákona č. 161/1993 Sb.

(10) Statistické orgány jsou povinny poskytovat správcům daně údaje potřebné k vedení registru daňových subjektů.

(11) Banky[21]) jsou povinny sdělovat na písemné vyžádání správce daně čísla bankovních účtů, jejich vlastníky, stavy účtů a jejich pohyb a údaje o úvěrech a vkladech.[22])

(12) Na výzvu správce daně jsou mu pošty povinny sdělovat zejména totožnost osob, které mají pronajaty poštovní přihrádky, a údaje o počtu tam došlých zásilek a jejich odesilatelích, úhrn částek docházejících poštou daňovému subjektu nebo na jeho poštovní přihrádku, totožnost přejimatele zásilek poste restante nebo umožnit správci daně tyto údaje získat na poště a správnost údajů sdělených poštou na místě prověřit.

(13) Orgány spojů jsou povinny sdělovat správci daně na jeho výzvu totožnost uživatelů telefonních, dálnopisných a telefaxových stanic, kteří nejsou uvedeni ve veřejně dostupných seznamech.

(14) Pojišťovny jsou povinny sdělovat správcům daně výplaty pojistných plnění nahrazujících příjem nebo výnos do třiceti dnů ode dne plnění.

(15) Vydavatelé tisku jsou povinni sdělit správci daně na jeho výzvu jméno nebo název a adresu objednatele inzerátu uveřejněného pod značkou.

(16) Veřejní přepravci jsou na výzvu správce daně povinni mu sdělovat zejména odesilatele a adresáty a skutečné příjemce jimi přepravovaných nákladů, jakož i údaje o době přepravy, množství přepravovaného zboží, charakteru zásilky a případné další bližší údaje, pokud jim budou známy.

(17) Právnické a fyzické osoby, které mají sídlo nebo bydliště na území České republiky, a stálé provozovny subjektů se sídlem nebo bydlištěm v cizině umístěné na území České republiky mají povinnost oznámit neprodleně svému místně příslušnému správci daně uzavření kontraktu se subjektem se sídlem či bydlištěm v zahraničí, na jehož základě může dojít ke vzniku stálé provozovny.[4])

§ 35

Ukončení činnosti

(1) Správce daně při zjištění, že daňový subjekt přestal vykonávat činnost nebo pobírat příjmy podrobené dani, učiní opatření potřebná k urychlenému stanovení základů daně a k vybrání nedoplatků na všech daních za celou dobu jeho činnosti, ze které plynuly příjmy podléhající zdanění.

(2) Daňový subjekt je povinen předložit současně se žádostí o výmaz z obchodního rejstříku písemný souhlas správce daně, jehož vydání si vyžádá. Povinnost předložit písemný souhlas správce daně s ukončením činnosti se týká i ostatních podnikatelských subjektů evidovaných v jiných evidencích.

(3) Proti rozhodnutí správce daně o žádosti daňového subjektu podle odstavce 2 se lze odvolat.

(4) Je-li žádost daňového subjektu podle odstavce 2 zamítnuta, může další žádost podat nejdříve po uplynutí jednoho měsíce ode dne, kdy mu bylo zamítavé rozhodnutí doručeno.

(5) Není-li o žádosti podle odstavce 2 rozhodnuto do tří měsíců od jejího podání, má se za to, že souhlas je udělen.

(6) Rozhodnutí o žádosti se sděluje daňovému subjektu a soudu, který vede obchodní rejstřík, nebo živnostenskému úřadu anebo jinému subjektu, který vede na základě zvláštních předpisů evidenci podnikatelů.

§ 36

Vyhledávací činnost

(1) Správce daně je povinen ověřovat úplnost evidence či registrace daňových subjektů a zjišťovat též všechny údaje týkající se jejich příjmů, majetkových poměrů a dalších skutečností rozhodných pro správné a úplné vyměření a vymáhání daně. K tomu účelu může sdružovat informace a informační systémy sloužící k rozdílným účelům. Potřebné informace jsou oprávněni správci daně požadovat z jiných informačních systémů i na technických nosičích dat.

(2) Při této činnosti má správce daně stejná oprávnění jako při místním šetření.

(3) Vyhledávací činnost může být vykonávaná i bez přímé součinnosti s daňovým subjektem a její výsledky se využijí až po zahájení příslušného daňového řízení.

§ 37

Pokuty

(1) Tomu, kdo nesplní ve stanovené lhůtě povinnost nepeněžité povahy vyplývající z tohoto nebo zvláštního daňového zákona nebo uloženou rozhodnutím podle tohoto zákona, může správce daně opakovaně uložit pokutu až do celkové výše 2 000 000 Kč. Opakovaně lze pokutu uložit, nevedlo-li dosavadní uložení pokuty k nápravě a protiprávní stav trvá.

(2) Při ukládání pokut se přihlíží zejména k závažnosti, době trvání a následkům protiprávního jednání.

---

[21]) § 1 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách.

[22]) § 38 odst. 3 písm. c) zákona č. 21/1992 Sb.

(3) Proti rozhodnutí o uložení pokuty, které musí obsahovat odůvodnění, se lze odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. Včas podané odvolání má odkladné účinky.

(4) Pokuta podle tohoto ustanovení se neuloží, lze-li použít sankci podle § 68 nebo lze-li použít pokutu tuto sankci nahrazující.

(5) V řízení o uložení pokuty uložené podle odstavce 1, pokuty uložené podle § 25 a pokut ukládaných podle jiných daňových zákonů se postupuje podle tohoto zákona.

(6) Pokutu nelze uložit, jestliže uplynuly od konce roku, ve kterém došlo k jednání zakládajícímu právo na uložení pokuty, dva roky. Právo vyměřenou pokutu vymáhat se promlčuje po pěti letech od vykonatelnosti rozhodnutí.

§ 37a

Blokové řízení

(1) Pokuta, jejíž výše nepřesahuje 5000 Kč, může být uložena též v blokovém řízení, pokud je protiprávní jednání podle § 37 odst. 1 spolehlivě zjištěno a pokud je osoba tam uvedená ochotna pokutu na místě zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat. Není-li dosaženo souhlasu k blokovému řízení, lze v řízení podle § 37 uložit pokutu jen v rozsahu podle tohoto odstavce.

(2) Pracovníci správce daně, oprávnění k ukládání pokut v blokovém řízení, jsou povinni své oprávnění prokázat zvláštním průkazem. Na pokutovém bloku, kterým je rozhodnuto o uložení pokuty, se vyznačí, komu a kdy a za porušení jaké právní povinnosti byla pokuta uložena. Pokutový blok platí současně jako stvrzenka o zaplacení pokuty na místě v hotovosti.

(3) Pokutové bloky a další potřebné tiskopisy vydává ministerstvo.

§ 38

Pozastavení činnosti

(1) Dochází-li u daňového subjektu k opakovanému porušení povinností nepeněžité povahy, za které již byla uložena pokuta podle § 37, a nedošlo při tom ani dodatečně ke splnění této povinnosti, může správce daně až na dobu třiceti dnů pozastavit daňovému subjektu jeho podnikatelskou činnost, jejíž výsledky jsou předmětem zdanění a jíž se porušení povinnosti týká.

(2) Pozastavení činnosti lze uplatnit jen tehdy, ztěžuje-li neplnění povinnosti subjektem daně jeho registraci nebo zjištění skutečností rozhodných pro správné a úplné stanovení daňového základu a daně.

(3) Správce daně vyzve daňový subjekt k dodatečnému splnění jeho povinnosti a stanoví mu pro to přiměřenou lhůtu. Ve výzvě jej současně upozorní, že nebude-li jí vyhověno ve stanovené lhůtě, přistoupí správce daně k pozastavení činnosti daňovému subjektu. Proti této výzvě se lze odvolat do osmi dnů od doručení výzvy. Podané odvolání nemá odkladného účinku.

(4) Pokud lhůta stanovená ve výzvě marně uplynula, může správce daně vydat rozhodnutí o pozastavení činnosti daňovému subjektu. Součástí rozhodnutí musí být i jeho odůvodnění, způsob naložení s věcmi podléhajícími zkáze, jsou-li též zahrnuty v té části hmotného majetku subjektu daně, vůči které je pozastavení činnosti uplatněno, a přesné vymezení doby, od kdy a na jak dlouho se toto opatření uplatní.

(5) Opravné prostředky proti rozhodnutí podle odstavce 4 nemají odkladného účinku.

(6) Pozastavení činnosti se uskuteční tak, že v rozhodnutí uvedený hmotný majetek se za policejní asistence uzavře a uzamkne a zajistí úřední uzávěrou. Daňový subjekt, u něhož došlo k pozastavení činnosti, je povinen předat správci daně do úschovy všechny klíče od takto zajištěného hmotného majetku po dobu, po kterou pozastavení činnosti trvá.

(7) Je-li to možné a vhodné, může kromě toho správce daně opatřit uzavřený a uzamčený hmotný majetek vlastním zámkem.

(8) O průběhu uplatnění pozastavení činnosti na místě se sepíše vždy protokol.

(9) Od okamžiku, kdy byly přiloženy úřední uzávěry, je komukoliv zakázáno se zajištěným hmotným majetkem jakkoliv nakládat nebo do něj vstupovat.

(10) Ukáže-li se během pozastavení činnosti na straně daňového subjektu nezbytná potřeba jakéhokoliv nakládání se zajištěným hmotným majetkem, může se tak stát jen se souhlasem správce daně a v jeho přítomnosti.

(11) Případné ztráty vzniklé daňovému subjektu z pozastavení činnosti, včetně ušlého zisku, nese daňový subjekt, ledaže by rozhodnutí o pozastavení činnosti nenabylo právní moci nebo pravomocné rozhodnutí bylo zrušeno.

§ 39

Záznamní povinnost

(1) Správce daně může uložit daňovému subjektu, aby kromě evidence stanovené obecně závaznými právními předpisy vedl zvláštní záznamy, potřebné pro správné stanovení daňového základu a daně.

(2) Povinnost vést záznamy ukládá správce daně rozhodnutím, proti kterému se nelze samostatně odvolat. Součástí rozhodnutí musí být přesné stanovení zaznamenávaných údajů a jejich členění a uspořádání, včetně návaznosti na doklady, z nichž je záznam veden.

(3) Poplatník daně z příjmů fyzických osob provozující podnikatelskou a jinou samostatnou výdělečnou činnost, který přijímá platby v hotovosti, je kromě evidence stanovené obecně závaznými právními předpisy povinen vést evidenci (záznamy) denních tržeb, není-li rozhodnutím správce daně stanoveno jinak.

(4) Daňový subjekt, který uplatňuje výdaje procentem z příjmů podle zvláštního předpisu, je povinen vždy vést evidenci příjmů a evidenci hmotného a nehmotného majetku, který lze odpisovat.

(5) Správce daně je oprávněn přesvědčovat se již v průběhu zdaňovacího období o plnění záznamní povinnosti u daňového subjektu a ukládat mu rozhodnutím povinnosti k odstranění závad. Proti tomuto rozhodnutí není samostatné odvolání přípustné.

(6) Záznamy a doklady k nim se vztahující je daňový subjekt povinen uchovávat po dobu, v níž zanikne právo daň vyměřit či dodatečně stanovit.

ČÁST TŘETÍ
ŘÍZENÍ VYMĚŘOVACÍ

§ 40
Daňové přiznání a hlášení

(1) Daňové přiznání nebo hlášení je povinen podat každý, komu vzniká v souladu s tímto zákonem nebo zvláštním předpisem tato povinnost, nebo ten, koho k tomu správce daně vyzve. Daňové přiznání se nepodává v průběhu konkurzu.[23]) Není-li v tomto nebo v jiném daňovém zákoně stanoveno jinak, daň je splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání nebo hlášení.

(2) Daňové přiznání nebo hlášení lze účinně podat jen na tiskopise vydaném ministerstvem nebo na počítačových sestavách, které mají údaje, obsah i uspořádání údajů zcela totožné s tiskopisem vydaným ministerstvem. Součástí daňového přiznání nebo hlášení jsou i přílohy vyznačené v příslušném tiskopise. Při dovozu plní funkci daňového přiznání nebo hlášení písemný návrh na celní řízení nebo jiný doklad potvrzující propuštění zboží. Je-li přiznání nebo hlášení podáno též na technickém nosiči dat, musí být ve tvaru stanoveném pro tento účel ministerstvem.

(3) Daňové přiznání nebo hlášení se podává nejpozději do 31. března roku následujícího po uplynutí ročního zdaňovacího období. Jedná-li se o poplatníka, který má povinnost na základě zákona[24]) mít účetní závěrku ověřenou auditorem, nebo jehož přiznání zpracovává a předkládá daňový poradce, prodlužuje se lhůta k podání přiznání do 30. června roku následujícího po uplynutí zdaňovacího období. To platí jen, je-li příslušná plná moc k zastupování uložena u správce daně před uplynutím neprodloužené lhůty. Pokud v prodloužené lhůtě daňový poradce zemře nebo zanikne a přiznání v prodloužené lhůtě podá daňový subjekt sám, je lhůta zachována.

(4) Je-li zdaňovací období kratší než jeden rok, podává se daňové přiznání nebo hlášení do dvacetipěti dnů po jeho uplynutí. Nenastala-li ve zdaňovacím období daňová povinnost, sdělí tuto skutečnost subjekt daně správci daně písemně ve stejné lhůtě. Tuto lhůtu nelze prodloužit.

(5) Je-li daňová povinnost vypořádávána při přechodu státních hranic, je daňový subjekt povinen současně předložit daňové přiznání nebo hlášení.

(6) Správce daně může na žádost daňového subjektu nebo daňového poradce anebo i z vlastního podnětu prodloužit lhůtu pro podání přiznání, a to nejdéle o tři měsíce po uplynutí lhůty pro podání přiznání. Pokud součástí zdaňovaných příjmů uvedených v přiznání jsou i příjmy zdaňované v zahraničí na základě daňového přiznání, může správce daně na žádost daňového subjektu v odůvodněných případech prodloužit lhůtu pro podání přiznání až do 31. října. Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

(7) Zemřel-li daňový subjekt dříve, než bylo podáno přiznání k dani, je právní nástupce s výjimkou právního nástupnictví státu povinen podat přiznání za zemřelý daňový subjekt do šesti měsíců po jeho úmrtí. Je-li právních nástupců více, podá přiznání kterýkoliv z nich. Nedohodnou-li se, který z nich přiznání podá, určí jej správce daně. Přejde-li právní nástupnictví na stát, tato povinnost nenastává. Není-li právní nástupce znám, podá přiznání zmocněnec ustanovený správcem daně. Zmocněnec ustanovený správcem daně podá přiznání do tří měsíců po svém ustanovení. Správce daně může lhůtu tří měsíců na žádost právního nástupce nebo zmocněnce prodloužit.

(8) Zanikne-li daňový subjekt bez provedení likvidace, je jeho právní nástupce nebo orgán, který o zrušení rozhodl, povinen podat do konce následujícího měsíce od jeho zániku přiznání za uplynulou část zdaňovacího období. Správce daně může tuto lhůtu v odůvodněných případech prodloužit až na tři měsíce.

(9) V případě likvidace trvá daňová povinnost i povinnost podávat každoročně přiznání až do skončení likvidace. Ke dni ukončení činnosti provede daňový subjekt účetní závěrku a nejpozději do konce následujícího měsíce podá daňové přiznání. Po skončení likvidace je likvidátor povinen podat do konce následujícího měsíce přiznání za uplynulou část zdaňovacího období.

---

[23]) Zákon č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, ve znění zákona č. 122/1993 Sb.

[24]) Např. obchodní zákoník, zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví, zákon č. 21/1992 Sb.

(10) Při zrušení stálé provozovny na území České republiky jsou subjekty se sídlem v cizině povinny podat přiznání nejpozději do konce následujícího měsíce za uplynulou část roku.

(11) Při prohlášení konkurzu podle zvláštního předpisu[23]) je daňový subjekt povinen podat nejpozději do třiceti dnů ode dne účinnosti prohlášení konkurzu přiznání za uplynulou část zdaňovacího období. Prohlášením konkurzu se daňové řízení nepřerušuje.[25])

(12) Při zrušení konkurzu podle zvláštního předpisu je daňový subjekt povinen podat do konce následujícího měsíce ode dne zrušení konkurzu přiznání za období trvání konkurzu.

(13) Dojde-li k převodu poslední části privatizovaného majetku státního podniku na Fond národního majetku, je státní podnik povinen podat přiznání za uplynulou část zdaňovacího období do konce následujícího měsíce ode dne, kdy k tomuto převodu došlo, a to i v případě, že k tomuto převodu dojde v průběhu posledního kalendářního měsíce ve zdaňovacím období.

(14) V průběhu konkurzu až do jeho skončení je plátce daně z přidané hodnoty a spotřebních daní povinen podávat daňová přiznání nebo hlášení vždy měsíčně ve lhůtě stanovené v odstavci 4 i v případech, kdy je dosud podával za delší než měsíční zdaňovací období.

(15) Daňovým subjektům jsou zachována práva a povinnosti ohledně daňové povinnosti po dobu stanovenou v § 47 pro vyměření daně a ohledně placení daně po dobu stanovenou v § 70 pro vymáhání daňových nedoplatků i v případech, že mezitím již přestaly být daňovými subjekty.

(16) Daňový subjekt je povinen v daňovém přiznání nebo hlášení daň si sám vypočítat a uvést též případné výjimky, osvobození, zvýhodnění, slevy, odpočty a vyčíslit jejich výši.

(17) Skutečnosti rozhodné pro vyměření daně posuzují se pro každé zdaňovací období samostatně.

§ 41

Dodatečné a opravné daňové přiznání nebo hlášení

(1) Zjistí-li daňový subjekt, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné přiznání nebo hlášení. V dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení uvede daňový subjekt i den zjištění důvodů pro jeho podání. V této lhůtě je dodatečná daň též splatná. Nestanoví-li tento nebo jiný daňový zákon jinak, dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší lze podat za podmínek stanovených v odstavci 4, a to ve stejné lhůtě, která je stanovena pro dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost vyšší nebo daňovou ztrátu nižší; účinky nastávají dnem uplynutí lhůty pro jeho podání. Pokud daňový subjekt neplatně podá dodatečné daňové přiznání ještě před stanovením daně nebo daňové ztráty, budou údaje v něm uvedené využity při jejím vyměření. Poslední známou daňovou povinností je částka daně nebo daňová ztráta ve výši, jak ji naposled stanovil pravomocně správce daně, a to bez ohledu, zda daň byla stanovena podle § 46 odst. 5, platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem nebo rozhodnutím o opravném prostředku.

(2) Dodatečné přiznání nebo hlášení není přípustné, byl-li před jeho podáním učiněn správcem daně úkon směřující k přezkoušení správnosti daňové povinnosti za období, kterého by se dodatečné přiznání nebo hlášení týkalo, a to až do doby ukončení tohoto úkonu. Je-li na základě úkonu správce daně vydáno rozhodnutí o daňovém základu či dani, za dobu ukončení úkonu se považuje den, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci. Lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání nebo hlášení podle odstavce 1 se do doby ukončení úkonu správce daně přerušuje a nová lhůta počne běžet od ukončení tohoto úkonu. Tato nová lhůta se uplatní i v případě, že v době trvání úkonu správce daně marně uplynula lhůta stanovená pro podání dodatečného daňového přiznání nebo hlášení zvláštním daňovým zákonem. Daňový subjekt musí být o takovém úkonu zpraven.

(3) Před uplynutím lhůty k podání přiznání nebo hlášení může daňový subjekt podat opravné přiznání nebo hlášení. Pro vyměřovací řízení se pak použije tohoto opravného přiznání nebo hlášení a k přiznání nebo hlášení předchozímu se nepřihlíží.

(4) Dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší, proti poslední známé daňové povinnosti, lze platně podat jen tehdy, je-li to výslovně stanoveno buď jiným daňovým zákonem, nebo v případech vymezených v § 102b. Toto dodatečné daňové přiznání nebo hlášení nelze však platně podat v případech, kdy

a) původní daňová povinnost byla stanovena podle pomůcek nebo byla sjednána,

b) je uplatňováno snížení základu daně v důsledku snížení výnosů (příjmů) či uskutečněných zdanitelných plnění nebo zvýšení nákladů (výdajů) či přijatých zdanitelných plnění, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto v odvolání nebo v mimořádném opravném prostředku,

[25]) § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Sb.

c) se týká daňové povinnosti, kde rozhodnutí o ní bylo již pravomocně přezkoumáno soudem,

d) by jím měla být dotčena daňová povinnost stanovená správcem daně na podkladě dodatečného daňového přiznání nebo hlášení podaného podle odstavce 1.

(5) Dojde-li v důsledku dodatečného daňového přiznání podle odstavce 4 ke snížení původní daňové povinnosti, sníží se současně s výjimkou pokut a zvýšení daně i daňové příslušenství připadající na částku snížení původní daňové povinnosti, a to od původního dne splatnosti.

(6) Dodatečná nebo opravná daňová přiznání či hlášení podávají se na tiskopisech, které však musí být výslovně v záhlaví označeny jako dodatečné nebo opravné. V dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení se vyznačí rozdíly proti poslední známé daňové povinnosti.

§ 42

zrušen

§ 43

Vytýkací řízení

(1) Vzniknou-li pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, nebo dodatečného daňového přiznání nebo hlášení a dokladů daňovým subjektem předložených nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, sdělí správce daně tyto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve jej, aby se k nim vyjádřil, zejména aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

(2) Ve výzvě daňovému subjektu určí správce daně přiměřenou lhůtu k odpovědi, která nesmí být kratší patnácti dnů, a poučí ho o následcích spojených s tím, jestliže pochybnosti neodstraní nebo nedodrží stanovenou lhůtu.

(3) Pokud je den podání daňového přiznání nebo hlášení dnem počátku běhu lhůty pro rozhodnutí správce daně nebo pokud je počátek běhu lhůty od tohoto dne odvozován, běh lhůty se vydáním výzvy podle předchozích odstavců přerušuje a nová lhůta počne běžet až ode dne, kdy jsou odstraněny pochybnosti vytýkané správcem daně ve výzvě.

§ 44

Stanovení daně v případě nepodání daňového přiznání nebo hlášení

(1) Nebylo-li podáno daňové přiznání nebo hlášení, dodatečné daňové přiznání nebo hlášení včas, a to ani po výzvě správce daně, nebo nebyly-li na výzvu ve stanovené lhůtě odstraněny vady, je správce daně oprávněn zjistit základ daně a stanovit daň podle pomůcek, které má k dispozici, anebo které si sám opatří, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Pokud daňový subjekt nepodá daňové přiznání nebo hlášení ani na výzvu správce daně, je správce daně oprávněn předpokládat, že daňový subjekt vykázal v daňovém přiznání nebo hlášení daň ve výši nula.

(2) Správce daně může stanovit daň podle pomůcek také v případě, že daňový subjekt uvedl v daňovém přiznání nebo hlášení nebo dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení nesprávné nebo neúplné údaje o skutečnostech rozhodných pro stanovení daně a nesprávnost nebo neúplnost ani na výzvu správce daně neodstranil.

§ 45

Zákaz přenosu daňové povinnosti

Dohody uzavřené s tím, že daňovou povinnost ponese místo daňového subjektu zcela nebo částečně jiná osoba, nejsou pro daňové řízení právně účinné, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.

§ 46

Vyměření daně a její dodatečné vyměření

(1) Podle výsledků vyměřovacího řízení stanoví správce daně základ daně a její výši, která má být daňovému subjektu vyměřena a předepsána.

(2) Pokud je základ daně nebo daň stanovena odchylně od základu daně a daně, jak je daňový subjekt přiznal nebo za řízení uznal, musí být z vyměřovacího spisu patrno, podle jakých pomůcek nebo na podkladě čeho se správce daně při stanovení základu daně a daně odchýlil, jakož i důvody těchto rozdílů. Obdobně musí být z vyměřovacího spisu patrno, jak byl daňový základ zjištěn a daň stanovena, stalo-li se tak bez přiznání nebo hlášení daňového subjektu.

(3) Stanoví-li správce daně základ daně a daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si opatřil, přihlédne také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly za řízení uplatněny.

(4) O stanoveném základu daně a vyměřené dani vyrozumí správce daně daňový subjekt platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, a takto vyměřenou daň současně předepíše. Je-li takto vyměřená daň vyšší než daň vypočtená daňovým subjektem v daňovém přiznání či hlášení, je rozdíl splatný do třiceti dnů ode dne doručení rozhodnutí o vyměření daně.

(5) Neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpoz-

ději do konce příštího zdaňovacího období. V tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení, a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Stejně se při počítání lhůt postupuje i u dodatečného daňového přiznání nebo hlášení.

(6) Platebním výměrem se sděluje výše stanovené daně i v případech, kdy daňová povinnost má být podle zvláštních předpisů zaplacena bez podání daňového přiznání nebo hlášení, ale daňový subjekt tuto daňovou povinnost nesplnil.

(7) Zjistí-li správce daně po vyměření daně, že tato stanovená daňová povinnost je nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, dodatečně daň vyměří ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou, a to dodatečným platebním výměrem, a takto dodatečně stanovenou daň současně předepíše. Právní moc rozhodnutí o původním vyměření daně není jejímu dodatečnému stanovení na překážku. Dodatečně vyměřená daň je splatná do třiceti dnů ode dne doručení platebního výměru. Tato náhradní lhůta splatnosti, jakož i náhradní lhůta splatnosti podle odstavce 4, nemá vliv na uplatnění penále podle § 63. Tento postup se uplatní přiměřeně i při vyměření daně nižší, než byla poslední známá daňová povinnost.

(8) V odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru lze napadat jen doměřený rozdíl na daňovém základu a na dani.

(9) Tiskopisy platebních výměrů, hromadných předpisných seznamů a vyhlášek k nim vydá ministerstvo.

§ 46a

Zaokrouhlování

(1) Vyměřená daň se zaokrouhluje na celé koruny nahoru. Stejně se postupuje u příslušenství daně, pokud je předmětem samostatného vyměření. Daň z příjmů vybíraná zvláštní sazbou se zaokrouhluje na celé koruny dolů.

(2) Záloha na daň se zaokrouhluje na celé stokoruny nahoru, s výjimkou zálohy na daň vybírané srážkou, která se zaokrouhluje na celé koruny nahoru.

(3) Výpočet daňové sazby, koeficientů, ukazatelů a výsledek přepočtu měny se provádí s přesností na dvě platná desetinná místa. Postupné zaokrouhlování ve dvou nebo více stupních je nepřípustné.

(4) Čísla podle odstavce 3 se zaokrouhlují tak, že se vypustí všechny číslice za poslední platnou číslicí zaokrouhlovaného čísla a tato číslice se dále upraví podle číslic, které následují po poslední platné číslici zaokrouhlovaného čísla

a) zaokrouhlovaná číslice, po které následuje číslice menší než 5, zůstává beze změny,

b) zaokrouhlovaná číslice, po které následuje číslice 5 nebo číslice větší než 5, se zvětšuje o jednu.

§ 47

Lhůty pro vyměření

(1) Pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

(2) Byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

ČÁST ČTVRTÁ

ŘÁDNÉ OPRAVNÉ PROSTŘEDKY

§ 48

Odvolání

(1) Příjemce rozhodnutí se může odvolat proti stanovení daňového základu a daně správcem daně a proti jiným rozhodnutím, pro něž je to zákonem stanoveno nebo kde to zákon nevylučuje, pokud se písemně nebo ústně do protokolu svého práva odvolání nevzdal.

(2) Proti rozhodnutím, zejména proti výzvám podle § 43, která předcházejí pravomocnému stanovení daňového základu a daně, se nelze samostatně odvolat. To platí i tehdy, mají-li být daňový základ a daň stanoveny či přezkoumány dodatečně, a to bez ohledu na to, zda v řízení pak k dodatečnému stanovení daňového základu a daně skutečně dojde.

(3) Odvolání se podává písemně nebo ústně do protokolu u správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno.

(4) Odvolání musí obsahovat tyto náležitosti

a) přesné označení správce daně,

b) přesné označení odvolatele,

c) číslo jednací, případně číslo platebního výměru nebo jinou jednoznačnou identifikaci rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje,

d) uvedení rozporu s právními předpisy či skutko-

vým stavem nebo jiné důvody osvědčující nesprávnost nebo nezákonnost napadeného rozhodnutí,

e) návrh důkazních prostředků k tvrzením v odvolání uvedeným, není-li odvoláním namítán jen rozpor s právními předpisy,

f) navrhované změny či zrušení rozhodnutí.

(5) Odvolání lze podat ve lhůtě třiceti dnů ode dne, který následuje po doručení rozhodnutí, proti němuž odvolání směřuje, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak. Neobsahuje-li podané odvolání zákonem předepsané náležitosti, vyzve správce daně odvolatele s poučením, v jakém směru musí být doplněno, a stanoví pro to přiměřenou lhůtu ne kratší patnácti dnů. V případech, že odvolání lze zamítnout podle § 49 odst. 2, výzva se omezí jen na doplnění těch chybějících zákonných náležitostí, které jsou rozhodné pro posouzení odůvodněnosti zamítnutí, případně se od výzvy upustí. Vyhoví-li odvolatel plně této výzvě, má se za to, že odvolání bylo podáno včas a řádně. Nevyhoví-li odvolatel výzvě, správce daně odvolací řízení zastaví. Proti rozhodnutí o zastavení řízení je přípustné odvolání.

(6) Nemůže-li správce daně posoudit všechny údaje odvolání z výsledků již provedeného řízení, řízení doplní.

(7) Do doby, než je o odvolání rozhodnuto, může odvolatel údaje svého odvolání doplňovat a pozměňovat.

(8) Vezme-li odvolatel odvolání zpět, nemůže podat v téže věci odvolání nové, i když dosud odvolací lhůta neuplynula. Oznámení o zpětvzetí odvolání musí být podáno písemně, ústně do protokolu nebo písemným záznamem přímo ve vyměřovacím spisu, který podepisuje odvolatel a pracovník správce daně. Jsou-li v době od podání odvolání do jeho zpětvzetí učiněny správcem daně v řízení úkony, zpětvzetím odvolání se neruší a lze je využít v dalším řízení. Dnem zpětvzetí odvolání nabývá rozhodnutí, vůči kterému byl tento úkon učiněn, právní moci.

(9) Příjemce rozhodnutí se může vzdát svého práva na odvolání po celou dobu běhu odvolací lhůty; dnem vzdání se odvolání nabývá rozhodnutí, vůči kterému byl tento úkon učiněn, právní moci.

(10) Může-li odvolání podat několik daňových subjektů a odvolá-li se jen některý z nich, vyrozumí o tom správce daně všechny ostatní dotčené daňové subjekty a vyzve je, aby se k podanému odvolání v jím stanovené lhůtě vyjádřily. Tato lhůta nesmí být kratší než patnáct dnů. Na vyjádření došlá po stanovené lhůtě se v dalším řízení nebere zřetel. Případná změna či zrušení daňové povinnosti plynoucí z rozhodnutí o odvolání se týká všech těchto daňových subjektů.

(11) Odvolání je nepřípustné, směřuje-li jenom proti odůvodnění rozhodnutí, aniž by současně byl napadán jeho výrok.

(12) Odvolání nemá odkladný účinek, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

§ 49

Postup správce daně

(1) Správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, rozhodne o odvolání sám, pokud mu v plném rozsahu vyhoví. Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat. Správce daně může rozhodnout o odvolání i v případě, že mu vyhoví pouze částečně. Proti takovému rozhodnutí je přípustné odvolání.

(2) Správce daně odvolání zamítne, jestliže

a) je nepřípustné,

b) je podáno po stanovené lhůtě,

c) je podáno osobou k tomu nepříslušnou.

Proti zamítnutí odvolání podle písmen a) až c) se lze odvolat.

(3) Rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 musí být odůvodněno, pokud se v něm nevyhovuje odvolání v plném rozsahu. V odůvodnění rozhodnutí podle odstavce 1 se musí správce daně vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými. V odůvodnění rozhodnutí podle odstavce 2 uvede správce daně jen důvody, pro které bylo odvolání zamítnuto, a ostatními důvody ve věci samé se nezabývá.

(4) Pokud správce daně o odvolání podle odstavců 1 a 2 sám nerozhodne, postoupí odvolání spolu s výsledky doplněného řízení, s úplným spisovým materiálem a s předkládací zprávou odvolacímu orgánu k rozhodnutí.

(5) Předkládací zpráva musí obsahovat zejména tyto údaje

a) zda nejde o odvolání nepřípustné nebo opožděné,

b) shrnutí výsledků doplněného řízení,

c) stanovisko ke všem důvodům odvolání,

d) návrh na výrok rozhodnutí o odvolání.

§ 50

Postup odvolacího orgánu

(1) Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, je odvolacím orgánem orgán nejblíže vyššího stupně nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal.

(2) O odvolání proti rozhodnutí ministerstva rozhoduje ministr financí České republiky na základě návrhu jím ustavené zvláštní komise.

(3) Odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Vyjdou-li při přezkoumávání najevo skuteč-

nosti odvolatelem sice neuplatněné, ale mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí, lze k nim rovněž při rozhodování přihlédnout. Při tom není odvolací orgán vázán návrhy odvolatele a může proto změnit rozhodnutí odvoláním napadené i v neprospěch odvolatele. V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně se stanovením přiměřené lhůty. Zjistí-li odvolací orgán, že jsou splněny u správce daně prvního stupně podmínky pro rozhodnutí podle § 49 odst. 2, vrátí věc k rozhodnutí s odůvodněním a pokyny pro další řízení správci daně prvního stupně, který je právním názorem odvolacího orgánu vázán.

(4) V odvolacím řízení je odvolací orgán oprávněn použít přiměřeně i § 43.

(5) Směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o dani stanovené podle pomůcek nebo o dani sjednané za řízení, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně. Shledá-li odvolací orgán, že tyto zákonné podmínky byly dodrženy, odvolání pro jeho neodůvodněnost zamítne. V opačném případě rozhodnutí změní nebo zruší. Zjistí-li, že jsou u správce daně prvního stupně podmínky pro rozhodnutí podle § 49 odst. 1, vrátí věc k rozhodnutí s odůvodněním a pokyny pro další řízení správci daně prvního stupně.

(6) Odvolací orgán rozhodnutí přezkoumá a není-li při rozhodování vázán ustanovením odstavce 5, rozhodnutí v odůvodněných případech změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne.

(7) Rozhodnutí o odvolání musí být odůvodněno, pokud se v něm nevyhovuje odvolání v plném rozsahu. V odůvodnění se musí odvolací orgán vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými.

(8) Proti rozhodnutí odvolacího orgánu není odvolání přípustné.

§ 51

Stížnost

(1) Má-li poplatník pochyby o správnosti sražené daně, požádá plátce daně ve lhůtě šedesáti dnů ode dne, kdy ke srážce došlo, o vysvětlení. V žádosti uvede důvody svědčící pro jeho pochybnosti.

(2) Plátce daně je povinen sdělit poplatníkovi požadované údaje do třiceti dnů ode dne, kdy žádost obdržel, a v téže lhůtě případnou chybu opravit.

(3) Nesouhlasí-li poplatník s postupem plátce daně, může podat stížnost na postup plátce daně správci daně, v jehož obvodu má plátce daně sídlo nebo bydliště, a to do třiceti dnů ode dne, kdy poplatník obdržel sdělení plátce daně.

(4) Správce daně o stížnosti rozhodne a rozhodnutí doručí poplatníkovi i plátci daně. Výrok rozhodnutí musí být odůvodněn.

(5) Proti tomuto rozhodnutí se může odvolat poplatník i plátce daně ve lhůtě třiceti dnů ode dne jeho doručení.

§ 52

Námitka

(1) Daňový subjekt může uplatnit námitku proti jakémukoliv úkonu správce daně v souvislosti s řízením vymáhacím a zajišťovacím.

(2) Námitka musí být podána písemně nebo ústně do protokolu ve lhůtě třiceti dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděl, a to u správce daně, který úkon provedl. Správce daně posoudí námitky, rozhodne o nich a toto rozhodnutí odůvodní.

(3) Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat. Podaná námitka nemá odkladný účinek pro samotné řízení.

§ 53

Reklamace

Proti postupu správce daně při placení a evidenci daně může daňový dlužník podat reklamaci. O podmínkách a způsobu vyřizování platí přiměřeně ustanovení o námitkách.

ČÁST PÁTÁ
MIMOŘÁDNÉ OPRAVNÉ PROSTŘEDKY

§ 54

Obnova řízení

(1) Řízení ukončené pravomocným rozhodnutím se obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže

a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,
b) rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, křivé výpovědi svědka nebo křivého znaleckého posudku nebo rozhodnutí bylo dosaženo jiným trestným činem,
c) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a rozhodl-li příslušný orgán o ní dodatečně v podstatných skutečnostech ovlivňujících výši stanovené daně nebo procesní postavení daňového subjektu jinak.

(2) Žádost o obnovu řízení se podává u správce daně, který ve věci rozhodl v prvním stupni.

(3) Žádost musí být podána do šesti měsíců ode dne, kdy se žadatel prokazatelně dozvěděl o důvodech

obnovy řízení, nejpozději však před uplynutím lhůty, ve které zaniká právo daň vyměřit nebo doměřit. Tyto lhůty nelze prodloužit ani povolit navrácení v předešlý stav.

(4) V návrhu na obnovu řízení musí být uvedeny okolnosti svědčící o důvodnosti návrhu a o dodržení lhůt.

(5) Přešla-li místní příslušnost na jiného správce daně, než který v původní věci rozhodoval, návrh na obnovu řízení se podává u správce daně, který je místně příslušný v době podání návrhu.

§ 55

Postup při obnově řízení

(1) Obnovu řízení povolí nebo nařídí správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

(2) Správce daně nařídí obnovu řízení z úřední povinnosti, pokud nezaniklo právo na vyměření daně. Povolení nebo nařízení obnovy řízení má vůči takto přezkoumávanému rozhodnutí odkladné účinky až do doby doručení rozhodnutí ve věci vydaného v obnoveném řízení s výjimkou zajišťovací exekuce.

(3) Při změně místní příslušnosti rozhoduje o návrhu na obnovu řízení nebo ji nařizuje správce daně, který je místně příslušný v době podání návrhu.

(4) V rozhodnutí o povolení nebo nařízení obnovy řízení se vysloví, v jakém rozsahu se řízení obnovuje a z jakých důvodů.

(5) Proti rozhodnutí, jímž se obnova řízení povoluje nebo nařizuje, se nelze samostatně odvolat. Byla-li rozhodnutím žádost o obnovu řízení zamítnuta, lze se proti němu odvolat.

(6) Nové řízení ve věci provede správce daně, který ve věci rozhodl v prvním stupni; rozhodl-li o obnově řízení odvolací orgán, je správce daně při řízení vázán jeho právním názorem.

(7) Pokud řízení nebo jeho jednotlivé úkony nebyly dotčeny důvodem, pro který se obnova řízení povoluje nebo nařizuje, zůstávají v platnosti.

(8) Novým rozhodnutím ve věci se původní rozhodnutí ruší, pokud se ho důvod obnovy řízení týká. Proti novému rozhodnutí ve věci se lze odvolat.

§ 55a

Prominutí daně

(1) Ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

(2) Ministerstvo může obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto svého oprávnění správce daně. V tomto zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši daně, která z těchto důvodů může být posouzena a prominuta.

(3) Byla-li žádost o prominutí daně zamítnuta, lze novou žádost podat nejdříve po šedesáti dnech ode dne doručení zamítavého rozhodnutí. V této nové žádosti nemohou být uplatněny stejné důvody, které již obsahovala žádost původní. Při opakování již odmítnutých důvodů bude nová žádost bez posouzení odložena. O odložení musí být žadatel vyrozuměn.

(4) Rozhodnutí o žádosti o prominutí daně nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí.

(5) Odstavce 3 a 4 se použijí i na řízení o prominutí daně nebo jejího příslušenství vedená správci daně na základě obdobného zmocnění stanoveného zvláštním předpisem.

§ 55b

Přezkoumávání daňových rozhodnutí

(1) Na žádost daňového subjektu nebo z úřední povinnosti může být rozhodnutí správce daně, které je v rozporu s právními předpisy nebo se zakládá na podstatných vadách řízení, a okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši, zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno. Shledá-li správce daně po přezkoumání rozhodnutí, že podmínky pro povolení tohoto přezkoumání nebyly splněny, přezkoumávané rozhodnutí potvrdí.

(2) Toto přezkoumání může být zahájeno nejpozději do dvou let následujících po roce, v němž nabylo přezkoumávané rozhodnutí právní moci. Tuto lhůtu nelze prodloužit ani povolit navrácení v předešlý stav.

(3) Žádost o přezkoumání podává daňový subjekt u orgánu, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno. Podnět k přezkoumání z úřední povinnosti může dát kterýkoliv správce daně, jakmile zjistí, že pro přezkoumání jsou dány zákonné podmínky.

(4) Rozhodnutí o povolení nebo nařízení přezkoumání vydává vždy instančně vyšší správce daně, a jde-li o povolení nebo nařízení přezkoumání rozhodnutí ministerstva, rozhoduje ministr financí České republiky na základě návrhu jím ustavené zvláštní komise.

(5) Rozhodnutí o povolení nebo nařízení přezkoumání se doručuje daňovému subjektu, jehož se napadené rozhodnutí týká. Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky připuštěny. Rozhodnutí musí být odůvodněno, a je-li tímto rozhodnutím přezkoumání povoleno nebo nařízeno, má odkladné účinky vůči rozhodnutí přezkoumávanému.

(6) Přezkumné řízení provede správce daně, který

ve věci rozhodl v posledním stupni. Při tom je vázán právním názorem správce daně, který přezkoumání nařídil nebo povolil. Proti rozhodnutí o výsledku přezkoumání se lze odvolat do šedesáti dnů ode dne jeho doručení.

§ 56

Opravy zřejmých omylů a nesprávností

(1) Stanovenou daň správce daně rozhodnutím opraví nebo zruší na žádost nebo z úřední povinnosti, pokud

a) byla stanovena někomu, kdo podle zákona ji není povinen platit,

b) došlo při stanovení daňové povinnosti k zřejmé chybě v počítání, psaní nebo jinému omylu, zejména jde-li o stanovení dvojí daňové povinnosti u téže daně a téhož daňového subjektu.

Je-li v tomto případě stanovena dvojí daňová povinnost různě vysoká, zruší se daňová povinnost nižší.

(2) Shodně s opravou daňové povinnosti se opraví také příslušenství daně.

(3) Ustanovení odstavce 1 písm. b) se použije přiměřeně i při opravě zřejmých nesprávností v jiných rozhodnutích nebo opatřeních, jimiž nebyla stanovena daňová povinnost.

(4) Opravy nebo zrušení stanovené daně nelze provést, zaniklo-li právo daň vyměřit nebo doměřit.

(5) Proti tomuto rozhodnutí je přípustné odvolání.

(6) Žádosti podle odstavce 1 jsou osvobozeny od správních poplatků.

§ 56a

Použití mimořádných opravných prostředků

(1) V řízení o mimořádných opravných prostředcích podle části páté tohoto zákona se vychází z právního i skutkového stavu existujícího v době vydání rozhodnutí, které je předmětem mimořádného opravného prostředku.

(2) Použití mimořádného opravného prostředku podle části páté tohoto zákona je nepřípustné vůči těm rozhodnutím správců daně, která byla pravomocně přezkoumána soudem. Řízení o mimořádném opravném prostředku nelze zahájit vůči rozhodnutí tehdy, probíhá-li již o něm přezkumné řízení u soudu.

(3) Proti rozhodnutím, zejména výzvám podle § 43, která předcházejí stanovení daňového základu a daně, nelze uplatnit mimořádný opravný prostředek. To platí i tehdy, mají-li být daňový základ a daň stanoveny či přezkoumány dodatečně, a to bez ohledu na to, zda v řízení pak k dodatečnému stanovení daňového základu a daně skutečně dojde.

(4) Rozhodl-li v řízení o řádných nebo mimořádných opravných prostředcích ministr nebo vedoucí ústředního orgánu státní správy, nelze toto rozhodnutí již dále přezkoumávat opravnými prostředky podle tohoto zákona.

(5) Ustanovení odstavců 1, 2 a 4 se nepoužijí při uplatnění § 55a.

ČÁST ŠESTÁ
PLACENÍ DANÍ

§ 57

Základní pojmy

(1) Daňovým dlužníkem je každý, kdo je podle zvláštního zákona povinen platit daň nebo vybranou a sraženou daň odvádět.

(2) Daňová povinnost vzniká okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající daňovou povinnost podle tohoto zákona nebo zvláštních předpisů.

(3) Daňová povinnost vzniklá před smrtí fyzické osoby přechází na dědice.

(4) Daňová povinnost zaniklých právnických osob přechází na jejich právní nástupce.

(5) Daňový nedoplatek jsou povinni zaplatit také ručitelé, pokud jim zákon povinnost ručení ukládá a pokud jsou k plnění této platební povinnosti správcem daně vyzváni. Proti této výzvě se může ručitel odvolat. V odvolání může ručitel namítat pouze skutečnost, že není ručitelem nebo že ručení bylo uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu nebo že již bylo zaplaceno.

§ 58

Příslušenství daně

Příslušenstvím daně se rozumí penále, zvýšení daně, náklady daňového řízení, úroky a pokuty uložené podle tohoto nebo jiného daňového zákona. Příslušenství daně, s výjimkou pokut, sleduje osud daně, nestanoví-li správce daně svým rozhodnutím jinak. Zvláštní zákon může stanovit u příslušenství daně jeho rozpočtové určení odchylně od rozpočtového určení daně, k němuž bylo vyměřeno.

§ 59

Způsob placení daní

(1) Daně se platí příslušnému správci daně v české měně. Při každé platbě musí být uvedeno, na kterou daň je platba určena.

(2) Správce daně přijme platbu na daň, na kterou byla určena. Platbu vykonanou bez dostatečného označení daně přijme správce daně na účtu nejasných plateb a vyzve daňového dlužníka, aby oznámil do přiměřené, jím určené lhůty, na kterou daň byla platba

vykonána. Obdrží-li správce daně odpověď ve stanovené lhůtě, zaúčtuje platbu na daň určenou plátcem v odpovědi s účinností ke dni, kdy byla vykonána. Neodpoví-li daňový dlužník včas, určí správce daně, na kterou daň se platba zaeviduje; v tomto případě platí za den platby den, kdy ji správce daně zaevidoval na daň. O úhradě daně použité správcem daně na jinou platbu, než na jakou ji určil daňový dlužník, musí správce daně daňového dlužníka písemně uvědomit. Proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat.

(3) Daň lze platit

a) bezhotovostním převodem z účtu vedeného u banky na příslušný účet správce daně,
b) v hotovosti
   1. poštovní poukázkou na příslušný účet správce daně,
   2. osobám pověřeným správcem daně výhradně přijímat od daňových dlužníků platby na daň v hotovosti; na přijatou platbu je správce daně povinen vydat potvrzení,
   3. výkonnému úředníku při výkonu exekuce, jde-li o platby, které mají být exekucí vymoženy a není-li v exekučním příkaze nařízeno jinak,
   4. pracovníku správce daně v blokovém řízení,
c) kolkovými známkami, stanoví-li tak zvláštní předpis; každý správce daně, u něhož připadá v úvahu placení kolkovými známkami, je povinen mít přiměřenou zásobu kolkových známek a prodávat je daňovým dlužníkům,
d) platebními známkami, jde-li o úhradu daní do územních rozpočtů a stanoví-li tak zvláštní předpis,
e) přeplatkem na jiné dani.

(4) Kolkové známky vydává ministerstvo, které obecně závazným právním předpisem upraví zejména jejich podobu, hodnoty, v nichž budou vydávány, jejich evidenci, způsob placení při jejich použití a zacházení s nimi.

(5) Platební známky vydávají okresní úřady a orgány obcí. Ministerstvo upraví obecně závazným právním předpisem jejich náležitosti v rozsahu zmocnění podle odstavce 4.

(6) Úhrada daně se použije na úhradu daňových povinností v tomto pořadí

a) náklady řízení,
b) pokuty,
c) zvýšení daně,
d) nejstarší nedoplatky na dani,
e) běžné platby daní,
f) úrok,
g) penále.

(7) Správce daně je povinen přijmout každou platbu daně, i když není provedena daňovým dlužníkem, a zachází s ní stejným způsobem, jako by ji zaplatil dlužník. Vrácení platby tomu, kdo ji za dlužníka zaplatil, není přípustné.

§ 60

Posečkání daně a povolení splátek

(1) Na žádost může správce daně povolit daňovému dlužníkovi posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, bylo-li by neprodlené zaplacení spojeno pro dlužníka s vážnou újmou nebo není-li z jiných důvodů možné vybrat celý daňový nedoplatek od daňového dlužníka najednou.

(2) Posečkání daně lze povolit také u částek, u nichž lze očekávat, že budou odepsány.

(3) Povolení může být vázáno na podmínky.

(4) Není-li v rozhodnutí stanoveno jinak, nepočítá se po dobu povoleného posečkání daně nebo splátek daně penále, dodrží-li daňový dlužník stanovené podmínky; uplatňovat současně penále podle § 63 a úrok podle odstavce 6 však není přípustné. Při posečkání nebo povolení splátek u daňového penále a zvýšení daně může správce daně od úročení upustit.

(5) Posečkání daně nebo zaplacení daně ve splátkách nesmí být povoleno na dobu delší, než je lhůta, v níž se promlčuje vybrání daně.

(6) Za dobu posečkání daně nebo splátek daně zaplatí daňový dlužník úrok z odložené částky ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné první den kalendářního čtvrtletí. Správce daně úrok předepíše za celou dobu posečkání a o výši úroku daňového dlužníka vyrozumí. Tento úrok je splatný do osmi dnů ode dne doručení platebního výměru. Úrok se nepředepíše, činí-li méně než 50 Kč.

(7) Proti rozhodnutí o povolení posečkání daně nebo povolení splátek není přípustné odvolání.

§ 61

Den platby

(1) Za den platby se považuje

a) u bezhotovostních převodů z účtů u banky den, kdy bylo uskutečněno odepsání z účtu daňového dlužníka,
b) u plateb v hotovosti den, kdy banka, pošta nebo jiná oprávněná osoba hotovost přijala nebo převzala.

(2) Banky a pošty jsou povinny převést platby na příslušné účty správců daní vždy nejpozději následující pracovní den poté, kdy platba z účtu daňového dlužníka byla uskutečněna nebo kdy byla ve prospěch účtu správce daně v hotovosti přijata. Pokud je účet správce daně veden u jiné banky než účet daňového dlužníka, z něhož je platba převáděna, je povinna banka, která platbu uskutečňuje, převést uhrazovanou částku té

bance, u které je veden účet správce daně, ve stejné lhůtě jako v předchozí větě. Stejným způsobem se postupuje u plateb přijímaných ve prospěch účtu správce daně v hotovosti. Banka, u které jsou vedeny účty správce daně, připíše v jejich prospěch takto převedené platby nejdéle následující pracovní den poté, co k těmto peněžním prostředkům získala dispoziční právo. Současně jsou banky povinny sdělit správcům daní den, kdy došlo k odepsání platby z účtu daňového dlužníka. V případě nedodržení těchto lhůt jsou povinny uhradit správci daně úrok ve výši běžné diskontní sazby České národní banky z částky včas nepřevedené.

(3) Úhrada daňových pohledávek má přednost před jinými úhradami.

(4) O dodržení povinností bank a pošt uvedených v odstavcích 2 a 3 je oprávněn se přesvědčovat místním šetřením správce daně, v jehož prospěch byla platba uskutečněna, nebo správce daně jím dožádaný.

§ 62

Evidence daní

(1) Předmětem evidence příjmů, kterou vedou správci daně, je zachycování daňových a platebních povinností, jejich úhrad nebo zániků a z toho vyplývajících daňových přeplatků a nedoplatků. Tyto údaje jsou evidovány na osobních účtech jednotlivých daňových dlužníků odděleně za každý druh daně.

(2) Výše daňové a platební povinnosti je evidována na základě předpisných nebo odpisných poukazů evidovaných ve zvláštním záznamu vydaných předpisných a odpisných poukazů.

(3) Na debetní straně osobních účtů se evidují předpisy a odpisy daňové povinnosti včetně jejich případných oprav. Pokud je odpisným poukazem snižována pouze platební povinnost, je evidována na kreditní straně. Záznamy předpisných a odpisných poukazů se měsíčně uzavírají a porovnávají se stavem zaevidovaným na osobních účtech.

(4) Platby a vratky daně jsou evidovány na kreditní straně osobních účtů. Podkladem pro evidenci jsou zejména doklady bank a pošt. Vratky daně se mohou uskutečnit jen na základě vydaných platebních poukazů, které jsou evidovány v záznamu vydaných platebních poukazů. Při uzavírání záznamů vydaných platebních poukazů se postupuje obdobně jako při uzavírání záznamů předpisných poukazů.

(5) Správnost evidence na kreditní straně se měsíčně odsouhlasuje podle dokladů bank zasílaných správci daně.

(6) Nedobytný nedoplatek, u něhož je dána možnost, že bude alespoň zčásti vymožen, se eviduje na podrozvahových účtech. Nedoplatky evidované na podrozvahových účtech je třeba exekučně zajistit a vymáhat, jakmile je k tomu dána možnost, nebo alespoň provést takový úkon, jímž se promlčení nedoplatku přerušuje.

(7) Z údajů evidence daní se daňovým dlužníkům na jejich žádost vystavují potvrzení o stavu jejich osobních účtů a pro potřeby správce daně výkazy nedoplatků.

(8) Ustanovení předchozích odstavců se nevztahuje na daně uplatňované jednorázově.

(9) Pro poskytování informací z evidence daní platí přiměřeně ustanovení o nahlížení do daňových spisů.

(10) Tiskopisy předpisných, odpisných a platebních poukazů a záznamů k nim vydá ministerstvo a současně v nich stanoví jejich náležitosti a další podrobnosti. Ministerstvo upraví v souvislosti se zaváděním výpočetní techniky formu provádění evidence daní obecně závazným právním předpisem.

(11) Částky na zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň podle § 71 a částky vymožené podle § 73 odst. 6 písm. c) a d) se přijímají a evidují na zvláštním bezúročném depozitním účtu u správce daně.

§ 63

Daňové nedoplatky a penále

(1) Daňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti.

(2) Penále se počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Daňový dlužník je povinen zaplatit za každý den prodlení penále ve výši 0,1 % z nedoplatku daně. Nedoplatky na poplatcích a příslušenství daně se nepenalizují.

(3) Z daně, doměřené podle dodatečného daňového přiznání nebo hlášení daňového dlužníka, se vypočte penále podle odstavce 2 poloviční sazbou. Tato sazba 0,05 % penále z rozdílu mezi daní dosud nepravomocně vyměřenou a vyšší daní vyměřenou v odvolacím řízení proti tomuto vyměření, se uplatní také v případech, kdy k tomuto rozdílu došlo v důsledku vyhovění návrhu daňového subjektu v odvolacím řízení. Poloviční sazba penále se uplatní také v případech, kdy plátce daně vybírané srážkou nesprávně sraženou a odvedenou daň nebo zálohu na ni srazí a odvede podle vlastního zjištění dodatečně ve správné výši a o této skutečnosti vyrozumí současně správce daně. Bylo-li zkrácení daně zjištěno správcem daně, penále se vypočte podle odstavce 2 dvojnásobnou sazbou, tj. ve výši 0,2 %. Penalizace záloh končí dnem uplynutí lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení vztahujícího se ke zdaňovacímu období, které bylo zálohováno.

(4) Penále je splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Proti platebnímu výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. O tomto předpisu se daňový dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, zejména při daňové exekuci; o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Penále uvedené v platebním výměru je splatné v náhradní lhůtě patnácti dnů ode dne doručení platebního výměru, pokud nebylo již uhrazeno.

(5) Byla-li rozhodnutím o odvolání proti stanovení daně nebo jiným rozhodnutím o daňové povinnosti předepsaná daň zcela nebo zčásti odepsána, odepíše se z úřední povinnosti také penále, které z odepsané daně bylo předepsáno, pokud v rozhodnutí není stanoveno jinak.

(6) Penále se nepředepíše, nepřesáhne-li v úhrnu u jedné daně částku 100 Kč za jedno zdaňovací období nebo za jeden kalendářní rok u jednorázových daní bez zdaňovacího období.

(7) Daňové nedoplatky, jejichž výše v úhrnu nepřesahuje u jednoho daňového dlužníka a jednoho správce daně 50 Kč, nelze vymáhat; dojde-li v důsledku toho k promlčení, nedoplatek se odepíše podle druhu daně, kde byl evidován, a to k tíži příjemce těchto prostředků.

§ 64

Přeplatky a úrok

(1) Částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně je daňovým přeplatkem.

(2) Přeplatek se použije na úhradu případného nedoplatku u jiné daně nebo, není-li takového nedoplatku, jako záloha na dosud nesplatnou daňovou povinnost na dani, u které přeplatek vznikl. Daňový přeplatek se použije i na úhradu daňového nedoplatku téhož daňového dlužníka u jiného správce daně, u něhož je nedoplatek evidován, požádá-li o to tento správce daně tak, aby tento požadavek došel správci daně, u něhož je evidován daňový přeplatek, ještě před jeho vrácením, nejpozději však do dne lhůty nároku na jeho vrácení. K požadavku se připojí vykonatelný výkaz nedoplatků, které mají být přeplatkem uhrazeny; pokud bude požadavek uplatněn prostřednictvím propojených automatizovaných daňových informačních systémů, stačí předložit vykonatelný výkaz nedoplatků dodatečně do deseti dnů od uplatnění požadavku na úhradu nedoplatků. Požadavku nelze vyhovět, neexistuje-li v době jeho uplatnění vratitelný přeplatek. Úhrada daňových nedoplatků evidovaných u správce daně, u něhož je evidován i daňový přeplatek, má přednost. O převedení přeplatku na úhradu nedoplatku u jiné daně se daňový dlužník vyrozumí. Za den úhrady tohoto nedoplatku se považuje den, který následuje po dni vzniku přeplatku.

(3) O použití přeplatku na úhradu nedoplatku u jiné daně může požádat též daňový dlužník. Je-li této žádosti vyhověno, považuje se za den platby den, který následuje po dni vzniku přeplatku.

(4) Požádá-li daňový dlužník o vrácení přeplatku, přeplatek se vrátí, činí-li více než 50 Kč a nemá-li současně daňový dlužník nedoplatek na jiné dani u téhož správce daně, nebo neuplatnil-li podle odstavce 2 požadavek na úhradu nedoplatku jiný správce daně, a to do třiceti dnů od doručení žádosti, pokud zvláštní předpis nestanoví jinak. Nemá-li daňový dlužník ke dni podání žádosti u správce daně vratitelný přeplatek, běží lhůta pro jeho vrácení až ode dne následujícího po jeho vzniku, pokud se tak stane nejdéle do šedesáti dnů ode dne podání žádosti. Nevznikne-li do této lhůty vratitelný přeplatek, žádost se zamítne. Za den vrácení přeplatku se považuje den, kdy došlo k odepsání z účtu správce daně. Žádost o vrácení přeplatku nebo jeho přeúčtování je od správních poplatků osvobozena. Vyhoví-li správce daně plně žádosti podle tohoto nebo předchozího odstavce, nemusí sdělovat daňovému dlužníkovi výsledek vyřízení jeho žádosti, pokud o to není v žádosti výslovně požádáno. Za den rozhodnutí o žádosti a současně za den jeho doručení daňovému dlužníkovi se považuje den, který následuje po dni doručení žádosti správci daně.

(5) Nepožádá-li daňový dlužník, jehož daňová povinnost již zcela zanikla, o vrácení daňového přeplatku do šesti let od konce roku, v němž se stal pravomocným poslední předpis daně, na které je přeplatek, nárok na přeplatek zaniká.

(6) Zavinil-li vznik přeplatku správce daně, vrátí přeplatek bez žádosti do patnácti dnů, a vrátil-li jej po stanovené lhůtě, je povinen zaplatit daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné první den kalendářního čtvrtletí. Je-li vracen přeplatek na žádost po lhůtě stanovené v odstavci 4 nebo nebyla-li dodržena zákonná lhůta pro vrácení u vratitelného přeplatku, který se podle daňového zákona vrací bez žádosti, aniž by zde při vzniku přeplatku bylo zavinění správce daně, náleží daňovému dlužníkovi úrok z přeplatku ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné první den kalendářního čtvrtletí. Úrok náleží v těchto případech ode dne následujícího po dni uplynutí zákonné lhůty pro jeho vrácení. Vznikl-li přeplatek zaviněním správce daně, běh zákonné lhůty počne dnem následujícím po původní lhůtě splatnosti daně a s účinností od počátku běhu této lhůty se tento přeplatek použije podle odstavců 2 a 3; pokud došlo ke vzniku přeplatku až po dni původní splatnosti daně, běh zákonné lhůty počne dnem následujícím po dni úhrady daně, v jejímž důsledku došlo ke vzniku přeplatku. Pokud by skutečná

přiznaná škoda způsobená daňovému dlužníkovi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně,[26]) byla vyšší než úrok přiznaný podle tohoto ustanovení, přiznaný úrok se na úhradu skutečné škody započítává. Úrok se nepřizná, činí-li méně než 50 Kč.

(7) U lhůt stanovených pro vrácení přeplatku se postupuje též podle § 21 odst. 7 a § 43 odst. 3.

(8) Proti rozhodnutí správce daně o žádosti o vrácení přeplatku může daňový dlužník podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení. Odvolání nemá odkladný účinek.

§ 65

Prominutí daňového nedoplatku

(1) Správce daně může zcela nebo zčásti prominout daňový nedoplatek, byla-li by jeho vymáháním vážně ohrožena výživa daňového dlužníka nebo osob na jeho výživu odkázaných, nebo pokud by vymáhání nedoplatku vedlo k hospodářskému zániku daňového dlužníka, při němž by výnos z jeho likvidace byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím daňovém období. Splnění podmínek pro uplatnění tohoto ustanovení zjistí správce daně podle pomůcek.

(2) Rozhodnutí správce daně o prominutí daňového nedoplatku platí jen potud, pokud trvají podmínky, za nichž bylo vydáno. Správce daně osvědčí pominutí podmínek rozhodnutím a současně stanoví lhůtu pro zaplacení nedoplatku. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné odvolání, které má odkladný účinek.

(3) Prominutí nedoplatku může být vázáno na podmínky, zejména na povinnost zaplatit část nedoplatku ve stanovené lhůtě.

(4) Důvody rozhodnutí správce daně daňovému dlužníkovi nesděluje.

(5) Proti rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku není přípustné odvolání.

§ 66

Odpis daňového nedoplatku pro nedobytnost

(1) Daňový nedoplatek může odepsat správce daně z vlastního podnětu, je-li zcela nedobytný. Za nedobytný se považuje nedoplatek, který byl bezvýsledně vymáhán na daňovém dlužníkovi i na jiných osobách, na nichž mohl být vymáhán, nebo nevedlo-li by vymáhání zřejmě k výsledku nebo je-li pravděpodobné, že by náklady vymáhání přesáhly jeho výtěžek. Stejně se postupuje, není-li sice daňový nedoplatek nedobytný, avšak jeho vymáhání je spojeno se zvláštními a nepoměrnými obtížemi.

(2) O odpisu pro nedobytnost se daňový dlužník nevyrozumí; jeho dluh trvá dále, dokud není vybrání daně promlčeno.

§ 67

Zálohy

(1) Záloha je povinná platba na daň, kterou je povinen daňový poplatník platit v průběhu zdaňovacího období, jestliže skutečná výše daně za toto období není ještě známa.

(2) Poplatník platí stanovené zálohy na daň

a) v případech určených tímto nebo zvláštním zákonem ve lhůtách a výši tam stanovených,

b) na základě rozhodnutí správce daně.

(3) Po skončení zdaňovacího období se zálohy na daň započítávají na úhradu skutečné výše daně.

(4) Závisí-li změna periodicity nebo výše záloh na poslední známé daňové povinnosti, účinnost změny poslední známé daňové povinnosti nastává následující měsíc po právní moci rozhodnutí o stanovení daně.

(5) V odůvodněných případech může správce daně stanovit zálohy jinak, popřípadě zrušit povinnost daň zálohovat, a to i za celé zdaňovací období. Novým daňovým subjektům může správce daně na základě jejich žádosti nebo z moci úřední stanovit zálohy s přihlédnutím k očekávané daňové povinnosti. Proti těmto rozhodnutím lze podat odvolání.

§ 68

Zvýšení daně

Nebylo-li daňové přiznání nebo hlášení, nebo dodatečné daňové přiznání nebo hlášení o dani podáno včas, může správce daně zvýšit příslušnou vyměřenou daň až o 10 %, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak.

§ 69

Vybírání daně srážkou

(1) Daň nebo úhradu na zajištění daně, kterou byl plátce daně povinen srazit nebo vybrat z daňového základu, odvede správci daně ve lhůtě stanovené tímto nebo zvláštním zákonem. Pokud tyto daňové částky nebyly sraženy nebo vybrány ve stanovené výši nebo odvedeny ve stanovené lhůtě, předepíše správce daně plátci daně tyto částky k přímému placení. Správce daně může v odůvodněných případech stanovit plátci daně lhůtu pro odvod sražené daně jinak; proti tomuto rozhodnutí je přípustné odvolání. Neprovede-li plátce srážku daně nebo nevybere-li daň ve stanovené výši, a to ani dodatečně, je základem pro výpočet daně

[26]) Zákon č. 58/1969 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem.

částka, z níž by po sražení daně zbyla částka, která byla plátcem poplatníkovi vyplacena.

(2) Plátci daně uvedení v odstavci 1 podají vždy po uplynutí kalendářního roku nebo po ukončení činnosti, která je předmětem zdanění, vyúčtování daně na tiskopise vydaném ministerstvem. Vyúčtování se podává místně příslušnému správci daně do třiceti dnů od lhůty, v níž byl plátce daně povinen podat za rozhodné období poslední daňové přiznání nebo hlášení. Pokud u některé daně není stanovena povinnost podávat daňové přiznání nebo hlášení, předkládá se vyúčtování daně do třiceti dnů ode dne, v němž byl plátce daně povinen za rozhodné období odvést poslední daňovou povinnost.

(3) Správce daně údaje ve vyúčtování daně přezkouší porovnáním s údaji ve vlastní evidenci daňových povinností a jejich úhrad, případné rozdíly vyčíslí, ve spolupráci s plátcem daně tyto rozdíly vysvětlí a odstraní je.

§ 70

Promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky

(1) Právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným.

(2) Je-li proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven, daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplatků zajištěných podle odstavců 4 a 5.

(3) K promlčení se přihlédne jen tehdy, je-li to daňovým dlužníkem namítáno, a jen v rozsahu uplatňované námitky.

(4) Je-li daňový nedoplatek zajišťen na movitých věcech, nemůže se zástavní právo promlčet, má-li věřitel zástavu v držení.

(5) Je-li daňový nedoplatek zajišťen zástavním právem na nemovitostech zápisem v příslušné evidenci, nelze do třiceti let po tomto zápisu proti uplatnění zajištěného práva namítat promlčení nedoplatku.

(6) Při úspěšném uplatnění námitky promlčení u nedoplatků zajištěných zástavním právem na nemovitostech postupuje správce daně podle § 72 odst. 5.

§ 71

Zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň

(1) Je-li odůvodněná obava, že úhrada nesplatné nebo dosud nestanovené daně bude v době jejich splatnosti a vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně s uvedením důvodů, pro něž pokládá vybrání za ohrožené, vydat zajišťovací příkaz. V zajišťovacím příkaze uloží daňovému subjektu, aby nejdéle do tří dnů v příkaze uvedenou částku daně zajistil ve prospěch správce daně, a to způsobem v příkaze uvedeným, zejména složením jistoty na jeho účet nebo do určené depozitní úschovy.

(2) Složí-li daňový subjekt dostatečnou jistotu, jiné zajištění se neprovede a již provedené zajišťovací úkony správce daně zruší.

(3) Proti zajišťovacímu příkazu se lze odvolat. Odvolání nemá odkladné účinky vůči zajišťovacímu příkazu. Pokud odvolací orgán nerozhodne o odvolání do třiceti dnů po jeho podání, zajišťovací příkaz pozbývá platnosti. Při plnění zajišťovacího příkazu se použijí přiměřeně ustanovení o vymáhání daňových nedoplatků. Pro zajištění úhrady lze užít i přeplatku na jiné dani podle § 64 odst. 2.

(4) Výši dosud nestanovené ohrožené daně určí správce daně prozatímně podle vlastních pomůcek. Není-li nebezpečí z prodlení, může správce daně vyzvat daňový subjekt, aby ve třídenní lhůtě sdělil údaje potřebné pro prozatímní určení daňového základu a daně.

§ 72

Zástavní právo

(1) K zajištění daňové pohledávky a jejího příslušenství vzniká podle tohoto zákona zástavní právo k věcem, popřípadě pohledávkám nebo majetkovým právům (např. zaknihované cenné papíry) daňového dlužníka nebo ručitele. Rozhodnutí správce daně o tom, na které věci, popřípadě pohledávky daňového dlužníka nebo ručitele se zástavní právo uplatňuje, se doručí daňovému dlužníku nebo ručiteli, který se proti němu může odvolat ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení. Toto odvolání nemá odkladný účinek.

(2) Rozhodnutí musí obsahovat označení daňové pohledávky a její výši a předmět zástavního práva. Současně se v rozhodnutí uvede den vzniku zákonného zástavního práva, jímž je

a) den doručení zajišťovacího příkazu nebo

b) den doručení rozhodnutí o vyměření daně nebo

c) den splatnosti zálohy na daň.

(3) Rozhodnutí o uplatnění rozsahu zástavního práva zašle správce daně současně podle povahy věci buď katastrálnímu úřadu,[27]) v obvodu jehož územní působnosti se zastavená nemovitost nachází, nebo jinému příslušnému subjektu, popřípadě držiteli zástavy

[27]) § 7 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem.

nebo poddlužníkovi. Den vzniku zákonného zástavního práva je dnem rozhodným pro stanovení pořadí záznamu.

(4) Katastrální úřad vyznačí nejpozději následující pracovní den po doručení tohoto rozhodnutí na příslušném listu vlastnictví v katastru nemovitostí, že právní vztahy jsou dotčeny změnou. Od tohoto vyznačení nelze u předmětné nemovitosti platně provádět jakékoliv změny v majetkových dispozicích. Správce daně vyrozumí subjekty uvedené v předchozím odstavci o výsledku řízení a právní moci rozhodnutí. Katastrální úřad podle výsledku řízení provede záznam o zákonném zástavním právu. Při stanovení pořadí záznamu zákonného zástavního práva je závazný den uvedený v rozhodnutí podle odstavců 2 a 3.

(5) Pominou-li důvody pro zajištění daňové pohledávky včetně příslušenství, pro kterou bylo uplatněno, správce daně rozhodnutím tuto skutečnost osvědčí. V případě, že rozhodnutím správce daně je původní rozsah zástavního práva změněn nebo pokud je rozhodnutí o uplatnění rozsahu zástavního práva zrušeno, postupuje se přiměřeně podle předchozích odstavců.

(6) Poddlužníkovi je ode dne doručení rozhodnutí o vymezení rozsahu uplatnění zástavního práva zakázáno pohledávku či jiné majetkové právo, vůči kterému byla zástava uplatněna, zcizit nebo zatížit. Držiteli zástavy je stejně tak zakázáno zástavu vydat daňovému dlužníkovi nebo jiné osobě bez souhlasu správce daně. Poruší-li poddlužník nebo držitel tyto zákazy, ručí správci daně za úhradu daňové pohledávky až do výše hodnoty zástavy.

(7) Držitel zástavy je povinen strpět sepsání věcí, které mají být předmětem zástavního práva, případně jejich zabezpečení.

(8) Pomine-li u držitele zástavy právní důvod držby zástavy, je tuto skutečnost povinen oznámit správci daně s uvedením místa a doby, kdy lze zástavu převzít, a to ve lhůtě do tří dnů ode dne, kdy se o této skutečnosti dozvěděl. Nepřevezme-li správce daně bez zavinění držitele zástavy od něho zástavu do třiceti dnů ode dne podání oznámení, má se za to, že zákaz podle odstavce 6 druhé věty marným uplynutím lhůty pominul.

(9) Při zabezpečení předmětů zástavního práva se použije přiměřeně ustanovení o vymáhání daňových nedoplatků.

§ 73

Vymáhání daňových nedoplatků

(1) Nezaplatí-li daňový dlužník splatný daňový nedoplatek včetně nedoplatku na pokutách uložených podle tohoto zákona v zákonné lhůtě, vyzve ho správce daně, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, nejméně osmidenní, a upozorní ho, že po uplynutí této náhradní lhůty přikročí bez dalšího k vymáhání daňového nedoplatku. Proti výzvě se lze odvolat ve lhůtě patnácti dnů. Odvolání nemá odkladný účinek.

(2) Vymáhání lze zahájit i bez výzvy, pokud hrozí nebezpečí, že účel vymáhání bude zmařen, nepřistoupí-li se k vymáhání neprodleně.

(3) Vymáhání nedoplatku provádí správce daně, u něhož je daňový dlužník evidován, daňovou exekucí. O provedení exekuce může správce daně požádat též soud.

(4) Exekuční titul pro daňovou nebo soudní exekuci je

a) vykonatelný výkaz nedoplatků,
b) vykonatelné rozhodnutí, jímž se ukládá peněžité plnění,
c) splatná částka zálohy na daň.

(5) Výkaz nedoplatků se sestavuje z údajů evidence daní a musí obsahovat přesné označení daňového dlužníka v prodlení, druh daně, výši nedoplatku na této dani, údaje o původní splatnosti dlužné daně, den, k němuž je výkaz nedoplatku sestavován, a doložku vykonatelnosti.

(6) Daňová exekuce se provádí vydáním exekučního příkazu na

a) přikázání pohledávky na peněžní prostředky daňových dlužníků na účtech vedených u bank nebo jiné pohledávky,
b) srážku ze mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhrady za pracovní příjem, důchody, sociální a nemocenské dávky, stipendia apod.,
c) prodej movitých věcí,
d) prodej nemovitostí.

(7) Pro výkon daňové exekuce se použije přiměřeně občanského soudního řádu. Ministerstvo v dohodě s Ministerstvem spravedlnosti České republiky upraví obecně závazným právním předpisem podrobnosti postupu při výkonu daňové exekuce, zejména způsoby řešení střetu exekuce soudní a daňové.

(8) Exekuční příkaz se doručuje daňovému dlužníkovi nebo ručiteli a dalším osobám, kterým jsou exekučním příkazem ukládány povinnosti. Všechny tyto osoby mohou proti němu podat do patnácti dnů námitky. O námitkách rozhodne správce daně, který exekuci nařídil. Pokud byla zahájena exekuce podle odstavce 2, je proti exekučnímu příkazu připuštěno odvolání, stejně jako u výzvy podle odstavce 1.

(9) Výkon rozhodnutí může být odložen, žádá-li daňový dlužník nebo ručitel o splátky, o posečkání daně nebo o prominutí daňového nedoplatku, a i bez žádosti, šetří-li se skutečnosti rozhodné pro částečné nebo úplné zrušení výkonu rozhodnutí. Bude-li povolen odklad, již provedené úkony zůstanou zachovány.

(10) Prokáže-li se v průběhu dalšího vymáhání, že bylo vymáháno neoprávněně, náleží daňovému dlužníkovi nebo ručiteli za takto neoprávněně vymožené částky úrok v dvojnásobné výši, než se poskytuje podle § 64 odst. 6. Pokud ještě exekuce trvá, zruší ji správce daně z úřední povinnosti. V případě, že by skutečná přiznaná škoda, způsobená daňovému dlužníkovi nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně,[26]) byla vyšší než úrok přiznaný podle tohoto ustanovení, přiznaný úrok se na úhradu skutečné škody započítává. Úrok se nepřizná, činí-li méně než 50 Kč.

§ 73a

Exekuční náklady

(1) Exekuční náklady hradí daňový dlužník, pokud exekuce nebyla provedena neoprávněně.

(2) Náhrada exekučních nákladů záleží jednak v náhradě nákladů za výkon zabavení a za výkon prodeje, jednak v náhradě hotových výdajů správce daně. Hotové výdaje exekučních nákladů zálohuje ze svého rozpočtu správce daně a úhrada jejich náhrady daňovým dlužníkem se převede do rozpočtu správce daně.

(3) Náhrada nákladů za výkon zabavení činí 2 % vymáhaného nedoplatku, nejméně však 200 Kč. Bylo-li pro týž nedoplatek vykonáno zabavení několika samostatnými úkony, nebo bylo-li zabavení opakováno, náhrada nákladů za výkon zabavení téhož nedoplatku se počítá jenom jednou.

(4) Náhrada nákladů za výkon prodeje činí 2 % vymáhaného nedoplatku, nejméně však 200 Kč.

(5) Náhrada exekučních nákladů podle odstavců 3 a 4 se počítá z částky zaokrouhlené na celé stokoruny dolů.

(6) Dlužník je povinen k úhradě exekučních nákladů u výkonu zabavení podle odstavce 3 vždy, jakmile k výkonu exekuce pověřený pracovník správce daně nebo soudu oznámil dlužníku nebo jeho zástupci příčinu svého příchodu a sepsal úvodní větu soupisu věcí nebo jakmile byl odeslán exekuční příkaz.

(7) U exekučních nákladů za výkon prodeje podle odstavce 4 je dlužník povinen k jejich úhradě vždy, jakmile došlo k zahájení dražby a byla sepsána úvodní věta dražebního protokolu.

(8) Náhradu hotových výdajů hradí dlužník, i když k výkonu prodeje nedošlo.

(9) Náhradu hotových výdajů hradí dlužník ve skutečné výši do třiceti dnů ode dne, kdy mu jejich výše byla písemně sdělena. Proti tomuto rozhodnutí lze podat námitku podle § 52. Správce daně, kterému svědčí náhrada hotových výdajů, je oprávněn zadržet si z výtěžku exekuce částku v jejich očekávané výši, kterou zúčtuje při rozhodnutí o jejich skutečné výši.

(10) Týká-li se výkon zabavení nebo výkon prodeje více dlužníků nebo je uskutečňován společně a hotové výdaje se těchto případů týkají, rozvrhuje se jejich výše podle poměru jednotlivých vymáhaných nedoplatků.

(11) Náhrada exekučních nákladů podle odstavců 3 a 4 se vymáhá zároveň s nedoplatkem, pro který se exekuce provádí.

(12) Náhrada nákladů řízení se předepisuje na osobní účet daňového subjektu. Pokud správce daně zálohoval exekuční náklady ze svých rozpočtových prostředků, je oprávněn si tyto exekuční náklady uspokojit přímo z osobního účtu daňového subjektu.

ČÁST SEDMÁ
ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ K JEDNOTLIVÝM DRUHŮM DANÍ

HLAVA PRVNÍ

§ 74 až 75a

zrušeny

HLAVA DRUHÁ
SPOTŘEBNÍ DANĚ

§ 76

Povinnosti daňových subjektů spojené s kontrolou výroby a oběhu lihu

Ministerstvo upraví obecně závazným právním předpisem

a) minimální požadavky na uspořádání výrobního zařízení pro výrobu lihu tak, aby zaručovalo spolehlivé zjištění vyrobeného množství alkoholu,
b) rozsah zajištění výrobního zařízení uzávěrami,
c) postup při registraci lihu měřidly,
d) postup při zjišťování vyrobeného množství lihu,
e) postup při zjišťování zásob lihu,
f) postup při oběhu lihu,
g) náležitosti evidence o výrobě a oběhu lihu,
h) oznamovací povinnost při zahájení, přerušení nebo zastavení a ukončení výroby lihu,
i) postup při kontrole výroby a oběhu lihu.

HLAVA TŘETÍ, ČTVRTÁ A PÁTÁ

§ 77 až 95

zrušeny

ČÁST OSMÁ

USTANOVENÍ SPOLEČNÁ, ZMOCŇOVACÍ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ

§ 96

(1) Ustanovení tohoto zákona se použije, pokud mezinárodní smlouva, která je pro Českou republiku závazná, neobsahuje odlišnou úpravu.

(2) Ministerstvo může

a) ve vztahu k zahraničí činit opatření k zajištění vzájemnosti nebo odvetná opatření za účelem vzájemného vyrovnání zdanění,

b) rozhodnout ve sporných případech o způsobu zdanění, pokud jde o daňové subjekty se sídlem nebo bydlištěm v zahraničí.

§ 96a

(1) Pokud správce daně spravuje daně, které nejsou příjmem státního rozpočtu, převádí jejich výnos podle zákonného rozpočtového určení ve lhůtě, která počíná běžet dnem, kdy mu tyto prostředky byly připsány na jeho účet vedený u banky a zaevidovány, pokud je lze současně zaevidovat na osobním účtě daňového dlužníka na jeho splatnou daňovou povinnost, a končí dnem stanoveným ministerstvem.[28]) Jde-li o nejasnou platbu nebo není-li ji možno zaevidovat na osobním účtě daňového dlužníka z jiných důvodů, počíná běžet lhůta pro převod těchto prostředků dnem následujícím po dni, kdy platbu lze zaevidovat.

(2) Vznikne-li u příjmů podle odstavce 1 daňovému dlužníkovi nárok na vrácení přeplatku, přeplatek bude vrácen z prostředků jeho příjemce. Pro vrácení nebo převedení přeplatku na úhradu jiného nedoplatku platí lhůty stanovené v § 64; příjemci těchto prostředků musí být doručeno rozhodnutí o vrácení nebo převedení přeplatku k provedení úhrady tak, aby do uplynutí celkové lhůty zbývalo nejméně deset dnů. Má-li příjemce těchto prostředků u správce daně dostatek dosud nepřevedených vlastních prostředků na kterémkoliv svém běžném daňovém příjmu, vrátí nebo převede správce daně přeplatek přímo z těchto prostředků a rozhodnutí k provedení úhrady příjemci nedoručuje.

(3) Bude-li přeplatek vrácen po lhůtě stanovené v § 64, náleží daňovému dlužníkovi úrok podle § 64 odst. 6; tento nárok přizná a uhradí příjemce prostředků. Došlo-li k opožděnému vrácení v důsledku nedodržení lhůty stanovené v odstavci 2 pro doručení rozhodnutí o vrácení přeplatku, přizná a uhradí správce daně příjemci prostředků poměrnou část za prokázané zpoždění.

(4) Pokud bylo více příjemců prostředků, z nichž má být přeplatek vrácen nebo převeden na úhradu nedoplatku u jiné daňové povinnosti, vrátí nebo převede přeplatek správce daně na úkor kteréhokoliv jejich běžného daňového příjmu. Takto vrácený nebo převedený přeplatek s příjemcem daně zúčtuje při nejbližším převodu těchto prostředků na jeho běžný účet.

(5) Podle tohoto ustanovení se postupuje přiměřeně i u příjmů podle § 1 odst. 4.

§ 97

Ustanovení části první až šesté a osmé tohoto zákona se použijí, pokud ustanovení části sedmé nebo zvláštní daňový zákon nestanoví jinak.

§ 98

(1) Rozhodnutí a jiná opatření vydaná správci daně Slovenské republiky platí i na území České republiky, pokud jsou jimi ukládány povinnosti nebo zřizována či osvědčována práva stejného nebo obdobného charakteru, jaká je možno uplatnit podle právních předpisů platných v České republice.

(2) To platí i při změně místní příslušnosti, dožádání a delegaci a při plnění oznamovací povinnosti v rámci součinnosti třetích osob.

(3) Dojde-li k pochybnostem o místní příslušnosti mezi správci daně České republiky a Slovenské republiky a nebudou-li tyto pochybnosti odstraněny jednáním mezi těmito správci daně, rozhodnou o místní příslušnosti v dohodě ministerstva financí České republiky a Slovenské republiky. Je-li místní příslušnost vázána na registraci daňového subjektu, může kterékoliv ministerstvo financí republik požádat o přezkoumání registrace soud.

(4) Ustanovení odstavců 1 a 2 se použijí jen za předpokladu vzájemnosti.

§ 99

Pro daňové řízení se zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), nepoužije.

§ 100

Ministerstvo vydá obecně závazné právní předpisy k provedení § 30 odst. 4, § 42 odst. 15, § 55a odst. 2, § 59 odst. 4 a 5, § 62 odst. 10, § 73 odst. 7, § 76, § 80 odst. 2, § 83 odst. 1 a § 88 odst. 1 písm. b) bod 2.

§ 101

Tento zákon platí i pro řízení zahájené před jeho

---

[28]) § 35 odst. 2 zákona ČNR č. 576/1990 Sb.

účinností. Právní účinky procesních úkonů, které nastaly před účinností tohoto zákona, zůstávají však zachovány. Zachována zůstává i místní příslušnost správce daně, která byla u zrušených daní při jejich posledním vyměření.

§ 102

(1) Tento zákon platí také pro zrušené daně, pokud řízení o nich bude konáno ještě po účinnosti tohoto zákona.

(2) Výše penále, přirážek, pokut a dalších sankcí nesmí přesáhnout částky, které by bylo možno uložit podle dřívějších předpisů vedle zrušené daně.

(3) Pro stanovení a vyměření daně ze mzdy, daně z příjmů z literární a umělecké činnosti, domovní daně, daně z příjmů obyvatelstva, zemědělské daně, důchodové daně a odvodů do státního rozpočtu za rok 1992 a léta předchozí se použijí

a) § 12 až 19 zákona č. 76/1952 Sb., o dani ze mzdy,
b) § 9 až 18 vyhlášky č. 161/1976 Sb., kterou se provádí zákon o dani ze mzdy,
c) čl. II vyhlášky Federálního ministerstva financí č. 86/1984 Sb., o některých opatřeních na úseku daní placených obyvatelstvem,
d) čl. I body 28 až 35 vyhlášky č. 72/1991 Sb., kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 161/1976 Sb., kterou se provádí zákon o dani ze mzdy, ve znění pozdějších předpisů,
e) čl. I body 21 až 24 vyhlášky č. 49/1992 Sb., kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 161/1976 Sb., kterou se provádí zákon o dani ze mzdy, ve znění pozdějších předpisů,
f) výnos Federálního ministerstva financí č.j. V/1–7 393 ze dne 15. 5. 1987 o prominutí důsledků opožděného předložení průkazu o počtu vyživovaných osob pro účely daně ze mzdy,
g) § 5, § 9 až 12 zákona č. 36/1965 Sb., o dani z příjmů z literární a umělecké činnosti, ve znění zákona č. 160/1968 Sb.,
h) § 6, § 11 až 13 vyhlášky č. 184/1968 Sb., k provedení zákona o dani z příjmů z literární a umělecké činnosti, ve znění pozdějších předpisů,
i) zákon č. 143/1961 Sb., o domovní dani, ve znění zákona č. 129/1974 Sb.,
j) vyhláška č. 144/1961 Sb., kterou se provádí zákon č. 143/1961 Sb., o domovní dani,
k) vyhláška č. 14/1968 Sb., o úlevách na domovní dani, ve znění vyhlášky č. 101/1976 Sb.,
l) nařízení vlády č. 82/1978 Sb., o osvobození obytných domů s byty v osobním vlastnictví od domovní daně, a nařízení vlády č. 579/1990 Sb., o úlevách na domovní dani,
m) opatření Ministerstva financí České republiky ze dne 21. června 1991 k odstranění nesrovnalostí při vyměřování domovní daně, vyhlášené v částce 55/1991 Sb.,
n) § 17 a 20 zákona č. 389/1990 Sb., o dani z příjmů obyvatelstva,
o) § 25 odst. 1 až 4, 6 až 8 a 12 a § 32 odst. 1 zákona č. 172/1988 Sb., o zemědělské dani,
p) § 14 odst. 1 až 4 a 9 a § 18 odst. 1 zákona č. 157/1989 Sb., o důchodové dani,
r) § 14 odst. 1 až 4 a 8 a § 18 odst. 1 zákona č. 156/1989 Sb., o odvodech do státního rozpočtu.

(4) Ustanovením § 63 odst. 2 není dotčen dosavadní postup podle § 26 odst. 2 zákona České národní rady č. 146/1984 Sb., o notářských poplatcích.

§ 102a

Pro stanovení záloh v roce 1993 se za poslední známou daňovou povinnost podle § 77 považuje

a) u daně z příjmů fyzických osob poslední známá daňová povinnost podle zákona č. 76/1952 Sb., o dani ze mzdy, ve znění pozdějších předpisů, a to pouze v případech, jde–li o příjmy plynoucí ze zahraničí zdaňované na základě přiznání, dále poslední známá daňová povinnost podle zákona č. 389/1990 Sb., o dani z příjmů obyvatelstva, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 36/1965 Sb., o dani z příjmů z literární a umělecké činnosti, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 157/1989 Sb., o důchodové dani, ve znění pozdějších předpisů,
b) u daně z příjmů právnických osob poslední známá daňová povinnost podle zákona č. 156/1989 Sb., o odvodech do státního rozpočtu, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 157/1989 Sb., o důchodové dani, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 172/1988 Sb., o zemědělské dani, ve znění pozdějších předpisů.

§ 102b

Zjistí-li poplatník po uplynutí lhůty pro podání přiznání k dani (vyúčtování) za rok 1992 a 1993, že daňová povinnost u daně z příjmů obyvatelstva, u důchodové daně, u odvodů do státního rozpočtu a u zemědělské daně, nebo u daně z příjmů fyzických osob a daně z příjmů právnických osob má být nižší, než uvedl v přiznání k dani (vyúčtování), může podat dodatečné přiznání k dani (vyúčtování) na tuto nižší daňovou povinnost nejpozději do 31. prosince 1994. V případě přeplatku na dani se postupuje podle § 64.

§ 103

Není-li ve zvláštním zákoně stanoveno jinak, daňové subjekty zaregistrované u správce daně podle dosavadních předpisů splní svoji registrační povinnost podle tohoto zákona do 30. června 1993.

§ 103a

Odpočet daně z obratu, vzniklý z uplatnění daně u hmotného majetku a zásob při přechodu na systém daně z přidané hodnoty podle § 51 a 52 zákona ČNR č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, který přesáhne u plátce daně 1 000 000 Kč, vrátí se v průběhu roku 1993 buď ve stejných měsíčních, nebo čtvrtletních částkách podle zdaňovacího období konkrétních plátců daně. Přesáhne-li tato částka daňovou povinnost běžného zdaňovacího období, vrátí se rozdíl bez žádosti do konce kalendářního měsíce, v němž je podáno daňové přiznání na běžné zdaňovací období, pokud nebude částka použita na úhradu nedoplatků na jiné dani téhož daňového subjektu.

§ 103b

(1) Pokud jsou převáděny v roce 1993 prostředky podle § 61 odst. 2 mezi bankami prostřednictvím České národní banky, je povinna banka, která vede účet daňového dlužníka, převést uhrazovanou částku bance, u které je veden účet správce daně, do dvou pracovních dnů poté, kdy byla platba z účtu odepsána.

(2) Neumožňuje-li prokazatelně bankám jejich současný informační systém plnit oznamovací povinnost o dni odepsání platby z účtu daňového dlužníka podle § 61 odst. 2, bude správce daně považovat nejdéle v období do 31. prosince 1993 za den platby třetí pracovní den, předcházející dnu připsání platby na účet správce daně. V pochybnostech zjistí skutečný den odepsání správce daně ve spolupráci s bankou daňového dlužníka a s daňovým dlužníkem.

§ 104

(1) Kolkové známky vydané před účinností tohoto zákona na základě zmocnění v zákoně č. 105/1951 Sb., o správních poplatcích, zůstávají v platnosti i po dni účinnosti tohoto zákona.

(2) Ukončení jejich platnosti stanoví ministerstvo obecně závazným právním předpisem, kterým současně stanoví způsob a lhůty pro vypořádání nespotřebovaných zásob těchto kolkových známek.

§ 105

Rozhodnutí o počtu vyživovaných osob vydaná správcem daně pro účely daně ze mzdy, která byla vydána podle zákona č. 76/1952 Sb., o dani ze mzdy, a prováděcí vyhlášky Federálního ministerstva financí, Ministerstva financí České socialistické republiky a Ministerstva financí Slovenské socialistické republiky č. 161/1976 Sb., kterou se provádí zákon o dani ze mzdy, ve znění pozdějších předpisů, pozbývají platnosti pro zdanění mezd za období od účinnosti tohoto zákona.

§ 106

Zrušuje se

1. § 27 odst. 1 písm. b) zákona České národní rady č. 200/1990 Sb., o přestupcích,
2. § 4 odst. 1 až 4 zákona České národní rady č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech,
3. vyhláška Ministerstva financí č. 16/1962 Sb., o řízení ve věcech daní a poplatků,
4. výnos Ministerstva financí České republiky č. j. 154/22334/76 ze dne 9. 11. 1976 o vymezení oprávnění krajských finančních správ k povolování úlev na penále za opožděné nebo neúplné platby odvodu za odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě,
5. výnos Ministerstva financí České republiky č. j. 154/3021/81 ze dne 16. 2. 1981 o vymezení oprávnění krajských finančních správ k povolování úlev na penále za opožděné nebo neúplné platby odvodů za odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě.

§ 107

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1993.

x x x

Zákon České národní rady č. 35/1993 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. ledna 1993. Zákon č. 157/1993 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. června 1993. Zákon č. 302/1993 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. ledna 1994. Zákon č. 315/1993 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. ledna 1994. Zákon č. 323/1993 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. ledna 1994. Zákon č. 85/1994 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. června 1994. Zákon č. 255/1994 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. ledna 1995. Zákon č. 59/1995 Sb. nabývá účinnosti dnem 1. května 1995.

Uhde v. r.

67

VYHLÁŠKA

Ministerstva průmyslu a obchodu

ze dne 14. dubna 1995,

kterou se mění a doplňuje vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky č. 53/1993 Sb., kterou se stanoví výše puncovních poplatků a způsob jejich placení

Ministerstvo průmyslu a obchodu podle § 3 písm. d) zákona České národní rady č. 19/1993 Sb., o orgánech státní správy České republiky v oblasti puncovnictví a zkoušení drahých kovů, stanoví:

Čl. I

Vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky č. 53/1993 Sb., kterou se stanoví výše puncovních poplatků a způsob jejich placení, se mění a doplňuje takto:

Dosavadní příloha k vyhlášce Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky č. 53/1993 Sb., kterou se stanoví výše puncovních poplatků a způsob jejich placení, se nahrazuje novou přílohou, jejíž znění je uvedeno v příloze této vyhlášky.

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. května 1995.

Ministr:

Ing. **Dlouhý** CSc. v. r.

Příloha k vyhlášce č. 67/1995 Sb.

SAZEBNÍK PUNCOVNÍCH POPLATKŮ

Položka	Předmět poplatku	Kč
	I. ZKOUŠENÍ RYZOSTI ZBOŽÍ	
	a) tuzemského či cizího za 1 g slitiny	
01	stříbro (Ag)	0,50
02	zlato (Au)	6,–
03	platina (Pt)	10,–
	b) starého či opraveného za 1 g slitiny	
04	stříbro	1,–
05	zlato	40,–
06	platina	60,–

Poznámky:

a) Poplatek se vybere, i když nedojde k označení předloženého zboží pro závady v předepsaném stavu nebo ryzosti,

b) u zboží, kde je kombinována slitina s jiným materiálem, se výše poplatku stanoví na základě kvalifikovaného odhadu hmotnosti drahého kovu, provedeného Puncovním úřadem,

c) přetřídí-li Puncovní úřad na žádost předkladatele položku tuzemského či cizího zboží na bezvadné a závadné kusy, vybere se poplatek v trojnásobné výši.

	II. ÚŘEDNÍ OZNAČENÍ ZBOŽÍ PUNCOVNÍ ZNAČKOU NEBO JINÝM ZPŮSOBEM	
	a) za každý kus zboží	
07	stříbrného	0,20
08	zlatého nebo platinového	5,–
	b) za každou značku	
09	při opravě puncovní značky nebo doznačení či stornu značky	2,–
	III. KVALITATIVNÍ ZJIŠTĚNÍ KOVU NA ZKUŠEBNÍM KAMENI	
10	Ag, Au, Pt, obecný kov - - za jedno vyzkoušení	10,–
	IV. PŘIBLIŽNÉ URČENÍ RYZOSTI SLITIN DRAHÝCH KOVŮ NA ZKUŠEBNÍM KAMENI (za každý kus zboží)	
11	stříbro	20,–
12	zlato	30,–
13	platina	50,–
	V. CHEMICKÉ STANOVENÍ RYZOSTI DRAHÝCH KOVŮ V MINCÍCH, DENTÁLNÍCH A REGISTROVANÝCH KLENOTNICKÝCH SLITINÁCH	
14	Ag titračně nebo kupelací	30,–
17	Au kupelací	50,–
19	Ag a Au kupelací	80,–
20	Au ve slitinách s obsahem niklu	80,–
21	Pt a platinové kovy - - za každý kov	150,–

Poznámky:

a) Poplatky za rozhodčí a konečné zkoušky jsou pětinásobné, za zkoušky opakované trojnásobné,

b) poplatky za opakované a konečné zkoušky nese ta strana, pro kterou je výsledek zkoušek nepříznivý.

	VI. OSTATNÍ ANALÝZY DRAHÝCH KOVŮ	
	a) v kovových materiálech	
22	stanovení stříbra	60,–
23	stanovení zlata kupelací	150,–
18	stanovení Au mokrou cestou	300,–
24	stanovení Pt a platinových kovů - za každý kov	600,–
	b) ve stěrech	
25	stanovení stříbra	250,–
26	stanovení zlata	350,–
27	stanovení Pt a platinových kovů - za každý kov	700,–
28	stanovení platiny v katalyzátoru na nosiči	3000,–

Položka	Předmět poplatku	Kč
47	stanovení stříbra v katalyzátoru na nosiči	500,–
	c) v roztocích a chemikáliích	
48	stanovení Ag	200,–
49	stanovení Au	400,–
50	stanovení Pt a platinových kovů - za každý kov	600,–
	d) stanovení kovů metodou ICP-OES	
51	jeden kov	500,–
52	za každý další kov	200,–

Poznámka:

Poznámky za oddílem V. platí obdobně i pro oddíl VI.

VII. STANOVENÍ RYZOSTI A HMOTNOSTI DRAHÝCH KOVŮ VČETNĚ STAVENÍ DO SLITKU

31	Ag do 100 g	80,–
32	Ag nad 100 g do 1000 g	160,–
33	za každých dalších započatých 1000 g Ag	220,–
35	Au do 50 g	170,–
36	Au nad 50 g do 500 g	250,–
37	za každých dalších započatých 500 g Au	400,–
38	Pt do 25 g	630,–

Poznámka:

Podle charakteru nebo množství materiálu může být zakázka rozložena do více položek, z nichž každá bude účtována zvlášť.

VIII. POPLATKY ZA OVĚŘENÍ ZKUŠEBNÍCH POMŮCEK

39	ověření kvality zkušebního kamene - za jeden kus	70,–
40	zkušební kyselina na Ag a Pt - - za 50 ml	12,–
41	kyselina dusičná koncentrovaná a kyseliny na zlato 250/1000 a 333/1000 - za 50 ml	4,–
42	veškeré druhy lučavky královské - - za 50 ml	8,–

IX. OSTATNÍ POPLATKY

43	převod slitku do afinerie	20,–
44	vyřízení požadavku na úkony poštou, mimo poštovného	10,–
45	vyhledání předmětu při ztrátě potvrzení	10,–
46	vydání náhradního dokladu o provedeném úkonu	10,–

68

OPATŘENÍ

České národní banky

ze dne 4. dubna 1995,

kterým se mění opatření České národní banky č. 184/1993 Sb., jímž se stanoví podmínky pro obchod s devizovými prostředky prováděný devizovými bankami na vnitřním devizovém trhu

Česká národní banka stanoví podle § 36 písm. c) zákona České národní rady č. 6/1993 Sb., o České národní bance, a § 13 devizového zákona č. 528/1990 Sb., ve znění zákona č. 228/1992 Sb.:

Čl. I

Opatření České národní banky č. 184/1993 Sb., jímž se stanoví podmínky pro obchod s devizovými prostředky prováděný devizovými bankami na vnitřním devizovém trhu, se mění takto:

V § 3 odst. 2 končí poslední věta slovem „závazné“ a zbytek věty se vypouští.

Čl. II

Toto opatření nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Guvernér:

v z. Ing. **Vít** v. r.
viceguvernér

69

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 22. února 1995 byla v Ottawě podepsána Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Kanady o spolupráci při mírovém využívání jaderné energie.

Dohoda vstoupila v platnost na základě svého článku XII odst. 1 dnem 22. února 1995.

České znění Dohody se vyhlašuje současně.

DOHODA

mezi vládou České republiky
a
vládou Kanady
o spolupráci při mírovém využívání jaderné energie

Vláda České republiky a vláda Kanady (dále jen „Strany“)

přejíce si upevnit přátelské vztahy, které existují mezi oběma Stranami;

vědomy si výhod účinné spolupráce při mírovém využívání jaderné energie;

berouce v úvahu, že Česká republika a Kanada jsou státy bez jaderných zbraní a smluvními státy Smlouvy o nešíření jaderných zbraní ze dne 1. července 1968 (Londýn, Moskva a Washington, dále jen „Smlouva“) a jako takové se zavázaly, že nebudou vyrábět ani jiným způsobem získávat jaderné zbraně nebo jiná jaderná výbušná zařízení, a že každá ze Stran uzavřela s Mezinárodní agenturou pro atomovou energii (dále jen „MAAE“) dohodu o uplatňování záruk v návaznosti na Smlouvu;

zdůrazňujíce dále, že strany Smlouvy se zavázaly usnadnit co možná nejúplnější výměnu jaderných materiálů, materiálů, zařízení a vědeckých a technologických informací pro mírové využívání jaderné energie a mají právo podílet se na takové výměně, a že strany Smlouvy, které mají pro to předpoklady, mohou rovněž spolupracovat za účelem společného přispění k dalšímu rozvoji využívání jaderné energie pro mírové účely;

se dohodly následovně:

Článek I

Pro účely této dohody

a) „systémem záruk agentury“ se rozumí systém záruk vysvětlený v dokumentu MAAE INFCIRC/ /66/Rev 2, jakož i v jeho následných dodatcích, které jsou Stranami přijaty,

b) „příslušným státním orgánem“ se rozumí na straně České republiky Státní úřad pro jadernou bezpečnost a na straně Kanady Úřad pro kontrolu atomové energie,

c) „zařízením“ se rozumí kterékoli ze zařízení uvedených v příloze B této dohody,

d) „materiálem“ se rozumí kterýkoli z materiálů uvedených v příloze C této dohody,

e) „jaderným materiálem“ se rozumí kterýkoli z „výchozích nebo zvláštních štěpných materiálů“ jak jsou definovány v článku XX Statutu MAAE, který tvoří přílohu D této dohody. Každé rozhodnutí Rady guvernérů MAAE o doplnění seznamu materiálů, označených jako výchozí nebo zvláštní štěpné materiály, učiněné v souladu s článkem XX Statutu, bude podléhat režimu této dohody až poté, co si Strany písemně oznámí, že změnu seznamu přijímají,

f) „osobami“ se rozumí jednotlivci, firmy, korporace, obchodní společnosti, společenství, sdružení a jiné subjekty, soukromé nebo státní, bez ohledu na to, zda mají právní subjektivitu, a jejich příslušní zástupci,

g) „technologií“ se rozumí technické údaje, které předávající Strana označí před předáním a po konzultaci s přijímající Stranou za významné z hlediska nešíření a důležité pro konstrukci, výrobu, provoz nebo údržbu zařízení nebo pro zpracování jaderného materiálu nebo materiálu a zahrnuje, aniž by byla omezena pouze na ně, technické výkresy, fotografické negativy a kopie, záznamy, konstrukční údaje a technickoprovozní příručky, s vyloučením údajů přístupných veřejnosti.

Článek II

Spolupráce podle této dohody se vztahuje na využití, vývoj a aplikaci jaderné energie pro mírové účely a může zahrnovat zejména:

a) poskytování informací zahrnujících technologie, které se vztahují k:
   (i) výzkumu a vývoji;
   (ii) zdraví, jaderné bezpečnosti, havarijnímu plánování a ochraně životního prostředí;
   (iii) zařízení (včetně dodávky konstrukčních podkladů, výkresů a specifikací);
   (iv) využití jaderných materiálů, materiálů a zařízení (včetně výrobních postupů a specifikací);
   a k převodu patentových a dalších vlastnických práv vztahujících se k těmto informacím;
b) dodávku jaderného materiálu, materiálu a zařízení;
c) realizaci projektů výzkumu a vývoje jaderné energie, jakož i návrhů jejího uplatnění a aplikace v oblastech, jakými jsou zemědělství, průmysl, zdravotnictví a výroba elektřiny a tepla;
d) průmyslovou spolupráci mezi osobami v České republice a v Kanadě;
e) technické školení a s tím související přístup k zařízení a k jeho využívání;
f) poskytování technické pomoci a služeb, včetně výměny odborníků a specialistů;
g) průzkum a rozvoj zdrojů uranu.

Článek III

(1) Strany budou podporovat a usnadňovat spolupráci mezi osobami podléhajícími právnímu řádu státu jedné Strany a osobami podléhajícími právnímu řádu státu druhé Strany ve věcech upravených touto dohodou.

(2) Za podmínek stanovených touto dohodou mohou osoby podléhající právnímu řádu státu jedné Strany poskytovat osobám podléhajícím právnímu řádu státu druhé Strany jaderný materiál, materiál, zařízení a technologii a stejně tak je mohou i přijímat, to vše na obchodním nebo jiném, zúčastněnými osobami dohodnutém, základě.

(3) Za podmínek stanovených touto dohodou mohou osoby podléhající právnímu řádu státu jedné Strany poskytovat osobám podléhajícím právnímu řádu státu druhé Strany technické školení ve využívání jaderné energie k mírovým účelům na obchodním nebo jiném, zúčastněnými osobami dohodnutém, základě.

(4) Strany budou usilovat o usnadnění výměn expertů, techniků a specialistů týkajících se činností podle této dohody.

(5) Strany učiní veškerá nezbytná opatření k zachování důvěrnosti informací, včetně obchodního a průmyslového tajemství, převáděných mezi osobami, podléhajícími právnímu řádu států Stran.

(6) Strany mohou, v souladu se společně stanovenými požadavky a podmínkami, spolupracovat v oblasti bezpečnostních a dozorných aspektů výroby jaderné energie, včetně (a) výměny informací a (b) technické spolupráce a školení personálu.

(7) Žádná Strana nebude využívat ustanovení této dohody za účelem získání obchodní výhody nebo k zasahování do obchodních vztahů druhé Strany.

(8) Spolupráce uskutečňovaná podle této dohody musí být v souladu s platnými zákony, předpisy a státní politikou v České republice a v Kanadě.

Článek IV

(1) Jaderný materiál, materiál, zařízení a technologie, uvedené v příloze A, budou předmětem této dohody, pokud se Strany nedohodnou jinak.

(2) Položky jiné, než uvedené v odstavci 1 tohoto článku, budou předmětem této dohody, pokud se tak Strany písemně dohodnou.

(3) Před jakýmkoli převodem jaderného materiálu, materiálu, zařízení a technologie uvedených v odstavcích 1 a 2 tohoto článku musí příslušný státní orgán dodávající Strany písemně uvědomit příslušný státní orgán přijímající Strany.

(4) Příslušné státní orgány stanoví způsob vyrozumění a další organizační postupy potřebné k provádění tohoto ustanovení a dalších ustanovení tohoto článku.

Článek V

Před převodem jakéhokoli jaderného materiálu, materiálu, zařízení nebo technologie, které jsou předmětem této dohody, mimo území státu jedné ze Stran této dohody třetí straně, musí tato Strana získat písemný souhlas druhé Strany. Strany mohou uzavřít dohodu za účelem usnadnění provádění tohoto ustanovení.

Článek VI

K obohacení jakéhokoli jaderného materiálu, který je předmětem této dohody, izotopem uranu 235 na dvacet (20) nebo více procent nebo k přepracování jakéhokoliv jaderného materiálu, který je předmětem této dohody, musí dát obě Strany předchozí písemný souhlas. V tomto souhlasu musí být stanoveny podmínky, za kterých může být vzniklé plutonium nebo uran obohacený na dvacet (20) nebo více procent skladován a používán. Strany mohou uzavřít dohodu za účelem usnadnění provádění tohoto ustanovení.

Článek VII

(1) Jaderný materiál, materiál, zařízení a technologie, které jsou předmětem této dohody, nesmí být použity k výrobě nebo k jinému získání jaderných zbraní nebo jiných jaderných výbušných zařízení.

(2) Co se týká jaderného materiálu, bude plnění závazku obsaženého v odstavci 1 tohoto článku ověřováno v souladu s dohodou o zárukách, kterou každá ze Stran uzavřela s MAAE na základě Smlouvy. Avšak, jestliže z jakéhokoli důvodu nebo v kteroukoli dobu MAAE nebude vykonávat takovéto zárukové činnosti na území státu Strany, musí tato Strana uzavřít s druhou Stranou dohodu o zavedení:

a) záruk MAAE, nebo
b) zárukového systému, který je v souladu se zásadami a postupy systému záruk MAAE a zajišťuje jejich uplatnění vůči všem položkám, které jsou předmětem této dohody.

Článek VIII

(1) Jaderný materiál zůstane předmětem této dohody do doby:

a) než bude rozhodnuto, že buď není již dále použitelný pro jadernou činnost významnou z hlediska záruk uvedených v článku VII této dohody, nebo že jej nelze prakticky uvést znovu do stavu použitelného pro tuto činnost; Strany se zavazují přijmout rozhodnutí MAAE, učiněné v souladu s ustanoveními o ukončení záruk obsaženými v příslušné dohodě, jejíž stranou je MAAE,
b) než bude převeden třetí straně v souladu s ustanovením článku V této dohody, nebo
c) než se Strany dohodnou jinak.

(2) Materiál a zařízení zůstanou předmětem této dohody do doby:

a) než budou převedeny třetí straně v souladu s ustanovením článku V této dohody, nebo
b) než se Strany dohodnou jinak.

(3) Technologie zůstane předmětem této dohody do té doby, než se Strany dohodnou jinak.

Článek IX

(1) Obě Strany učiní, v rozsahu odpovídajícím možnému ohrožení, všechna potřebná opatření k zajištění fyzické ochrany jaderného materiálu, který je předmětem této dohody, a budou dodržovat úrovně fyzické ochrany minimálně v rozsahu uvedeném v příloze E k této dohodě.

(2) Strany projednají, na základě žádosti některé z nich, příslušné otázky týkající se fyzické ochrany jaderného materiálu, materiálu, zařízení a technologie, které jsou předmětem této dohody, včetně otázek týkajících se fyzické ochrany během mezinárodní přepravy.

Článek X

(1) Na základě žádosti kterékoli ze Stran budou kdykoli uskutečněny konzultace k zajištění účinného plnění závazků vyplývajících z této dohody. Na základě žádosti Stran může být k těmto konzultacím přizvána MAAE.

(2) Příslušné státní orgány stanoví organizační opatření potřebná k usnadnění provádění této dohody a povedou konzultace jednou ročně nebo kdykoli na žádost jednoho z těchto orgánů. Tyto konzultace mohou probíhat v písemné formě.

(3) Každá Strana bude na základě žádosti druhé Strany tuto informovat o závěrech nejnovější zprávy MAAE z její ověřovací činnosti, vykonávané na území státu první Strany a týkající se jaderného materiálu, který je předmětem této dohody.

Článek XI

Jakýkoliv spor vznikající z výkladu nebo provádění této dohody, který nebude vyřešen jednáními nebo jiným způsobem, na kterém se Strany dohodnou, bude na žádost kterékoli ze Stran předložen rozhodčímu soudu složenému ze tří rozhodců. Každá Strana jmenuje jednoho rozhodce a tito dva rozhodci zvolí třetího rozhodce, který nebude občanem žádné ze Stran, jako předsedu. Jestliže do 30 dnů od podání žádosti o arbitrážní řízení nejmenuje jedna ze Stran rozhodce, může druhá Strana požádat předsedu Mezinárodního soudního dvora, aby určil rozhodce za Stranu, která ho nejmenovala. Jestliže do třiceti (30) dnů po jmenování nebo určení rozhodců obou Stran nebude zvolen třetí rozhodce, může kterákoliv ze Stran požádat předsedu Mezinárodního soudního dvora o jeho jmenování. Rozhodčí soud je usnášeníschopný, pokud je přítomna většina jeho členů a veškerá rozhodnutí musí být přijata většinou hlasů všech členů rozhodčího soudu. Rozhodčí soud určí vlastní procesní pravidla. Rozhodnutí rozhodčího soudu jsou pro obě Strany závazná a musí být jimi vykonána v souladu s Úmluvou o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů, uzavřenou 10. června 1958 v New Yorku (dále jen „Úmluva“) a všemi prohlášeními učiněnými v souladu s jejím článkem I odst. 3, pokud obě Strany zůstávají stranami Úmluvy. Odměna rozhodců bude stanovena na stejném základě jako odměna ad hoc soudců Mezinárodního soudního dvora.

Článek XII

(1) Tato dohoda vstoupí v platnost dnem jejího podpisu oběma Stranami.

(2) Tato dohoda může být kdykoli měněna na základě písemného souhlasu Stran. Veškeré změny této dohody vstoupí v platnost k datu výměny diplomatických nót.

(3) Přílohy A, B, C, D a E jsou součástí této dohody. Mohou být měněny na základě písemného souhlasu Stran.

(4) Tato dohoda zůstane v platnosti po období deseti (10) let. Pokud žádná Strana neoznámí druhé Straně svůj úmysl ukončit platnost této dohody nejméně šest (6) měsíců před uplynutím tohoto období, tato dohoda zůstane dále v platnosti po další pětiletá (5) období, pokud jedna Strana neoznámí druhé Straně nejméně šest (6) měsíců před uplynutím právě probíhajícího období svůj úmysl ukončit platnost této dohody.

(5) Bez ohledu na ukončení platnosti této dohody, zůstanou závazky uvedené v odstavci 5 článku III, v článcích IV, V, VI, VII, VIII, IX, X a v článku XI této dohody v platnosti tak dlouho, dokud se bude jakýkoli jaderný materiál, materiál, zařízení nebo technologie, které jsou předmětem této dohody, nacházet na území státu příslušné Strany nebo kdekoli pod její kontrolou nebo dokud se Strany nedohodnou, že takový jaderný materiál, materiál, zařízení nebo technologie nebudou dále použitelné pro jakékoli jaderné činnosti, závažné z hlediska záruk.

Na důkaz tohoto podepsání, řádně zmocněni pro tento účel svými vládami, tuto dohodu podepsali.

Dáno v Ottawě dne 22. února 1995 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém, anglickém a francouzském, přičemž všechna znění mají stejnou platnost.

Za vládu České republiky:

Doc. Ing. Josef **Zieleniec** CSc. v. r.
ministr zahraničních věcí

Za vládu Kanady:

Andre **Ouellet** v. r.
ministr zahraničních věcí

Příloha A

Jaderný materiál, materiál, zařízení a technologie, které jsou předmětem Dohody

(i) Jaderný materiál, materiál, zařízení a technologie převáděné z území státu jedné Strany na území státu druhé Strany přímo nebo prostřednictvím třetích stran.

(ii) Materiál a jaderný materiál, jenž je vyráběn nebo zpracováván na základě nebo s použitím jakéhokoli zařízení, jež je předmětem této dohody.

(iii) Jaderný materiál, který je vyráběn nebo zpracováván na základě nebo s použitím jakéhokoli jaderného materiálu nebo materiálu, jenž je předmětem této dohody.

(iv) Zařízení, které přijímající Strana nebo Strana dodávající po konzultaci se Stranou přijímající označila za zařízení, které je navrženo, vybudováno nebo provozováno na základě nebo s použitím technologie uvedené výše nebo s použitím technických údajů odvozených ze zařízení uvedeného výše.

Zařízení, které vyhovuje všem třem následujícím kritériím, aniž by byla omezena obecnost předchozího:

a) je stejného typu jako zařízení uvedené v odstavci (i) [tj. jeho návrh, konstrukce nebo provozní procesy jsou založeny na v podstatě stejných nebo podobných fyzikálních nebo chemických procesech, které byly písemně odsouhlaseny Stranami před převodem zařízení uvedeného v odstavci (i)];

b) je takto označeno přijímající Stranou nebo dodávající Stranou po konzultaci s přijímající Stranou, a

c) jeho první provoz v místě, podléhajícím právnímu řádu státu přijímající Strany, začne do 20 let od zahájení prvního provozu zařízení uvedeného pod písmenem a).

Příloha B

Zařízení

1. **Jaderné reaktory** schopné provozu takovým způsobem, aby udržely kontrolovanou samovolně se udržující štěpnou řetězovou reakci, s výjimkou reaktorů nulového výkonu, které jsou definovány jako reaktory s maximální projektovou produkční kapacitou plutonia nepřevyšující 100 g za rok.

   „Jaderný reaktor“ v zásadě zahrnuje položky, které jsou uvnitř reaktorové nádoby nebo jsou s ní přímo spojeny, dále zařízení, které reguluje úroveň výkonu v aktivní zóně a komponenty, které běžně obsahují primární chladivo aktivní zóny nebo s ním přicházejí do přímého styku nebo toto chladivo regulují.

   Není záměrem vyloučit reaktory, které by byly po úpravě schopny produkovat podstatně více plutonia než 100 g za rok. Reaktory určené pro trvalý provoz na významných energetických úrovních, bez ohledu na jejich schopnost produkovat plutonium, se nepovažují za „reaktory nulového výkonu“.

2. **Reaktorové tlakové nádoby:** Kovové nádoby jako jeden celek nebo velké, továrním způsobem vyrobené, jejich hlavní části, jež jsou speciálně projektovány nebo přizpůsobeny na to, aby pojaly aktivní zónu jaderného reaktoru definovaného v bodu 1 výše, a které jsou schopné odolat provoznímu tlaku primárního chladiva.

   Vrchlík tlakové nádoby je hlavní, továrním způsobem vyráběnou částí reaktorové tlakové nádoby.

3. **Vnitřní vestavba reaktoru:** Opěrné sloupy a desky pro aktivní zónu a jiné vnitřní vestavby nádoby, vodicí trubky regulačních tyčí, tepelná stínění, přepážky, desky mříže aktivní zóny, desky difuzéru apod.

4. **Stroje pro zavážení a vyjímání jaderného paliva:** Manipulační zařízení speciálně určené nebo přizpůsobené k zavážení nebo vyjímání paliva jaderného reaktoru definovaného v bodu 1 výše, schopné pracovat za provozu reaktoru nebo používající technicky složité prvky pro nastavení polohy a umístění umožňující provádět složitou výměnu paliva při odstaveném reaktoru, kdy není možno přímo pozorovat palivo nebo kdy přístup k palivu není normálně možný.

5. **Regulační tyče reaktoru:** Tyče speciálně určené nebo přizpůsobené pro regulaci reaktivity v jaderném reaktoru definovaném v bodu 1 výše. Tato položka obsahuje kromě části absorbující neutrony také opěrné nebo závěsné prvky regulační tyče, pokud jsou dodávány samostatně.

6. **Tlakové trubky reaktoru:** Trubky, které jsou speciálně určeny nebo přizpůsobeny k tomu, aby obsahovaly palivové elementy a primární chladivo reaktoru definovaného v bodu 1 výše při provozním tlaku vyšším než 5 megapascal.

7. **Zirkoniové trubky:** Kovové zirkonium nebo slitiny zirkonia ve formě trubek nebo svazků trubek a v množství převyšujícím 500 kg/rok, speciálně určené nebo připravované k použití v reaktoru

definovaném v bodu 1 výše, u nichž je váhový poměr mezi hafniem a zirkoniem menší než 1 : 500.

8. **Čerpadla primárního chladiva:** Čerpadla speciálně určená nebo připravená pro zajištění oběhu primárního chladiva pro jaderné reaktory definované v bodu 1 výše.

9. **Závody na přepracování ozářených palivových elementů** a zařízení speciálně určené nebo vyrobené pro tento účel:

   „Závod na přepracování ozářených palivových elementů“ zahrnuje zařízení a komponenty, které za normálních okolností přichází do přímého kontaktu s ozářeným palivem a přímo regulují hlavní technologické toky hlavních jaderných materiálů a štěpných produktů. Do pojmu „zařízení speciálně určené nebo vyrobené pro tento účel“ patří následující položky:

   a) stroje na řezání ozářených palivových elementů: dálkově ovládané zařízení speciálně projektované nebo připravené pro použití v přepracovatelském závodě definovaném výše a určené k sekání, řezání nebo střihání palivových článků ozářeného jaderného paliva, svazků tyčí nebo tyčí, a

   b) nádrže bezpečné proti vzniku kritičnosti (například maloprůměrové nádrže, nádrže prstencového tvaru nebo deskové nádoby) speciálně určené nebo přizpůsobené k použití v přepracovatelském závodě definovaném výše a určeném k rozpuštění ozářeného jaderného paliva a schopné odolávat horkým, vysoce korozivním kapalinám a které mohou být dálkovým způsobem plněny a udržovány.

10. **Závody na výrobu palivových elementů:**

    „Závod na výrobu palivových elementů“ zahrnuje zařízení:

    a) které běžně přichází do styku nebo přímo zpracovává nebo reguluje výrobní tok jaderného materiálu, nebo

    b) těsně uzavírá jaderný materiál do pokrytí,

    c) celý soubor položek pro shora uváděné operace, jakož i jednotlivé položky určené pro kteroukoli shora uvedenou operaci a pro jiné operace při výrobě paliva, jako je kontrola neporušenosti pokrytí nebo těsnění a konečná úprava utěsněného paliva.

11. **Zařízení, speciálně projektované nebo vyrobené pro separaci izotopů uranu, s výjimkou analytických přístrojů:**

    „Zařízení, s výjimkou analytických přístrojů, speciálně projektované nebo vyrobené pro separaci izotopů uranu“ zahrnuje každou hlavní položku zařízení speciálně projektovanou nebo připravenou pro separační proces. Tyto položky zahrnují:

    – bariéry plynové difúze,
    – tělesa plynových difuzérů,
    – montážní celky plynové odstředivky korozně odolné vůči UF6,
    – jednotky tryskové separace,
    – jednotky vírové separace,
    – velké axiální nebo odstředivkové kompresory korozně odolné vůči UF6,
    – speciální kompresorová těsnění pro tyto kompresory.

12. **Závody pro výrobu těžké vody:** „Závod pro výrobu těžké vody“ zahrnuje samotný závod a zařízení speciálně projektované pro obohacování deuteria nebo jeho sloučenin a každou významnou část položek podstatných pro provoz závodu.

13. **Všechny důležité komponenty,** nebo komponenty položek uvedených pod body 1 až 12 výše.

Příloha C

Materiál

1. Deuterium a těžká voda

Deuterium a jakákoli jeho sloučenina, v níž je poměr deuteria k vodíku vyšší než 1:5000 pro použití v jaderném reaktoru definovaném v bodu 1 přílohy B v množství převyšujícím 200 kg atomů deuteria v kterémkoli období 12 měsíců.

2. Jaderně čistý grafit

Grafit, o čistotě lepší než 5 částí z milionu ekvivalentu boru a o hustotě větší než 1,50 g/cm^3, v množství větším než 30 tun v průběhu 12 měsíců.

Příloha D

Článek XX

Statutu Mezinárodní agentury pro atomovou energii

Definice

Jak jsou použity v tomto statutu:

1. Pojem „zvláštní štěpný materiál“ znamená plutonium-239, uran-233, uran obohacený izotopy 235 nebo 233, jakýkoli materiál obsahující jeden nebo více shora uvedených izotopů, jiný štěpný materiál, který čas od času stanoví Rada guvernérů. Pojem „zvláštní štěpný materiál“ však nezahrnuje výchozí materiál.
2. Pojem „uran obohacený izotopem 235 nebo 233“ znamená uran obsahující izotopy 235 nebo 233 nebo oba v takovém množství, že relativní poměr součtu těchto izotopů k izotopu 238 je větší než poměr izotopu 235 k izotopu 238 vyskytující se v přírodě.
3. Pojem „výchozí materiál“ znamená uran obsahující směs izotopů vyskytující se v přírodě, uran ochuzený v izotopu 235, thorium, kteroukoliv ze shora uváděných položek ve formě kovu, slitiny, chemické sloučeniny nebo koncentrátu, jakýkoli jiný materiál obsahující jednu nebo více shora uváděných položek v takové koncentraci, kterou čas od času stanoví Rada guvernérů, a takové další materiály, které čas od času stanoví Rada guvernérů.

Příloha E

Dohodnuté úrovně fyzické ochrany

Dohodnuté úrovně fyzické ochrany, které musí být zajištěny příslušnými státními orgány při používání, skladování a přepravě materiálů uvedených v přiložené tabulce, musí obsahovat minimálně následující charakteristiky ochrany:

KATEGORIE III

Používání a skladování uvnitř prostorů, do nichž je přístup kontrolován.

Přeprava za speciálních bezpečnostních opatření včetně předchozího dojednání mezi odesilatelem, příjemcem a dopravcem a předchozí dohody mezi státy v případě mezinárodní přepravy specifikující dobu, místo a způsob předání odpovědnosti za přepravu.

KATEGORIE II

Používání a skladování uvnitř chráněných prostorů, do nichž je přístup kontrolován, tj. prostorů pod stálým dozorem stráží nebo elektronických zařízení, opatřených fyzickou bariérou s omezeným počtem vstupů pod příslušnou kontrolou nebo jakýchkoli prostorů s ekvivalentní úrovní fyzické ochrany.

Přeprava za speciálních bezpečnostních opatření, včetně předchozí dohody mezi odesilatelem, příjemcem a dopravcem a předchozí dohody mezi státy v případě mezinárodní přepravy, specifikující dobu, místo a způsob předání odpovědnosti za přepravu.

KATEGORIE I

Materiály v této kategorii musí být chráněny vysoce spolehlivými systémy proti neoprávněnému použití následujícím způsobem:

Používání a skladování uvnitř vysoce chráněných prostorů, tj. v chráněných prostorách definovaných pro kategorii II výše, do nichž je kromě toho přístup omezen na osoby, jejichž důvěryhodnost byla prověřena, a uskuteční se pod dozorem strážných, kteří jsou v těsném spojení s příslušnými zásahovými jednotkami. Cílem specifických opatření je detekce a prevence jakéhokoli útoku, nepovoleného vstupu nebo nepovoleného vynášení materiálu.

Přeprava za speciálních bezpečnostních opatření identifikovaných výše pro přepravu materiálů kategorie II a III a kromě toho za trvalého dozoru ozbrojeného doprovodu a za podmínek, které zajišťují těsné spojení s příslušnými zásahovými jednotkami.

Tabulka: Kategorizace jaderného materiálu

Materiál	Forma	Kategorie I	Kategorie II	Kategorie III[c)]
1. Plutonium[a)]	Neozářené[b)]	2 kg nebo více	Méně než 2 kg, ale více než 500 g	500 g nebo méně, ale více než 15 g
2. Uran - 235	Neozářený[b)] - uran obohacený na 20 % 235 U nebo více	5 kg nebo více	Méně než 5 kg, ale více než 1 kg	1 kg nebo méně, ale více než 15 g
	- uran obohacený nad 10 % 235 U, ale méně než 20 %		10 kg nebo více	Méně než 10 kg, ale více než 1 kg
	- uran obohacený více než přírodní, ale méně než na 10 % 235 U			10 kg nebo více
3. Uran - 233	Neozářený[b)]	2 kg nebo více	Méně než 2 kg, ale více než 500 g	500 g nebo méně, ale více než 15 g[c)]
4. Ozářené palivo			Ochuzený nebo přírodní uran, thorium nebo málo obohacené palivo (s obsahem nižším než 10 % štěpných izotopů)[d),e)]	

a) Veškeré plutonium vyjma plutonia s izotopickou koncentrací 238 Pu vyšší než 80 %.
b) Materiál neozářený v reaktoru nebo materiál v reaktoru ozářený, u kterého je ve vzdálenosti 1 m bez stínění příkon absorbované dávky roven nebo nižší než 1 Gy/h (100 rad/h).
c) Množství nespadající do kategorie III a přírodní uran mají být chráněny v souladu s prozíravou řídicí praxí.
d) Ačkoliv tato úroveň ochrany je doporučována, je ponecháno na státech, aby po vyhodnocení specifických okolností stanovily jinou kategorii fyzické ochrany.
e) Pro jiné palivo, které podle svého původního obsahu štěpných látek je klasifikováno před ozářením jako kategorie I nebo II, může být kategorie o jeden stupeň snížena v případě, že příkon absorbované dávky od paliva bez stínění ve vzdálenosti 1 m přesahuje 1 Gy/h (100 rad/h).

70

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 17. března 1995 byla v Bratislavě podepsána Dohoda mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o přechodu práv a povinností vyplývajících z výkonu základní (náhradní) služby vojáků ve vojskách Ministerstva vnitra a ve Federálním policejním sboru a vojáků v základní (náhradní) službě povolaných k plnění úkolů ve Federálním policejním sboru a Sboru hradní policie.

Dohoda vstoupila v platnost na základě svého článku 5 dnem 17. března 1995.

České znění Dohody se vyhlašuje současně.

DOHODA

mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o přechodu práv a povinností vyplývajících z výkonu základní (náhradní) služby vojáků ve vojskách Ministerstva vnitra a ve Federálním policejním sboru a vojáků v základní (náhradní) službě povolaných k plnění úkolů ve Federálním policejním sboru a Sboru hradní policie

Vláda České republiky a vláda Slovenské republiky

k zabezpečení přechodu práv a povinností vyplývajících z výkonu základní (náhradní) služby vojáků ve vojskách Ministerstva vnitra a ve Federálním policejním sboru a vojáků v základní (náhradní) službě povolaných k plnění úkolů ve Federálním policejním sboru a Sboru hradní policie

se dohodly takto:

Článek 1

Práva a povinnosti vyplývající z výkonu základní (náhradní) služby vojáků ve vojskách Ministerstva vnitra a ve Federálním policejním sboru a vojáků v základní (náhradní) službě povolaných k plnění úkolů ve Federálním policejním sboru a Sboru hradní policie přecházejí na Českou republiku a nebo na Slovenskou republiku podle místa trvalého pobytu vojáka, které měl ke dni 31. prosince 1992.

Článek 2

Vláda České republiky a vláda Slovenské republiky převezme podle článku 1 rovněž práva a povinnosti vyplývající z výkonu základní (náhradní) služby vojáků uvedených v článku 1, které přešly na vojska Ministerstva vnitra, Federální policejní sbor a Sbor hradní policie před 31. prosincem 1992.

Článek 3

Orgány povinnými vypořádat práva a povinnosti vyplývající z výkonu základní (náhradní) služby vojáků uvedených v článku 1 jsou Ministerstvo vnitra České republiky a Ministerstvo vnitra Slovenské republiky.

Článek 4

Touto dohodou nejsou dotčeny závazky vyplývající z jiných mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika a Slovenská republika vázána.

Článek 5

Tato dohoda se uzavírá na dobu neurčitou a nabývá platnosti dnem podpisu.

Dáno v Bratislavě dne 17. března 1995 ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyce českém a slovenském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za vládu
České republiky:
Jan **Ruml** v. r.
ministr vnitra

Za vládu
Slovenské republiky:
Doc. JUDr. Ľudovít **Hudek** CSc. v. r.
ministr vnitra

71

SDĚLENÍ

Ministerstva zahraničních věcí

Ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 17. února 1978 byl v Londýně přijat Protokol 1978 k Mezinárodní úmluvě o zabránění znečišťování z lodí (MARPOL), 1973, sjednané v Londýně dne 2. listopadu 1973.

Listina o přístupu Československé socialistické republiky k Protokolu 1978 k Mezinárodní úmluvě o zabránění znečišťování z lodí, 1973, byla uložena u generálního tajemníka Mezinárodní námořní organizace, depozitáře Protokolu, dne 2. července 1984.

Protokol vstoupil v platnost na základě svého článku V odst. 1 dnem 2. října 1983 a pro Československou socialistickou republiku podle téhož článku odst. 2 dnem 2. října 1984. Podle článku I odst. 1 písm. (b) Protokolu 1978 se Československá socialistická republika zavázala provádět ustanovení Mezinárodní úmluvy o zabránění znečišťování z lodí, 1973, včetně jejích příloh I, II, III, IV a V, ve znění změn a doplňků, uvedených v Protokolu 1978.

Příloha I vstoupila v platnost dnem 2. října 1983. Pro Československou socialistickou republiku se stala závaznou dnem, kdy se Československá socialistická republika stala smluvní stranou uvedeného Protokolu 1978, tj. dnem 2. října 1984.

Příloha II vstoupila v platnost dnem 6. dubna 1987.

Příloha III vstoupila v platnost dnem 1. července 1992.

Příloha IV dosud nevstoupila v platnost.

Příloha V vstoupila v platnost dnem 31. prosince 1988.

Dne 19. října 1993 Česká republika oznámila generálnímu tajemníkovi Mezinárodní námořní organizace, že v souladu s platnými zásadami mezinárodního práva se jako nástupnický stát České a Slovenské Federativní Republiky považuje s účinností od 1. ledna 1993 za vázanou Protokolem 1978 k Mezinárodní úmluvě o zabránění znečišťování z lodí (MARPOL), 1973, ze dne 17. února 1978.

Do textu Protokolu a Úmluvy lze nahlédnout na Ministerstvu zahraničních věcí a Ministerstvu dopravy.

OPATŘENÍ ÚSTŘEDNÍCH ORGÁNŮ

OPATŘENÍ

Ministerstva práce a sociálních věcí

ze dne 13. dubna 1995

o úpravě výše stravného při pracovních cestách

Ministerstvo práce a sociálních věcí podle § 8 odst. 1 a 2 zákona č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, ve znění zákona č. 44/1994 Sb., stanoví a zveřejňuje tuto úpravu sazeb cestovních náhrad:

I

Sazby stravného stanovené zákonem č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, ve znění zákona č. 44/1994 Sb., a zvýšené opatřením Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. listopadu 1994, publikovaným v částce 67/1994 Sb., se upravují takto:

1. V § 5 odst. 1 se zvyšuje sazba uvedená v písmenu a) na částku 42 Kč, sazba uvedená v písmenu b) na částku 65 Kč a sazba uvedená v písmenu c) na částku 103 Kč.

2. V § 5 odst. 2 se zvyšuje sazba na částku 42 Kč.

II

Upravené sazby náhrad příslušejí zaměstnancům od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, v němž byly zveřejněny ve Sbírce zákonů.

Ministr:

Ing. **Vodička** v. r.

Ministerstvo práce a sociálních věcí

oznamuje, že v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, byl u něj uložen od 1. března 1995 do 31. března 1995 dodatek:

Dodatek č. 4 ze dne 15. 2. 1995 k Vyšší kolektivní smlouvě uzavřené dne 16. 12. 1993 (na rok 1994 – 1996)
mezi
Nezávislým odborovým svazem pracovníků veřejné silniční dopravy Čech a Moravy
a
Svazem zaměstnavatelů v dopravě.

Vydává a tiskne: Ministerstvo vnitra, odbor vydavatelství a tisku, Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 00 Praha 415, telefon (02) 792 70 11, fax (02) 795 26 03 - **Redakce:** Nad štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 - **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků - SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8, telefon (02) 663 100 71 l. 154-159, fax (02) 683 19 86. Objednávky do zahraničí (mimo Slovenské republiky) vyřizuje ARTIA-PEGAS PRESS, s. r. o., Národní 25, 111 21 Praha 1, telefon (02) 26 20 81, fax (02) 242 278 72. Objednávky v Slovenskej republike prijíma a titul distribuuje Magnet Press Slovakia, s. r. o., Grösslingova 62, 811 09 Bratislava, telefón (07) 32 30 56, kl. 54, tel./fax (07) 36 13 90 - **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 1300,– Kč) - Vychází podle potřeby.

Distribuce: předplatné, jednotlivé částky na objednávku i za hotové – SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8, telefon (02) 663 100 71, l. 154-159; drobný prodej v prodejnách SEVT, a. s., – Praha 5 - Smíchov, Elišky Peškové 14, tel. (02) 24 51 01 09 – Praha 4, Jihlavská 405, tel. (02) 692 82 87 – Karlovy Vary, Sokolovská 53, tel. (017) 460 72 – Brno, Česká 14, tel. (05) 422 139 62 – Ostrava, Dr. Šmerala 27, tel. (069) 22 63 42 a ve vybraných knihkupectvích. **Distribuční podmínky předplatného**: jednotlivé částky jsou expedovány předplatitelům neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou dosílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. Lhůta pro uplatnění reklamací je stanovena na 15 dnů od data rozeslání, po této lhůtě jsou reklamace vyřizovány jako běžné objednávky za úhradu. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnická osoba), rodné číslo bez lomítka (fyzická osoba) a kmenové číslo předplatitele. **Podávání novinových zásilek** povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha č. j. 1173/93 ze dne 9. dubna 1993. Podávanie novinových zásielok v Slovenskej republike povolené RPP Bratislava, pošta 12, č. j. 443/94 zo dňa 27. 11. 1994.